HIROMI KAWAKAMI

Cele zece iubiri ale lui Nishino

Traducere din limba japoneză de Florin Oprina

POLIROM
2015

Parfe

Pe vremea aia, Minami avea şapte ani.

Era un copil timid. Făcea întotdeauna origami cu degetele ei subţiri. Orgă. Zorele. Papagal. Măsuţă. Mereu făcea câte ceva de genul ăsta şi apoi punea formele într-o cutie pe care era lipită hârtie colorată. Pe Minami am născut-o când eram încă destul de tânără.

Când ea avea şapte ani, eu nu împlinisem treizeci. Uneori mă scotea din sărite, apoi mă durea inima şi o strângeam şi mai tare în braţe. Impresia că mă deranjează se năştea probabil din împletirea tinereţii mele cu moliciunea ei lipsită de apărare, încă de bebeluş. Când o strângeam la piept, Minami nu sufla o vorbă. De mică tăcea mereu.

Pe-atunci eram îndrăgostită.

Ce e şi iubirea asta... Eram îndrăgostită de un tip, Nishino, cu doisprezece ani mai în vârstă decât mine. De câte ori nu mă îmbrăţişase!

Întâia oară când m-a luat pe după umeri, am tăcut la fel ca Minami şi m-am lăsat îmbrăţişată. Fără să mă gândesc dacă o fi iubire sau altceva, pur şi simplu m-am lăsat îmbrăţişată, fără a spune un cuvânt. Cu cât ne întâlneam mai des, sentimentele mele pentru el deveneau din ce în ce mai calde, însă ale lui pentru mine nu se schimbau deloc faţă de început.

Ce-o fi şi dragostea? Oamenii au dreptul să iubească, nu şi să fie iubiţi. Fiindcă eram îndrăgostită de el, asta nu însemna că şi el trebuia să mă iubească, la rândul lui. Ştiam asta, însă pe cât de tare îl iubeam, pe-atât de tare sufeream că el nu mă iubeşte. Sufeream, dar mă îndrăgosteam tot mai puternic.

*

Odată m-a sunat când bărbatul meu era acasă. Tăcut, mi-a întins receptorul spunându-mi doar că-i de la firma de asigurări.

Am luat receptorul şi am murmurat în microfon doar „da", „nu“ şi „am înţeles" La capătul celălalt al firului, vorbind pe tonul unui agent de asigurări, Nishino strecura special câte un „vreau să te ţin în braţe cât mai repede". Ascultându-l, mă gândeam că poate, de fapt, nici nu îmi este drag.

Alături, bărbatul meu arunca un ochi pe nişte documente. Poate că ştia ce se întâmplă, sau poate nu avea nicio idee. În cei aproape trei ani în care s-a petrecut toată povestea, adică în răstimpul în care l-am cunoscut pe Nishino şi m-am îndrăgostit de el, am început să mă îndepărtez din ce în ce mai mult de el, pentru ca într-un sfârşit să nu ne mai vedem deloc, chiar dacă el mă căuta la telefon, în toţi acei trei ani soţul meu n-a întrebat nimic.

I-am privit ceafa netedă. Continuam să repet „da“, „nu“ şi „aşa e“. Nishino mi-a vorbit câteva minute bune, pentru ca apoi să închidă brusc. Întotdeauna el era cel care închidea. Poate că nu l-oi fi iubit, dar sigur mă îndrăgostisem de el.

*

Au fost şi dăţi când m-am dus la întâlniri cu el însoţită de Minami. Asta fiindcă Nishino mă rugase.

— Îmi plac copiii, mai ales fetele, spunea adesea.

Nu se căsătorise. Trecuse deja de patruzeci de ani pe-atunci. Deşi cu şapte ani mai în vârstă decât bărbatul meu, îi lipsea aerul acela relaxat şi calm. Părea că nu şi-a găsit locul în lume, deşi la serviciu se pricepea la ce făcea; chiar ţin minte că m-a surprins, când l-am cunoscut, să văd trecută pe cartea lui de vizită o funcţie importantă.

Nishino îi oferea cadouri lui Minami.

— Hai, deschide-l! îi spunea, iar ea desfăcea ambalajul cu degetele ei subţiri, foşnind panglica roşie.

Un suport subţire pentru creioane, împodobit cu scoici rozalii. Un prespapier în formă de câine. O brânzoaică cu seminţe de muştar. O cutiuţă muzicală atât de mică, încât îţi încăpea în palmă. Minami privea cadourile fără să-şi schimbe expresia feţei şi murmura simplu, cu voce înceată:

— Mulţumesc.

De la bun început, Minami n-a întrebat nimic despre Nishino. Doar mă ţinea de mână şi mă însoţea, păşind alături de mine ca o umbră. Oare mi-era într-adevăr teamă că o să-i spună ceva soţului meu? Oare nu cumva chiar speram să-i scape, ca din întâmplare, vreo vorbă despre Nishino?

*

Când mergeam la întâlniri împreună cu Minami, Nishino nu mă lua în braţe. În schimb, ne duceam la un restaurant cu terasă şi, înainte ca Minami să deschidă gura, comanda un parfe de căpşuni pentru ea şi, pentru noi doi, câte o cafea fierbinte. Dacă nu era vremea căpşunilor, cerea unul de banane.

— Parfeul de ciocolată nu-i bun deloc, spunea el rostind tărăgănat „parfe".

Minami dădea din cap, ambiguu. Încuviinţam şi eu, la fel de ambiguu. Între timp mă uitam la Minami, care mă privea la rândul ei, cu albul ochilor mat şi cele două irisuri negre şi rotunde aţintite asupra mea. Înălţăm uşor din sprâncene, şi le ridica şi ea şi schiţa un zâmbet.

Întotdeauna lăsa parfeul neterminat Totuşi, Nishino insista de fiecare dată să îi comande unul, de căpşuni sau de banane.

— Pentru Minami, parfe, nu? spunea cu glasul o idee mai ridicat decât de obicei, plecând privirea şi uitându-se ţintă la chipul fetei.

Când ieşeam de la restaurant, negreşit ne plimbam pe o alee din parc de două ori, dus şi întors. Apoi mergeam direct la gară şi ne despărţeam la intrare. Biletele ni le cumpăra Nishino-san. Ni le punea în palmă, câte unul de fiecare: un bilet întreg şi unul pentru copil. După ce băgăm biletele în aparat şi intram, mă întorceam şi îl vedeam pe Nishino-san cum ne făcea cu mâna, zâmbind. Minami se îndrepta spre scările din faţă, fără a se uita în urmă. Nishino-san flutura însă din mână, chiar dacă ea nu se-ntorcea niciodată. Flutura din mână spre mine, spre fată, spre spaţiul dintre noi.

*

— Mamă, Nishino-san era un om ciudat, mi-a zis Minami în primăvara în care a împlinit cincisprezece ani.

Ultima dată când ne întâlniserăm fusese într-o iarnă. Minami avea zece ani. Atunci m-am despărţit de Nishino-san. Lui Minami nu i-am spus că n-o să ne mai vedem niciodată cu bărbatul acela, dar ea n-a mai adus vorba despre el.

Chiar şi aşa, în unele ocazii în care reuşeam să ne întâlnim, Minami, pe nepusă masă, începea să râdă. Când îşi dădea seama că o privesc cum râde, se ruşina şi se potolea. Apoi strănuta mărunt de câteva ori.

În primăvara când a împlinit cincisprezece ani, deja nu mă mai gândeam aproape deloc la Nishino-san. Numele lui, desprinzându-se fără veste de pe buzele fetei, a răscolit în mine multe lucruri. M-am simţit de parcă după vreme îndelungată mi s-ar fi căscat în burtă o gaură prin care a început să răsufle aerul.

— Aţi fost iubiţi, nu? Tu şi Nishino-san, m-a întrebat Minami privindu-mă în ochi.

Dacă stăteam să mă gândesc, nu mai ştiam nimic. Nu mai ştiam nici dacă ne întâlniserăm adesea. Ba nici măcar dacă ne iubiserăm, dacă el mă plăcuse cu adevărat sau dacă existase cu adevărat un bărbat pe nume Nishino.

— Când îmi spunea pe nume, mă simţeam mereu ca şi cum aş fi avut pe palme o acuarelă închisă la culoare care nu se lua, oricât m-aş fi spălat, a îngânat ea de parcă ar fi cântat.

De un an şi ceva Minami începuse să crească. Mâinile şi picioarele i se lungeau întruna. Organismul ei era plin ochi cu celule noi. Metabolismul îi funcţiona intens şi parcă la câteva zile celulele care o alcătuiau erau înlocuite în totalitate.

— După ce ne întâlneam cu el, rămânea mereu o urmă a prezenţei lui, care dispărea foarte greu şi mă deranja.

— Urmă?

— O urmă nostalgică, ceva dulce-amărui.

— Minami, n-am mâncat de mult parfe, ce zici, ai vrea? am zis eu încercând să imit felul tărăgănat de-a rosti cuvintele al lui Nishino-san, iar fata a râs.

— Oare ce mai face Nishino-san?

— Sigur e bine!

— Ce mi-a plăcut prespapierul în formă de câine de la el!

Continuase să-l folosească cu mare grijă şi după ce ne despărţiserăm. Îl botezase Koro şi din când în când îl lustruia cu praf de curăţat.

— A fost bună şi brânzoaica aia cu seminţe de muştar!

Nishino-san avea fler la ales cadouri. O singură dată îmi dăruise şi mie ceva. Un clopoţel din argint. Când îl zdrăngăneam, scotea un sunet limpede.

Îmi zisese, râzând, să-l port mereu cu mine de-atunci înainte. Aşa o să ştiu mereu unde eşti, Natsumi-san, spusese. Şi la ce-ţi foloseşte? îl întrebasem. Ca să te fereşti? Ca un şoricel care vrea să pună un clopoţel pisicii? Nu, ca să te prind, Natsumi-san. Ca să nu poţi tu să te fereşti, să ştiu mereu în ce loc eşti şi să nu mai scapi de mine!

Roşisem uşor la vorbele lui.

*

Data următoare când m-am întâlnit cu el, îmi prinsesem clopoţelul de mână cu un lănţişor. Cât am făcut dragoste, clopoţelul a zornăit întruna, uşurel. Să nu fugi, spusese Nishino-san.

Pe unde-o fi clopoţelul ăla? Aducându-mi aminte cum făcea dragoste cu mine Nishino-san, o clipă m-a trecut un fior de nostalgie, dar tot nu-mi puteam aminti în ce fel îl iubisem.

— Zicea că vrea să iasă la o întâlnire cu tine când te faci mare, i-am spus lui Minami.

— Ce înseamnă asta? a ţipat ea.

— Aşa era el.

— Atunci, era un tip nasol!

— Se prostea, sunt sigură.

— Ce tâmpenie!

Vorbise cu tandreţe. Probabil nu-şi dădea seama, dar rostise ultimele cuvinte pe un ton alintat.

— Ţie îţi place de cineva, Minami?

— Nu, a răspuns ea automat şi s-a ridicat.

Şi-a luat o expresie îndârjită şi, sărind câte două trepte odată, a urcat la etaj, unde a trântit uşa în urma ei.

Oare pe vremea aceea cum păruse Nishino-san în ochii ei? Când urcase acum pe scări, trupul ei răspândise un parfum dulce, tipic vârstei sale. După atâta vreme, mi s-a făcut dor să aud vocea lui Nishino. Minami m-a scos din sărite, dar altfel decât la şapte ani, de data asta pentru că m-a făcut să retrăiesc tot ce simţisem.

*

Minami a împlinit douăzeci şi cinci de ani.

În câteva rânduri păruse îndrăgostită. Nu-mi spusese însă nimic. Ca în copilărie, când făcea origami fără să sufle o vorbă, iubise în tăcere şi tot în tăcere îşi încheiase poveştile de dragoste. Trecuseră vreo cincisprezece ani

de când mă despărţisem de Nishino-san. După atâta vreme, în sfârşit mi-l puteam aminti cum trebuie.

În ultimul timp mă gândeam adesea la vocea, la chipul şi la cuvintele lui. Atât de des, de parcă ar fi fost acolo. Atât de des, încât uneori mă întrebam dacă nu cumva murise.

Chiar aşa, Nishino-san vorbea de multe ori despre „când o să moară". Pe un ton uşor alintat. Uneori mă şoca să-mi dau seama că Minami avea acum vârsta la care eu mă întâlnisem cu Nishino-san.

— Vreau să mă-nsor, spunea el câteodată, pe vremuri.

— Şi-atunci, de ce nu te însori? îl întrebam.

— Te măriţi tu cu mine? zicea.

Ştiind că nu vorbeşte serios, întotdeauna clătinam din cap.

— A, nu? Păcat! spunea el vesel, şi simţeam cum mi se strânge inima.

Mă prefăceam că nu observ, dar când eram împreună umbrele multor altor femei pluteau deasupra lui. De aia nu-mi venea să cred că putea să fie atât de crud, încât să-mi spună că vrea să se căsătorească.

— Ştii, Natsumi-san, când o să mor, la tine o să vin, mi-a zis cândva.

— Poftim?

— Vreau să fiu alături de tine când o să mor.

— Asta le spui tuturor, aşa-i? i-am răspuns eu cu nepăsare.

— Nu-i adevărat, s-a apărat el, devenind neobişnuit de serios.

*

— Mamă, e cineva în grădină! a strigat Minami. Era vineri, dar fata îşi luase o zi de concediu şi rămăsese acasă. Uneori nu se ducea la serviciu, fără vreun motiv. Dacă o întrebam ce s-a întâmplat, îmi zâmbea tăcută.

E Nishino-san, am intuit.

Aroma dulceagă a dovleacului ce începuse să fiarbă se răspândise în bucătărie. Frigiderul vechi huruia.

Stând în faţa chiuvetei, i-am răspuns:

— Du-te tu şi vezi cine e.

Am auzit-o deschizând uşa dinspre grădină. După câteva clipe, sandalele ei de lemn au ţăcănit pe pietre. Apoi s-a oprit. O pală de vânt a făcut iarba să foşnească. După asta s-a stins orice zgomot.

— Mamă, vino încoace! a strigat Minami din grădini Exact în acelaşi moment frigiderul a început din nou să huruie.

— Nu pot, i-am răspuns încet pe fereastră.

M-am uitat în grădină printre gratiile geamului de la bucătărie.

În iarba deasă şedea o umbră care semăna cu Nishino-san.

Era o umbră străvezie, puteai să vezi ce se afla dincolo. Şedea în iarbă, parcă amestecându-se cu ea. Minami se lăsase pe vine şi-i cerceta chipul.

Umbra se ţinea dreaptă. Părea cumva mai puţin liniştită decât era Nishino-san pe când trăia. Îşi tot trecea mâna prin păr şi clipea des.

— Apă? l-a întrebat Minami. Bei?

Umbra a încuviinţat uşor.

Deşi în bucătărie, la oarecare distanţă de ei, vedeam limpede mişcările lui Minami şi ale umbrei lui Nishino-san.

Am dat drumul la robinet şi am umplut un pahar cu apă. M-am dus până la uşa dinspre grădină încetişor, atentă să nu vărs apa din paharul prea plin.

Minami aştepta pe pietre, încremenită.

*

— Ce-i asta? m-a întrebat.

— Ştii foarte bine, i-am răspuns cu glas scăzut. IpP Nishino-san?

— Da, clar.

— A murit?

— Probabil.

Ne-am uitat una la cealaltă, tăcute. Clopoţelul de vânt zuruia. Nishino-san s-a foit în iarbă.

— Nu vrei să i-l dai tu? m-a întrebat Minami luând paharul cu apă.

— Nu, dă-i-l tu.

— Dar…

— Dă-i-l, te rog.

Minami s-a strâmbat şi, cu o urmă de iritare în paşi, s-a dus unde şedea Nishino-san. Apa din pahar s-a agitat şi o parte din ea s-a vărsat. Nishino-san a luat paharul cu ambele mâini şi l-a băut cu grijă.

— Mai vrea unul, se pare, mi-a zis Minami cu ochi aprigi înapoindu-mi paharul gol. Mamă, nu te duci tu?

Libelule mici zburau prin iarbă, printre firele de mohor şi iarbă roşie. Aşezat, Nishino-san se uita la mine. Mişca din buze, dar n-auzeam ce spune. M-am dus în bucătărie şi am umplut din nou paharul.

— Mamă, de ce a venit Nishino-san? m-a întrebat Minami.

Am clătinat din cap, fără niciun cuvânt.

După ce a băut şi al doilea pahar cu apă, Nishino s-a întins pe pământ. Minami a adus din magazie un şezlong vechi, l-a pus lângă bărbat şi s-a aşezat, scoţându-şi sandalele. Din când în când schimbau câteva cuvinte.

— Degeaba îl întreb de ce-a venit, că nu-mi răspunde! mi-a spus Minami privindu-mă din şezlong, cu glas întretăiat de un oftat.

— Doar a promis că vine, am răspuns vag şi m-am aşezat pe verandă.

Nishino-san stătea cu ochii închişi şi fredona. În mine se trezeau la viaţă sentimentele pe care le încercasem în vremea când îl iubeam. Pe cap, în părţi, i se amestecau multe fire albe prin păr, iar în jurul gurii şi al ochilor făcuse riduri. Arăta a om trecut deja de cincizeci de ani.

— Nishino-san, i-am vorbit eu pentru întâia oară.

Nishino-san a continuat să fredoneze. Părea să fie *Cântec pe plajă.* Alături, Minami cânta şi ea: „Dimineaţa, pe plajă". De pe verandă, am început să îngân şi eu odată cu ei:

„Dimineaţa, pe plajă colind

Amintirile-mi răscolind".

— Nishino-san, cântecul ăsta ţi se potriveşte perfect acum, i-am zis pe cât de senin am putut, iar el s-a ridicat dintr-odată şi a râs.

— Natsumi-san, am venit! a spus cu glas limpede şi mi-a făcut semn cu mâna să mă apropii.

— Ai venit, i-am răspuns, fără să dau curs invitaţiei lui, rămânând nemişcată unde eram.

— Doar ţi-am promis! Aşa-ţi zisesem, Natsumi-san.

Era glasul lui obişnuit, un ton aparte, puţin alintat.

Minami, încurcată, şi-a prins genunchii cu braţele, în şezlong.

— Ai făcut o fată, până la urmă? l-am întrebat de la distanţă.

— Nu m-am însurat.

În aer roiau fluturi şi libelule. Unii se aşezau pe umerii şi pe braţele lui Minami. O adiere slabă clătina clopoţelul de vânt.

— Minami, te-ai făcut drăguţă, a zis Nishino-san mijindu-şi ochii. Şi nu mi-am ţinut promisiunea să ies cu tine la o întâlnire!

— N-a promis nimeni aşa ceva! a spus Minami ţuguindu-şi buzele.

— Nu ca să mâncăm parfe, ci la o întâlnire ca între oameni mari mă gândeam eu.

Ca întotdeauna, rostise „parfe" tărăgănând vocalele.

— Nishino-san, mie nu-mi plăcea parfeul! a spus Minami poznaşă.

— Ştiam, a răspuns Nishino-san întinzând o mână şi mângâind-o pe braţul gol.

Fluturii şi libelulele care se odihneau pe Minami şi-au luat deodată zborul.

— Nishino-san! l-am strigat, iar el de îndată s-a ridicat în capul oaselor şi a întins un braţ spre mine.

— Vino, Natsumi-san! a zis privindu-mă cu ochi rugători ca de căţel.

— Nu. Nu mai vin la tine, i-am răspuns calm.

— Vino, Natsumi-san, mă simt singur.

— Şi eu mă simt singură.

— Minami, nu semeni cu mama ta. Tu eşti drăguţă, dar ea-i frumoasă! a zis Nishino-san pe un alt ton.

Aşa era el mereu. Minami a chicotit.

— Ochii de la tata, nasul de la mama şi gura bunicii, a îngânat ea ca într-o incantaţie.

*

— Mamă, nu sta acolo, vino şi tu aici, Nishino-san sigur n-o să rămână prea mult.

Frunzele de hortensii au foşnit de parcă îi ţineau isonul lui Minami. Desculţă, am coborât de pe verandă în grădină. În tălpi m-au împuns pietricele. Seminţe de iarbă mi-au mângâiat picioarele.

— Soţul tău ce face, e bine? m-a întrebat Nishino-san, şezând solemn, în genunchi.

— E zdravăn, sănătos.

— Asta e cel mai important! a spus Nishino-san, iar în clipa aceea Minami a strănutat.

— Se-ntoarce la tine înadins, după ce-a murit, şi vă arde de discuţii banale, a spus ea şi-a strănutat de încă trei ori.

— Mă bucur c-ai venit, am zis apropiindu-mă de el şi alăturându-mi obrazul de al lui.

— Am venit, doar îţi promisesem!

— Nu te ştiam aşa de integru!

— Poate că trupul nu era, dar în suflet am fost mereu integru.

— Nu te-ai schimbat defel, i-am zis şi l-am pupat pe obraz.

Nishino-san şi-a luat o înfăţişare smiorcăită, dar nu a plâns.

— Aş vrea să mă îngropaţi în grădină, aici, a spus el serios.

— Nu se poate, a chicotit Minami.

— Aşa e, nu se poate.

Ajunge, Nishino-san, am spus în gând. Mă bucur c-ai venit, însă ajunge.

— Aşa deci, atunci măcar o piatră funerară să-mi ridicaţi, a zis el cu tonul cu care comanda parfe pe vremuri.

— O piatră funerară? s-a mirat Minami.

— Una ca pentru peştişorii de acvariu e de-ajuns!

I-am privit chipul. Avea o expresie adesea afişată când era încă în viaţă, de copil pe care l-a certat mama.

— E-n regulă, i-am spus şi l-am îmbrăţişat.

*

Nishino-san a mai rămas în grădină până puţin înainte de apusul soarelui.

M-am întors în bucătărie şi am pregătit de mâncare. Minami nu a plecat în tot timpul acesta de lângă Nishino-san. Când scurgeam uleiul de la prăjeală, am auzit-o strigând ceva.

A plecat, m-am gândit.

Câteva clipe mai târziu Minami a intrat în bucătărie şi, cu privirea aţintită în podea, a murmurat:

— S-a dus.

Deci s-a dus, am răspuns în gând şi am scotocit în fundul unui sertar după un cleşte. Am luat apoi o cutie mare de lemn în care ţineam tăieţeii, am golit-o şi, cu cleştele, i-am scos cuiele din cele patru colţuri. Cutia s-a desfăcut în bucăţi, iar eu am luat cea mai mică dintre scândurile dreptunghiulare şi am aşezat-o pe bufet. Am adus setul de caligrafie pe care îl folosise Minami în gimnaziu şi, cu o pensulă groasă, am inscripţionat: „Piatra funerară a lui Nishino-san“.

Am ieşit în curte şi am înfipt scândura în pământ, alături de mormintele peştişorilor de acvariu şi de-al pisicii

Pe vremea aceea îl iubeam cu-adevărat pe Nishino-san, am spus în gând ca pe o rugăciune, aşezându-mă pe vine şi împreunându-mi mâinile. Minami s-a ghemuit şi ea.

O vreme am stat acolo amândouă, cu mâinile împreunate şi cu ochii închişi. Apoi ne-am înălţat privirea.

— Să mergem odată să mâncăm parfe, i-am zis fetei, în timp ce mă ridicam încetişor.

Minami a încuviinţat din cap, tăcută.

Şi libelulele, şi fluturii părăsiseră grădina. De undeva din depărtare se auzea clinchet de clopoţel.

În iarbă

Am îngropat paisprezece lumânări.

Am săpat pământul jilav cu o lopăţică acoperită puţin de rugină.

Intrând pe terenul viran, prin iarba stufoasă, care vara ajungea cât un stat de om, după vreo treizeci de paşi ajungeai la un pâlc de copaci. Nişte magnolii şi arbori de camfor. Atât recunoşteam, aceste două feluri. Mai erau însă nişte soiuri de copaci al căror nume nu-l cunosc, care toamna făceau nişte ghinde mărunte şi-şi înălţau crengile spre cer.

Pe sub copaci, ierburile erau mai puţin dese. Acolo am săpat pământul cu lopăţică. Lângă rădăcina unui arbore de camfor. Am făcut o groapă adâncă de vreo zece centimetri şi am pus în ea cele paisprezece lumânări scurte şi subţiri. Le-am acoperit cu pământul săpat. Când lumânările nu s-au mai văzut, am netezit grijulie ţărâna, m-am ridicat şi am bătătorit-o cu picioarele.

Am călcat pământul până când nu s-a mai cunoscut că acolo se săpase o groapă şi fuseseră îngropate lumânări. M-am depărtat puţin şi am privit ţărâna îndesată. Pământ niţel răvăşit.

— Hmm, am făcut şi mi-am luat apoi rucsacul dintre buruieni.

Am învelit lopăţica într-o pungă de plastic şi am băgat-o în geantă. Izbind în bălării ca să le dau la o parte, am plecat de pe terenul buruienos. Bâzâitul insectelor de toamnă năvălea din toate direcţiile. Am mers întins până acasă.

*

Ieri am împlinit paisprezece ani. Lumânările acelea le avusesem pe tortul aniversar. Cu o seară înainte le stinsesem pe toate, dintr-o suflare. Când n-au mai ars, tata a aplaudat. Apoi a tăiat tortul, ni l-am împărţit şi l-am mâncat în tăcere. Fără o vorbă, îmi îndesasem în gură petale de trandafiri din cremă de unt.

— Ce gustos e, am zis, iar tata a încuviinţat înălţându-şi colţurile gurii.

Dar de fapt nu era bun deloc.

Pentru a cincea oară îmi sărbătoream ziua de naştere doar eu cu tatăl meu. Mai înainte cu o săptămână de a împlini eu zece ani, mama plecase de acasă. Săptămână ce a urmat mi-am serbat ziua pentru prima dată numai cu tata. Tortul pe care îl cumpărase el era parcă lipsit de măiestrie, faţă de cele pe care mi le lua mama. Cele alese de ea aveau blatul mult mai pufos şi cremă de ciocolată cu frişcă. Lumânările pe care le punea în el nu aveau legătură cu vârsta mea, ci erau totdeauna, nu ştiu de ce, fix trei la număr. Mama mergea cu metroul la o cofetărie mare din oraş şi-l comanda din timp.

Tata n-a încercat să îmi explice plecarea mamei. De-atunci, nu a mai scos o vorbuliţă despre ea. Numai că pe Namiko-san, o mătuşă din partea tatălui, a luat-o odată gura pe dinainte, astfel că eu aflasem că mama fugise cu un alt bărbat.

Bineînţeles că nu i-am spus lui tata că ştiam. Şi pentru mine, şi pentru el, mama nu mai exista. Din ziua aia, pentru eternitate.

Ştiam terenul ăla viran de multă vreme. Prin pâlcul de copaci care creşteau în spate dădeai de cărăbuşi. În verile din primii ani de şcoală, băieţii se trezeau devreme şi veneau să-i prindă. Printre ei, apucam şi eu câte un cărăbuş micuţ. Pe vremea aia aproape de casă găseai multe terenuri goale, iar cel în care-mi îngropasem lumânările era doar unul dintre ele.

În ultimii ani, se tot construiseră case noi şi rămâneau tot mai puţine terenuri libere. Şi cărăbuşii se împuţinaseră tare. Asta era cam singurul teren viran întins care mai exista.

La ceva vreme după ce-am început gimnaziul, mi-am luat obiceiul să mă abat pe-aici când veneam de la şcoală. Locul era aproape întotdeauna pustiu. Se vedea că elevii din clasele mici nu se mai joacă pe terenuri virane. Nu zăreai nici ţipenie, doar câte o lăcustă ţopăind.

Prima dată l-am îngropat acolo pe Icră, carasul meu auriu.

Icră trăia într-un acvariu aşezat în hol. Înainte să-l am pe el, în acvariul ăla ţinusem doi peştişori pe care îi câştigasem într-o seară, la un bâlci.

Erau doi caraşi aurii, unul roşu şi un demekin, din cei cu ochii bulbucaţi. Întorcându-mă de la bâlci cu ei într-o pungă de plastic, am intrat într-un magazin de peşti tropicali, de unde mama mi-a cumpărat bolul ăla. Era albastru-pal şi gura i se deschidea cu generozitate.

Pe cei doi peşti i-am botezat nenea A şi unchiul B şi îi hrăneam în fiecare zi. Nenea A era demekinul, iar unchiul B era cel roşu. Numele i le alesesem împreună cu mama.

Numai că nenea şi unchiul n-au avut o viaţă prea lungă. Poate că le-am dat eu prea multă mâncare. Sau poate că erau vlăguiţi încă din bazinul cu apă în care stătuseră la ghereta de la bâlci. În orice caz, după trei zile l-am găsit pe nenea A plutind cu burta în sus, iar în a patra zi şi pe unchiul B l-a aşteptat aceeaşi soartă.

Am plâns în hohote şi în a treia, şi în a patra zi. În dimineaţa celei de-a cincea zile, ochii mi se bulbucaseră ca unui demekin. Tata mi-a zis că aveam o faţă de parcă peştişorii mă blestemaseră.

— Tâmpitule! am ţipat, iar mama mi-a atras atenţia imediat că nu se cuvine să le vorbesc aşa părinţilor.

În ziua aia, când m-am întors de la şcoală, în acvariul din hol înota un peştişor de aur mai mare decât nenea A şi unchiul B.

— Ce-i cu peştele din hol? am întrebat-o pe mama, repezindu-mă în bucătărie.

— L-am cumpărat de la magazinul cu peşti tropicali, Shiori, mi-a răspuns ea conştiincios.

Dac-ar fi fost tata în locul ei, sigur mi-ar fi răspuns ceva de genul că nenea A şi unchiul B s-au unit şi-au coborât din ceruri fiindcă mă iubeau.

— De data asta o să trăiască mult, nu? am întrebat-o.

Mama s-a gândit o vreme.

— Nu ştiu, dar i-am cerut vânzătorului să aleagă un peşte cât mai sănătos, aşa că sper c-o să trăiască mult. Însă nu putem fi sigure, mi-a răspuns ea.

— Ce bine-ar fi să trăiască mult, am zis eu, iar mama a încuviinţat.

Era roşu ca icrele de cod, aşa că mama l-a botezat Icră.

Icră a murit la un an după plecarea mamei. L-am avut vreo doi ani şi un pic, cu totul. Nu ştiu de ce, dar n-am vrut să-l îngrop în grădină, aşa că l-am dus pe terenul ăla viran şi i-am săpat acolo groapa, aproape de intrare, cu aceeaşi lopăţică pe care aveam s-o folosesc mai târziu pentru lumânări.

Toamna se apropia de sfârşit şi buruienile se răriseră, în timp ce săpam, am îngânat de câteva ori singură: „Mă rog în numele lui Icră". M-a înfuriat să-i rostesc numele. Asta fiindcă mi-a amintit de mama. Dar Icră n-avea nicio vină că purta numele ăsta.

Mă întreb dacă pentru un peştişor de-ăsta doi ani înseamnă a trăi mult.

*

De când l-am îngropat acolo pe Icră, am îngropat o seamă de alte lucruri pe terenul viran.

Unsprezece lumânări. Un inel de jucărie. Un pieptăn de lemn al mamei. Douăsprezece lumânări. Pastile contra durerii. Treisprezece lumânări. O broască de porţelan. O cană ciobită.

Unele obiecte aveau legătură cu mama, dar nu au fost numai din alea. Ţineam minte unde e locul fiecăruia.

La o săptămână după ce am îngropat cele paisprezece lumânări, am primit o scrisoare.

Mă pregăteam să plec de la şcoală şi, când am deschis uşa dulăpiorului pentru pantofi, am găsit înăuntru un plic dreptunghiular, alb. Nu era ca plicurile roşii, verzi sau roz, din hârtie foşnitoare, pe care le foloseam noi, fetele, între noi. Era un plic oficial, din cele trimise de oamenii mari.

Pe faţă scria cu tuş numele meu, Shiori Yamagata.

L-am întors pe partea cealaltă, unde apărea numele Töru Tanabe.

Nu-mi spunea nimic nici numele, nici scrisul. E drept, nu cunoşteam decât scrisul profesorilor pe tablă şi pe al lui Tōko şi pe-al lui Chie, căci ne împrumutam caietele din când în când.

Numele „Shiori Yamagata" fusese aşternut cu caractere mari, pline de fermitate.

Am îndesat scrisoarea în geantă şi m-am dus pe terenul viran.

Vara se terminase, dar ierburile continuau să crească necurmat pe terenul gol. M-am aşezat pe o piatră de lângă magnolii şi am deschis scrisoarea.

Dragă Shiori Yamagata,

Te rog să mă ierţi pentru această scrisoare neaşteptată.

Numele meu este Töru Tanabe şi sunt elev într-a VIII-a C. N-am fost niciodată în aceeaşi clasă cu tine, dar te ştiu de la scurtă vreme după admitere. Ai vrea să mergi să vedem împreună un film?

Eu sunt în clubul ştiinţific. Sunt pasionat de transmisii fără fir.

M-am gândit că o să te sperii dacă te invit dintr-odată, aşa că mai întâi ţi-am scris. Dacă nu te deranjează, aş vrea să te invit la film.

Mulţumesc frumos,
Toru Tanabe

Doar numele meu şi al lui, la început şi la final, apăreau cu cerneală albastră; restul fusese scris cu negru. Am recitit scrisoarea de trei ori, în timp ce mă întrebam dacă nu cumva adăugase numele abia la sfârşit.

Nu eram genul de fată care să aibă succes teribil la băieţi. Nu eram, de exemplu, asemenea lui Chie, care o dată la câteva săptămâni avea un prieten nou, şi nici ca Tōko, care era prietena lui Kitamura, alături de care se întorcea întotdeauna de la şcoală, pe biciclete. Fusesem cu băieţi la filme sau în parcul de distracţii, dar nu mă împrietenisem foarte tare cu niciunul. Ieşeam împreună o dată, de două ori, apoi se sfârşea.

Eram cam din topor, ştiam şi eu. Şi adevărul e că nu pricepeam ce-i atât de plăcut să ieşi cu băieţi. Pe Chie, care se distra mereu cu mulţi băieţi, hai că o mai înţelegeam. Dar pe Tōko, care rămăsese la un singur prieten, Kitamura, nu o înţelegeam cu niciun chip.

— O să-ţi dai seama când o să-ţi placă şi ţie un băiat, îmi spunea Tōko.

— Aşa zici tu? îi răspundeam, simţind că n-o să pot să fiu vreodată ca ea.

Drumul ei în viaţă era să iubească un singur bărbat, cu care să se căsătorească, să aibă copii, aceştia să le facă nepoţi şi în cele din urmă să moară liniştiţi, în grija copiilor şi a nepoţilor. Drumul meu era, probabil, unul cu mult mai diferit Poate că aveau să se ivească oarecând şi iubirea vieţii, şi copiii. Vor apărea însă în chip neaşteptat şi neobişnuit, ori nu vor apărea deloc. Ăsta era drumul meu.

— Eşti abia într-a opta, Shiori, la ce chestii îţi stă şi ţie mintea! râdea Tōko de mine. Şi nici eu nu sunt atât de simplă pe cât mă crezi, mai spunea cu o umbră de supărare pe chip.

Am împăturit cu grijă invitaţia lui Töru şi am băgat-o în plicul alb. Îmi plăcuse destul de mult scrisoarea lui. Dacă mi-ar fi propus să mergem în oraş aş fi fost cu siguranţă de acord. Dar să mă gândesc la ce ar fi urmat, asta nu îmi mai surâdea.

Poate c-o să ne întâlnim o dată, de două ori, să vedem un film, să bem un ceai, să ne ducem la o sală de jocuri. Poate ne vom plimba agale pe un drum plăcut, de-a lungul vreunui râu. Apoi o să se sfârşească.

Şi Töru Tanabe, şi alţi băieţi pe care nu-i cunoscusem încă aveau pentru mine contururi mai nedesluşite decât iarba care creştea pe terenul ăsta viran. Am oftat şi m-am ridicat.

*

Cu Nishino m-am întâlnit pe terenul viran a doua zi după ce am ieşit să mă văd cu Töru , într-o luni. Eram colegi de clasă dintr-a întâia. Nu prea ieşea în evidenţă. Era de înălţime medie şi avea rezultate medii. Pare-mi-se că facea tenis, sau baseball. Nu mai ţin minte bine.

O dată mă ţinuse în braţe. Dar nu pentru că ne-am fi plăcut unul pe altul. S-a întâmplat în perioada pregătirilor pentru Festivalul culturii şi era gata să se prăvălească o scară peste mine, dar Nishino a susţinut-o cu spatele şi uite aşa s-a întâmplat c-am nimerit în braţele lui. Toată clasa a început să chiuie, dar asta a fost tot.

Respiraţia lui era caldă şi nu pot spune că mi-a displăcut îmbrăţişarea. A durat însă numai o clipă.

Nishino şedea pe o piatră de sub magnolii, împreună cu o femeie. Nu cu o fată, ci cu o femeie. Tunsă scurt, cu pielea albă.

Mi-a scăpat un strigăt. Nu fiindcă era cu cineva, nici pentru că şedeau în locul în care stăteam eu mereu.

Am strigat din cauză că femeia de lângă el semăna leit cu maică-mea.

La auzul vocii mele, cei doi şi-au întors încet capetele. S-au mişcat la unison. Ca două marionete mânuite în acelaşi timp de un păpuşar.

Acum că îi vedeam chipul, femeia nu mi se mai părea deloc c-ar semăna cu mama.

— Uite-o pe Yamagata-san! a spus Nishino fără să se mire prea tare.

— Sunteţi prieteni? a întrebat femeia zâmbindu-mi, apoi întorcându-se către Nishino.

— E o colegă de clasă, a răspuns direct Nishino.

Adevărat, eram colegi de clasă, însă m-au deranjat puţin cuvintele lui. Chiar nu găsise altă formulare? După ce că dăduseră buzna pe terenul meu viran, mă ştampilase pur şi simplu drept colegă de clasă?

— Ce faci într-un loc ca ăsta? am întrebat pe un ton cât am putut de rece.

— Nimic, a răspuns Nishino şi s-a ridicat.

Femeia, urmându-l, s-a ridicat şi ea. La fel ca mai devreme, când îşi întorseseră capetele, s-au mişcat frumos, în acelaşi timp.

— Eu plec, a zis încet femeia şi şi-a trecut uşor degetele peste umărul lui Nishino, atât de uşor, că nu ştiai de l-a atins sau nu.

În ochii mei, însă, mişcarea degetelor ei a lăsat în urmă o dâră pură ca zăpada. Dunga aceea ajunsese clar pe umărul lui Nishino şi stăruia acolo ca o imagine remarcată, frumoasă.

— Pa, a spus femeia şi, răsucindu-se iute pe călcâie, a plecat de pe terenul viran.

Nemişcaţi, în picioare, Nishino şi cu mine am urmărit-o cu privirea.

*

— Stai pe-aproape? l-am întrebat.

Fiindcă el nu se-aşezase, nu am şezut nici eu. Câteva minute, sau poate numai câteva secunde, nu ştiu, am rămas aşa, încremeniţi.

— Nu, mi-a răspuns scurt.

Avea o voce incredibil de matură. Cu totul altfel decât a lui Töru Tanabe sau a altor băieţi. Sigur îi mai auzisem glasul la şcoală, dar în acel moment nu mi-l puteam aminti. Însă eram convinsă că-l auzeam vorbind pe tonul ăla prima dată.

— Vii des pe-aici?

Nishino nu mi-a răspuns nimic. Nu intenţionat, ci fiindcă părea că vorbele mele nu-i ajunseseră la urechi.

M-am dus cu paşi mari la piatra mea de lângă magnolii, piatra pe care stătuseră Nishino şi femeia, şi m-am trântit pe ea. Nishino mă privea absent.

— Tu stai pe-aici, prin zonă? m-a întrebat el după o vreme.

Avea o altă voce acum. Nu cea de mai înainte, ci una în schimbare, firească pentru un elev într-a opta, nehotărâtă, o voce în care se amestecau copilul şi adultul.

— Da, foarte aproape, i-am răspuns şi Nishino s-a aşezat pe iarbă.

Firele, cred că de mohor verde, s-au îndoit şi s-au frânt sub greutatea lui. Stătea pe locul în care îngropasem pieptănul de lemn.

Tremuram. În întunericul de sub Nishino zăcea pieptănul de lemn care începuse să putrezească. Nu tremuram de teamă, dar nici de bucurie. Nu mă deranja şi nu eram tristă. Era un tremurat în care se amestecau tot soiul de trăiri.

Libelulele străbăteau aerul. Când te uitai atent, parcă se înmulţeau. Când te uitai încă o dată, parcă se-mpuţinau. Apoi, pe nesimţite, se înmulţeau din nou.

— Mă duc, a spus Nishino dintr-odată şi s-a ridicat

Pe pantalonii de la uniformă i se lipiseră câteva seminţe de buruieni.

— La revedere, i-am spus şezând pe piatră.

— La revedere, a zis şi el.

A plecat cu seminţele agăţate de pantaloni.

A doua zi ne-am întâlnit la şcoală, dar privirile nu ni s-au încrucişat. Desigur, nici n-am schimbat vreo vorbă. Până atunci nu vorbiserăm aproape niciodată unul cu celălalt la şcoală.

Chiar aşa, lui Tōko, înainte de a începe să umble cu Kitamura, îi cam plăcuse de Nishino. Trăncănea tot timpul despre el.

Cât despre Nishino, nu părea interesat de Tōko. Chie râdea mereu de ea, întrebând-o ce găseşte la el. Numai că în tonul ei simţeam şi o urmă de amărăciune. Uneori mă întrebam dacă nu cumva şi Chie îl cam place pe Nishino, dar bineînţeles că nu am spus nimic.

Între timp, Tōko s-a împrietenit cu Kitamura, şi Nishino n-a mai ajuns subiect în conversaţiile noastre.

În ziua aceea am urmărit cu coada ochiului tot ce-a făcut Nishino. Vorbea foarte puţin. Chiar dacă intra într-un cerc de câţiva băieţi care discutau, el se mulţumea să încuviinţeze potolit, fără s-adauge nimic. Când râdea toată lumea, râdea şi el, iar dacă cineva îi adresa vreo întrebare, răspundea pe cât putea de scurt.

Deşi era aşa de scump la vorbă, în chip ciudat, nu-ţi lăsa impresia că ar fi fost morocănos. Era destul să dea din cap şi aveai senzaţia că ţi-a adresat zece cuvinte.

În jurul lui plutea un aer straniu. Ceva ce nu vedeai la nimeni altcineva din clasă. Oricât ai fi încercat să pătrunzi în aerul acela, nu îi dădeai de capăt, aşa mi se părea. Cu cât îl răzbăteai, cu-atât te duceai mai adânc. Dar, oricât de profund ai fi scrutat, tot nu puteai ajunge la Nishino, ascuns dincolo de vălul acela de aer. Şl, cu toate astea, aerul ăla era moale, cald şi plăcut. Pe neştiute te trezeai cu iluzia că aerul ăla era Nishino însuşi.

*

Am stabilit cu Töru să mergem a treia oară să ne delectăm cu un film. Asta era expresia lui, „să ne delectăm cu filme", care mie nu-mi displăcea.

Prima dată când am ieşit cu el am fost la film, am băut câte un suc la o cafenea, apoi am trecut pe la librărie, unde Töru mi-a arătat revista pentru radioamatori pe care o citea în fiecare lună, şi ne-am întors acasă. A doua oară, după film am băut cafea în oraş şi ne-am dus la magazinul cu machete de trenuri, unde Töru mi-a arătat ce machetă se glndea el să construiască. Mi-a explicat că el preferă scara HO. Nu prea înţelegeam eu ce e aia. A treia oară, am fost din nou să ne delectăm cu filme, după formula lui.

—În mod normal fetele se plictisesc cu unul ca mine, aşa-i? mi-a spus la a doua întâlnire.

Eu, una, nu mă plictiseam deloc.

—Serios? am întrebat, la rândul meu.

—Aşa se pare, mi-a răspuns şi şi-a săltat mai bine rucsacul pe umăr.

Purta mereu în spate un rucsac mare, maro. Greu. Mi l-a dat o dată să-l ţin şi m-am speriat de ce greu era.

În jurul lui Töru nu plutea genul de aer care îl învăluia pe Nishino. În jurul lui era un aer răcoros, ca de dimineaţă pe un podiş înalt.

— Sunt scumpe aparatele de radioamatori, nu? l-am întrebat la a doua noastră întâlnire.

— Scumpe, mi-a răspuns.

— De treabă ai tăi că ţi-au cumpărat! am spus, iar el a zâmbit.

— A fost al lui frate-meu şi mi l-a dat mie, m-a lămurit Töru .

Fratele lui mai mare făcea un master la Arhitectură.

— Tu ce vrei să faci pe viitor? m-a întrebat Töru .

M-am gândit o vreme, dar nu-mi venea nimic în minte. Nu voiam să fac nimic, să ajung ceva anume.

Toru s-a uitat la mine cum tăceam şi s-a scărpinat în creştet.

— Uite, de-aia mi se zice că sunt plicticos, că una-două întreb chestii din astea, a spus şi a privit în jos spre mine.

Era înalt.

— Nu-i adevărat. Doar că nu-mi vine nicio idee, i-am răspuns.

— Eşti drăguţă, de-aia spui asta, a zis privindu-mă printre gene şi s-a înroşit.

Greşea. Adevărul era că mie chiar nu-mi venea nicio idee. Nu exista nimic ce aş fi vrut să fac. A, dac-ar fi fost vorba de lucruri pe care nu voiam să le fac, din astea se găseau destule. Nu voiam să chinui animale. Să fiu invidioasă pe cei fericiţi. Să mă tund scurt. Să duc o viaţă fără noimă. Să port rochii în culori deschise.

Şi multe altele.

După ce ne-am delectat a treia oară cu un film şi am băut ceai la o cafenea, nu ne-am mai dus nici la librărie, nici la magazinul cu machete, ci în parc. Töru se plimba fluierând. Eu mergeam iute, potrivindu-mi paşii după ai lui. Avea picioarele mai lungi decât ale mele şi, în plus, mergea repede.

Când am ajuns la fântâna arteziană, Töru s-a oprit din fluierat. Lângă fântână era o pădurice. Luând-o înaintea mea, treptat, Töru s-a făcut nevăzut printre pomi. L-am urmat, grăbind pasul.

Când am ajuns într-un loc unde copacii ne ascundeau siluetele, s-a oprit. Eu, aproape în fugă, am fost cât pe ce să mă izbesc de spatele lui. Töru s-a răsucit şi şi-a coborât privirea către faţa mea.

— Pot să te sărut? m-a întrebat.

— Ce? am făcut, dar nu pot spune, totuşi, că nu mă aşteptasem la aşa ceva.

Mă aşteptasem, dar nu ştiam ce să fac. Nu-mi dădeam seama dacă vreau să mă pup sau nu cu Töru . N-am mai zis nimic, aşa că s-a aplecat spre mine şi mi-a ridicat bărbia.

— Nu! m-am opus involuntar.

În secunda aia, Töru şi-a desprins mâna de pe bărbia mea şi a murmurat:

— Iartă-mă!

— Nu, iartă-mă tu! i-am răspuns şi în grabă mi-am întins faţa spre el, închizând ochii şi aşteptând să mă pupe.

Oricât am aşteptat însă, Töru nu m-a pupat. Am furişat o privire printre gene, dar el se uita în direcţia fântânii arteziene.

— Iartă-mă, am mai spus o dată şi am deschis ochii.

— Nu-ţi mai cere iertare, a zis Töru şi m-a bătut uşor pe umăr.

*

— A fost prea devreme, a zis el când ieşeam din pădurice, apoi a râs, cu o expresie necăjită.

— Nu, nici vorbă, am răspuns cu o mină serioasă, dar curând am început să râd împreună cu Töru .

— A fost puţin prea devreme, am zis râzând.

Unul lângă altul, am luat-o pe aleea spre ieşire. Töru m-a întrebat dacă poate să mă ţină de mână, iar eu am încuviinţat. Păşea mai rar acum, aşa că puteam şi eu să merg într-un ritm normal.

M-a condus până în faţa casei.

— Pa, pe curând, am zis.

— Pe curând, a zâmbit el.

Rămasă în faţa porţii, l-am privit îndepărtându-se şi m-am întrebat dacă-mi plăcea de el cu adevărat. Da, îmi plăcea. Dar nu ştiam dacă m-aş putea obişnui să ne pupăm.

Îmi venea puţin să plâng. Stârnită de întrebarea lui Töru despre viitor, mi-am amintit de lucrurile pe care nu voiam să le fac.

Nu voiam să fiu om mare. Mă speria mai presus de orice ideea c-o să devin adult şi că, pe neştiute, o să ajung fix ca maică-mea.

*

M-am întors după multă vreme pe terenul viran.

De când îi văzusem pe Nishino şi pe femeie, mă ţinusem departe de locul acela. În mintea mea nu recunoşteam că nu voiam să-i mai văd împreună, dar cred că undeva, în străfundul meu, o ştiam limpede.

La o zi după cea de-a treia întâlnire cu Töru Tanabe, am mers pe terenul viran.

Buruienile se împuţinaseră. Toamna se apropia de jumătate. Nu venise încă vremea frunzelor roşii, dar pe jos era plin de ghinde căzute. Libelulele dispăruseră şi nu se auzea decât ţârâitul slab al gâzelor din iarbă.

Nu m-am oprit ca de obicei pe bolovanul de lângă magnolii, ci am mers mult mai în spate, unde pământul era plin de ghinde, şi m-am aşezat pe o buturugă. La rădăcina ei îngropasem broasca de porţelan, un bibelou pe care mama îl avusese de dinainte de căsătorie. Îmi destăinuise cândva că îl primise de la un fost iubit. Era din agat, mare cât să-ţi încapă în palmă.

La un timp după plecarea mamei, tata a aruncat lucrurile rămase de la ea, dar chiar şi aşa ele continuau să apară, unde te aşteptai mai puţin. Broasca fusese ascunsă pe raftul unde ţineam albumele cu poze, în spate. Când am găsit-o, am luat-o în palmă. Simţeam atingerea rece a agatului. M-am dus cu ea direct pe terenul viran şi am îngropat-o cu grijă.

Am aşteptat pe buştean. Cumva, bănuiam c-o să apară Nishino. Cu siguranţă mai veniseră împreună aici de câteva ori după ce dăduseră ochii cu mine. Ştiam că nu le păsa absolut deloc dacă eram sau nu prin preajmă. Nu fiindcă aflasem de undeva; ghicisem pur şi simplu din atitudinea lor.

După o vreme au apărut, Nishino şi femeia. Tăcuţi, s-au aşezat pe bolovanul de sub magnolii. Îi priveam cu respiraţia tăiată.

Cei doi îşi vorbeau privindu-se în ochi, dar nu părea o conversaţie cu sens. N-aveau nevoie de cuvinte cu înţeles. Scoteau doar sunete ca nişte oftaturi, iar pentru ei asta era o conversaţie suficientă.

Gâzele ţârâiau. M-am preschimbat în fir de iarbă pe terenul viran. Un fir de iarbă tremurând în vântul care adia, ascultând atent sunetele ce umpleau locul.

Cu o mişcare uşoară, femeia l-a atins pe piept pe Nishino. Gestul ei, la fel ca data trecută, părea să lase în urmă o dâră pură ca zăpada. O singură linie, printre ierburi. A dus mâinile băiatului către propriul ei piept. Nishino s-a lăsat condus, apoi a descheiat unul câte unul nasturii de la bluza femeii. A apărut lenjeria albă. Avea ţâţele mari şi rotunde. Generoase, care nu se potriveau cu faţa ei cuprinsă de tristeţe.

— Aşa, a părut să zică femeia, dar poate că a fost numai o impresie.

Nishino i-a dat lenjeria la o parte. În momentul ăla, ţâţele ei au umplut văzduhul. Au năpădit spaţiul.

— Mă dor, a spus femeia.

De data asta am auzit-o dar.

Femeia şi-a apăsat cu degetul un sfârc şi din el a ţâşnit un lichid alb. Nishino a privit tăcut lichidul. Femeia şi-a apăsat pieptul de câteva ori. Din sfârcuri ţâşneau în văzduh firicele albe ca apa de la duş.

— Mă doare! Suge-l! a zis femeia.

Nishino s-a aplecat încet şi şi-a apropiat buzele de pieptul femeii. Cu gura ţuguiată, i-a supt un sân cu multă pasiune. I se vedea frumos profilul. Arăta mult mai a copil faţă de cum îl ştiam de obicei. Mă gândeam că pesemne aşa sug bebeluşii. Femeia şi-a coborât pleoapele. Pe chip nu i se zugrăvea nicio expresie, doar stătea cu ochii închişi.

Când a terminat de supt unul din sâni, Nishino şi-a apropiat faţa de celălalt. Când a sfârşit şi cu el, s-a îndepărtat şi a întrebat-o pe femeie:

— E bine?

Femeia a încuviinţat, şi-a pus sutienul şi şi-a încheiat nasturii de la bluză.

— Mulţumesc, a spus ea, s-a ridicat brusc şi a plecat.

*

Nishino nu a urmat-o, ci a rămas pe piatră. Şi eu stăteam pe buturugă. Soarele apunea şi începea să se întunece. Mi-am dat seama că obrajii mi se umeziseră de lacrimi.

Tremuram. Era însă alt tremurat decât atunci când Nishino se aşezase pe locul în care îngropasem pieptănul de lemn.

Fusese frumos. Cât de frumos îşi apropiase Nishino faţa de pieptul femeii şi supsese cu pasiune laptele! Cât de frumos fusese totul, şi Nishino, şi femeia, şi aerul pe care îl simţeai între ei doi. Cu totul pe neaşteptate am început să plâng. Dar nu încet, ca ţârâitul gâzelor ascunse între ierburi, ci în hohote, ca atunci când muriseră nenea A şi unchiul B. Nishino a apărut imediat lângă mine.

— Yamagata! a zis el.

Nu era vocea de adult, ci cea de elev într-a opta.

— Yamagata, eşti nesimţită!

Am încercat să mă potolesc din plâns, dar n-am reuşit din prima.

Nishino a aşteptat fără să se clintească până când am izbutit să-mi domolesc lacrimile.

— E sora mea, mi-a explicat.

Avea cu doisprezece ani mai mult ca el şi de curând îi murise copilul de numai şase luni, mi-a mai zis Nishino potolit.

Fusese primul ei copil. După ce-l îngropase, căzuse la pat. O lăsaseră nervii. Nu mai putea sta singură în casă, O apuca o nelinişte de moarte dacă nu era mereu cineva lângă ea.

Dar nici depresia, nici spaimele nu-i opriseră laptele, care mai că dădea pe afară. De câte ori se gândea la copilul dispărut, începea să-i curgă lupte. Dacă ieşea din casă, tulburarea i se mai stingea. O liniştea să privească iarba, copacii, pământul.

— Când se calmează, spune în şoaptă c-ar vrea să moară în momentul ăla, a zis Nishino.

Surprinsă, am ridicat privirea. Nishino avea o expresie calmă.

— Dar…, am zis, iar Nishino a clătinat din cap.

— Zice că bine că poate măcar să spună asta! Dacă e prea deprimată, nu poate spune nici atâta. Tot felul de gânduri se-adună ca într-un ghem în ea şi suferinţa e de nesuportat, ca atunci când i se umflă ţâţele şi o dor. Aşa cum îi ţâşnea lapte din sfârcuri, odată ce-i ieşeau cuvintele pe gură, boţul ăla tare se mai înmuia şi se simţea mai bine.

— Nishino, o iubeşti pe sora ta, aşa-i? am întrebat încet.

— Mi-e milă de ea, a răspuns privind în depărtare.

Voiam să îl întreb despre soţul femeii, dar n-am fost în stare. Aerul dintre Nishino şi sora lui era diferit de aerul dintre doi oameni care se iubesc, dar fără îndoială şi de cel dintre două rude de sânge.

— Tu eşti prietena lui Tanabe, nu? m-a întrebat deodată Nishino.

— Ăă, da, am răspuns.

Aveam nişte îndoieli că eram „prietena lui Tanabe“, dar am încuviinţat.

— Deci aşa, a zis Nishino. Păcat, că şi mie îmi place puţin de tine, a continuat.

— Ce? am zis, iar în clipa în care m-am uitat spre el, mi-a luat bărbia în palmă şi, lăsându-mi capul pe spate de o mie de ori mai lin decât Töru , m-a sărutat.

Saliva i s-a scurs printre buzele deschise la mine în gură. Era dulce. Poate că aşa era gustul laptelui? Sau poate că aşa era gustul lui Nishino. Fără să mai stau pe gânduri, mi-am petrecut mâinile pe după şoldurile lui şi l-am strâns în braţe.

Ne-am sărutat îndelung. Ne-am sărutat mult, mult, el gândindu-se la altcineva decât mine, eu gândindu-mă la altceva decât el.

În timp ce printre ierburi primeam saliva lui Nishino, mi-am amintit de toate lucrurile pe care le îngropasem până atunci pe terenul ăla viran.

Sărutul lui era minunat Mai plăcut decât orice trăisem până atunci. Apoi, era şi trist. Mai trist decât orice clipă trăisem până atunci.

În timp ce ne sărutam m-am gândit că, probabil, n-o să mai vin niciodată aici să îngrop lucruri. O să-i pot spune verde în faţă lui tata că nu mai vreau tort de ziua mea. Cândva o să mă pot duce să mă întâlnesc cu mama. De acum înainte, n-o să-mi mai fie frică să devin om mare.

În sărutul lui Nishino era acceptarea a tot ce înseamnă să ai paisprezece ani şi în acelaşi timp o împotrivire totală. Am continuat să ne sărutăm cu înflăcărare.

*

— Nishino, mulţumesc! am spus când sărutul s-a terminat cu totul.

— Îhî, a răspuns el. Ştii, ai putea să-l laşi pe Töru şi să fii prietena mea, a adăugat.

— Ce? m-am mirat şi m-am uitat la el, iar Nishino s-a ridicat stânjenit şi, cu vârful piciorului, a lovit înverşunat iarba ce începea să se usuce.

— Dar ţie nu-ţi place de mine chiar aşa de mult! am zis.

— Nu-i adevărat.

— Dar..., am spus uitându-mă în ochii lui. Nishino şi-a ferit puţin privirea.

— N-ai ce face cu un băiat ca Töru ! a murmurat.

— Şi cu tine ar fi altceva? l-am întrebat. Vezi că ţi se urcă la cap!

— Ah, a făcut el.

S-a aşezat din nou lângă mine. O vreme ne-am ţinut de mână. Era cu totul altfel decât atingerea lui Töru . Palma lui Töru te ducea cu gândul la o vietate necunoscută, venită de undeva de departe. Mare, caldă, te speria un pic când o vedeai întâia dată. Mâna lui Nishino nu-mi stârnea nicio plăcere. Cât timp ne atingeam, nu mai ştiam unde se sfârşeşte palma mea şi unde începe a lui.

— Rămân cu Töru , am zis.

— Hmm, a făcut Nishino dezamăgit.

— Töru e altfel decât mine, aşa c-o să rămân prietena lui.

— Da, da, am înţeles, a zis Nishino râzând.

Am râs şi eu.

Ne-am ridicat în acelaşi timp. Şi de fusta mea, şi de pantalonii lui de uniformă se agăţaseră seminţe de buruieni.

Toamna a trecut repede şi pe nesimţite a venit iarna. Văzduhul îngheţase.

Am fost a zecea oară cu Töru să ne delectăm cu un film. La a noua întâlnire, după film, am băut câte o cafea şi apoi am mers, aşa cum făceam mereu în ultima vreme, în parc, unde am dus la capăt primul nostru sărut. După cea dintâi încercare, Töru devenise foarte sfios şi eram îngrijorată cu privire la momentul când avea să se petreacă sărutul nostru. De când mă sărutasem cu Nishino, începuse să-mi placă Töru şi mai mult. Din tot felul de puncte de vedere.

Cu Nishino tot nu vorbeam la şcoală şi, de când nu mă mai duceam pe terenul viran, nu mai apărea aproape deloc ocazia să schimbăm vreun cuvânt.

S-a întâmplat o dată să ne întoarcem de la şcoală pe acelaşi drum şi l-am întrebat ce mai face sora lui.

— E mai bine, mi-a răspuns.

La fel ca la şcoală, rostise minimul necesar.

Timpul zboară. În iarna asta voiam să-mi tund părul cât se putea de scurt. Aşa îl purta şi mama mereu. Moştenisem de la ea părul moale, care stătea tuflit pe ţeasta mea mică. În curând aveam să-i povestesc lui Töru despre mama. Aveam să-i spun despre peştişorul Icră şi despre tortul din cremă de unt, de ziua mea. Mă întrebam ce faţă o să facă.

La începutul iernii, terenul viran a fost nivelat şi scos la vânzare. În razele palide ale soarelui de-atunci mă gândeam uneori la Nishino. Odată ce vom termina gimnaziul, probabil că n-am să-l mai văd niciodată, dar sigur am să-mi amintesc din când în când de el, în diferite momente ale vieţii.

Seminţele mici care i se agăţaseră de pantaloni. Lucrurile pe care le îngropasem în terenul acela pustiu. Bolovanul de lângă magnolii. Senzaţia din palme când săpam o groapă în pământul jilav. Sărutul nostru neobişnuit, cu gust dulce de lapte.

Sunt convinsă că-mi voi aminti mereu cu limpezime isprăvile noastre înconjuraţi de buruieni, la paisprezece ani, între copilărie şi maturitate.

Noapte bună

Yukihiko era brutal.

Lumea s-ar mira să audă una ca asta, pentru că Yukihiko e genul de om căruia un asemenea cuvânt i se potriveşte cel mai puţin.

Păr negru şi bogat. Maxilar pătrat, doar puţin rotunjit Ochii negri, adânci. Gura, cu colţurile cel mai adesea curbate în sus.

Nu l-am auzit până acum să ridice vocea. Când îmi spunea pe nume, Manami, îşi lua un ton blând. Zâmbea mereu. Gura lui era pregătită să izbucnească în râs de fiecare dată când îmi prindea privirea. Gâtul lui bărbierit nu demult. Barba uşor crescută, care mă făcea să mă înfior când o atingeam.

Oricât ai fi căutat nu-i găseai niciun cusur lui Nishino.

Şi la firmă era la fel. Era subordonatul pe care te puteai bizui. Colegul cu fire deschisă. Tipul cu care lumea voia să iasă la o bere. Yukihiko era toate astea. Într-atât îi lipsea orice cusur, încât te scârbea de-a dreptul.

Şi totuşi era brutal.

Nu fiindcă m-a sărutat prima dată în sala de şedinţe, pe întuneric. Şi nici fiindcă imediat după sărutul acela intens m-a împins pe un birou şi mi-a desfăcut încet nasturii de la bluză. Nici fiindcă, fără să-şi piardă cumpătul, deşi putea oricând să intre cineva peste noi, mi-a mângâiat meticulos trupul. Şi nici pentru că i-am zis de câteva ori să înceteze, dar el mi-a răspuns încet că nu avea de gând s-o facă.

Nu lăsasem în niciun chip să se vadă că îmi plăcea de Yukihiko. Eram directoare adjunctă în departamentul unde lucra şi el. Directoarea adjunctă Manami Enomoto. În subordinea mea directă se afla Yukihiko Nishino. Eram cu trei ani mai mare decât el. În firma aceea aveam cu cinci ani mai multă vechime decât el. Nu numai că nu rămăseserăm singuri niciodată, dar nu lăsasem să se ghicească vreodată că îl plăceam. În câteva rânduri a trebuit să facem împreună nişte drumuri în interes de serviciu. Ne-am suit în tren, dacă a fost cazul şi în autobuz, ne-am rezolvat treburile, ne-am suit din nou în tren (dacă a fost nevoie, şi în autobuz) şi ne-am întors la serviciu. Am scris raportul, am dat chitanţele şi cu asta, basta.

Numai că mie îmi căzuse cu tronc Yukihiko de la bun început De câte ori îl simţeam trecând prin spatele meu la birou îmi spuneam că nu trebuie să amestec afacerile cu viaţa personală. Voiam succes în carieră, aşa că n-aveam chef de poveşti de dragoste la serviciu. Şi, cu toate astea, mi-a plăcut de el din momentul în care a venit în departamentul nostru.

Ce zic, că mi-a plăcut? N-ar trebui să folosesc cuvinte călâi, ci unele mai puţin banale. Ardent, înnebunitor, îl iubeam pe Yukihiko ardent, înnebunitor. Din clipa în care l-am întâlnit.

Iar el ştia. Ştia, dar se prefăcea că n-are habar. Deşi perfect conştient că eu n-aş fi vrut să ştie.

Îi era absolut limpede că îl iubesc pe ascuns şi că încerc cumva să sting în mine sentimentul ăsta, dar nu mă ierta. N-avea de gând să mă ierte că încercam de capul meu să îmi înăbuş iubirea.

În luna mai, m-a sărutat în sala de şedinţe cufundată în întuneric. Îl cunoşteam de un an şi o lună. De un an şi o lună continuam să-l iubesc şi încercam să-mi ţin în frâu pasiunea. Yukihiko mă privea mereu cu răceală. Dar cu cât încercam să-mi potolesc sentimentele, cu-atât creşteau mai puternice.

În acea lună mai, Yukihiko m-a înhăţat cu cea mai mare uşurinţă. Ca un colecţionar care desface aripile unui fluture şi îl înfige în insectar. Aşa cum

transformă atent în nişte exponate toate insectele pe care le-a capturat. Pe mine Yukihiko mă capturase. Cu toate că nu ne atinseserăm niciodată. Cu toate că nu ne uitaserăm ochi în ochi niciodată.

Înainte să-l întâlnesc, probabil că aş fi râs şi aş fi spus c-aşa ceva e o prostie. Nu poţi iubi pe cineva când nu-l cunoşti destul. Nici nu mai eram extraordinar de tineri. Depăşisem perioada romantismelor siropoase. Când te atrage cineva, te apropii, împărtăşeşti sentimente cu celălalt, te adulmeci, schimbi cuvinte cu el, încerci să îl pătrunzi, nu asta înseamnă dragostea între adulţi? Asta aş fi zis şi aş fi râs. Însă după ce l-am întâlnit nu mai pot râde. Iubirea e nătângă. Iubirea-i ca o bestie rănită, căzută la pământ, amorţită şi care nu mai poate să se mişte. Eram rănită de dragoste şi Yukihiko mă prinsese atlt de uşor, fără gloanţe, fără gheare sau colţi. Cât de tare oi fi tremurat atunci! Un tremurat care ţâşnea din lăuntrul meu. Un tremurat doldora de bucuria de a fi capturată de Yukihiko. Când m-a atins pentru întâia oară, calm, cu încredere în sine, a fost cu adevărat brutal. Nici respiraţia reţinută, nici gesturile blânde sau glasul blajin nu-i ascundea brutalitatea. Pentru că orice fiară, când îşi capturează prada, e brutală. Cu eleganţă şi fără mişcări inutile, animalul cel mare îl prinde pe cel mic. Cu cât mai elegant şi mai lipsit de mişcări inutile, cu-atât cruzimea e mai mare.

— Manami, mi-a spus el pe nume.

În întunericul din sala de şedinţe, cu jaluzelele trase. N-am răspuns nimic. Eram şocată că îmi ştie numele mic, fiindcă nu mi se adresa altfel decât cu „directoarea adjunctă Enomoto". Eram şocată amintindu-mi că am un nume. Eram şocată că numele meu, rostit de Yukihiko, începuse deja să se topească dulce. Mi-am imaginat cerul senin care se întindea dincolo de ferestre. Yukihiko m-a răsturnat pe un birou. Am murmurat un protest. De mai multe ori. Cu eleganţă brutală, mi-a înăbuşit vocea. M-a făcut în întregime a lui.

Şi corpul, şi capul, şi sufletul îmi aparţin. Numai că eu, în întregime, sunt a lui. Din ziua aceea. Din luna mai, de la un an şi o lună după ce îl cunoscusem. Chiar dacă e imposibil ca un om să aparţină altuia. Cu toate astea, am hotărât atunci să fiu a lui Yukihiko. Am ales să fiu a lui.

Când am ieşit din sală, pe culoar nu era, desigur, nici ţipenie. Meticulosul de Yukihiko. Mie îmi ardeau puţin obrajii. El era relaxat, cu cravata la gât şi nicio cută pe cămaşa albă. Eu am pornit-o în stângă, el în dreapta. A chemat liftul şi a rămas încremenit acolo. Eu am deschis uşa ce dădea spre scările de urgenţă şi am coborât tropăind. Când am ajuns jos, mi-am lipit obrazul de uşa de oţel. Era o uşă groasă şi rece. Am plâns puţin. Apoi mi-am verificat coafura, să nu stea părul în dezordine, mi-am şters cu o batistă lacrimile prelinse pe obraji, am clipit de câteva ori şi am împins uşa de oţel. Înfigându-mi tocurile înalte în mocheta bej, am păşit înainte.

La etaj nu l-am văzut pe Yukihiko. Trecând prin spatele şefului, care îşi pironise ochii în hârţogăraie, am răsuflat mai uşor. Era ciudat să respir. Era ciudat şi să stau dreaptă în picioare. Sub cerul senin de mai, mă transformasem într-o vietate neobişnuită. M-am aşezat la biroul meu şi am mâncat o bomboană mentolată. Apoi m-am concentrat asupra muncii.

*

Odată ne-am întâlnit cu o fostă iubită a lui Yukihiko.

— Kanoko! a strigat-o el, iar eu am văzut roşu în faţa ochilor.

Cum îşi permitea s-o strige de faţă cu mine? Numele fostei iubite! Şi cu o voce atât de tandră!

— Bună seara, îmi pare bine, am spus, deşi clocoteam de furie.

Cu câteva zile în urmă, Yukihiko îmi zisese că ne invitase Kanoko să ieşim toţi trei la masă. Am întrebat cine era Kanoko-san. O prietenă, mi-a răspuns. În timpul ăsta mă mângâia pe fund. Zicea că fetele au fundul rece şi că îi place asta foarte tare. Vorbea pe obişnuitul lui ton relaxat. Şi tu ai fundul rece, i-am spus. Poţi să ţi-l mângâi singur când vrei să te simţi bine. A chicotit. Am chicotit şi eu. Însă în timp ce râdeam mi-o imaginam cu neliniştite pe această Kanoko.

— Ce-ţi place la Yukihiko? m-a întrebat Kanoko.

Ce femeie ordinară! M-am enervat şi mai tare, dar pe chip am lăsat să-mi apară doar un zâmbet timid.

Yukihiko era netulburat. O cină respectabilă. O cantitate potrivită de băutură. Conversaţie uşoară, inofensivă. Seara trecea pe nesimţite. Kanoko părea hotărâtă să mă privească de sus. „Asta-i prietena lui Yukihiko? Ce nasol!", părea să gândească şi nu făcea niciun efort să o ascundă. Am încercat să mă comport ca un om matur (un om matur de bun simţ, cu trei ani mai în vârstă decât amândoi), să beau păstrându-mi zâmbetul şi să înfig cu poftă linguriţa care lucea argintiu în sorbetul de pere pe care îl luasem ca desert.

Cum ne-am despărţit de Kanoko, de îndată i-am întors spatele lui Yukihiko şi am pornit-o în direcţia opusă.

— Ce s-a întâmplat, Manami? m-a întrebat venind în urmă.

Am continuat să merg cu paşi repezi, fără să-i răspund. Călcând apăsat, ca un mamut care păşeşte pe-o banchiză.

— Te-ai supărat?

Mergeam mai departe.

— De ce?

Mergeam mai departe.

Deodată Yukihiko m-a ocolit şi mi-a tăiat calea. M-a apucat cu fermitate. Eu m-am zbătut. M-am zvârcolit de-adevăratelea. Mi-a dat drumul imediat.

— De ce mi-ai prezentat o fostă iubită? am ţipat, iar el a deschis gura uşor.

— Ţi-ai dat seama?

— Fireşte că mi-am dat seama!

— Dar cum?

— Ciudat ar fi fost să nu mă prind!

— A, da?

— Bărbat lipsit de sensibilitate!

— Bărbat lipsit de sensibilitate?
— Fără pic de delicateţe!
— Fără delicateţe?
— Copil ce eşti!
— Copil?

Yukihiko, cu o expresie nespus de captivată, îmi repeta cuvintele. Treptat, puterile m-au părăsit. M-am aşezat pe vine şi am început să plâng cu suspine. Yukihiko m-a lăsat să plâng o vreme, apoi m-a luat încetişor de la subsuori şi m-a săltat cu uşurinţă. Apoi mi-a ridicat bărbia şi m-a sărutat. De două-trei ori m-a sărutat lin, ca nişte unde pe o apă. Mi-am lăsat greutatea pe el, continuând să suspin.

— Iartă-mă, a spus.

Am dat din cap. Plângând mai departe.

— Iartă-mă, a mai zis o dată Yukihiko.

L-am muşcat. Uite, acum sunt drăgălaşă, mi-am spus în timp ce îl muşcam. Nu-mi plac femeile drăgălaşe. Nu voiam să ajung o femeie drăgălaşă. De-acum înainte n-o să-l mai caut pe Yukihiko la telefon. Aşa m-am hotărât, în timp ce mă arătam drăgălaşă. Ca femeie drăgălaşă nu puteam să mă leg cu lanţuri. Da, aşa m-am decis în secret.

*

Momentul în care Yukihiko a început să mă placă.

Şi după ce am început să ne întâlnim, chiar şi după ce am început să rămân la el peste noapte (din acelaşi motiv pentru care nu îi telefonam, nu îl chemam la mine sub nicio formă), Yukihiko tot nu mă iubea. Cumva simţeam lucrul ăsta. Nonşalant, mintea-i stătea la altele. Aşa de nonşalant, încât dacă nu erai tare, tare atent, nici nu-ţi dădeai seama că e cu mintea în altă parte.

Ceasul cu figurine.

Oare pe ce stradă ne aflam? Cred că plecaserăm să vedem un film. Era primăvară şi îmi scosesem haina cu mânecă lungă şi o ţineam pe braţ. Pe drumul până la cinematograf văzusem de pe geamul trenului, înşiruite pe taluz de-a lungul căii ferate, o sumedenie de flori galbene de rapiţă şi flori mov de violă-de-noapte. Am mers alături de Yukihiko până la cinematograf. Asfaltul pulsa.

Era amiază, fix. Cei din faţa noastră s-au oprit brusc şi au privit în sus. Un cuplu aflat în diagonală faţă de noi a ridicat ochii înspre aceeaşi direcţie. Ne-am oprit. Deasupra, pluteau câţiva norişori.

— Nu-i nimic pe cer! am zis, dar Yukihiko a arătat spre acoperişul unui magazin chiar din faţă.

— Uite!

Îmi indica ceasul cu figurine. Păpuşile începuseră să iasă şi să intre. Se auzea o muzică un pic tristă, un pic veselă. Dong-dong, a sunat clopotul. Toţi trecătorii se opriseră şi priveau în sus.

— Dacă-aş putea, aş vrea să mă transform în broasca aia.

Şi după ce orologiul s-a oprit din cântat şi toată lumea şi-a reluat plimbarea, am rămas nemişcată, ţinându-l de mână pe Yukihiko. Broasca ieşise din dreptul orei patru de pe cadran. Şi-a făcut apariţia, a rămas o clipă nemişcată, apoi s-a rotit complet. De parcă ar fi făcut o tumbă. Şi s-a retras.

— Dintre prinţi şi prinţese de tot felul, tu alegi tocmai broasca? m-a întrebat el.

— Cumva, eu asta sunt.

— Hmm.

„Hmm“ a fost singurul răspuns pe care l-a dat atunci. Apoi am mers la film (unul cu lacrimi, cu acţiune şi cu happy-end, lui Yukihiko îi plăcea genul ăsta de filme), am băut ceai şi ne-am plimbat fără ţintă. Seara am mâncat curry (el susţinea că ar putea să înghită nu ştiu câte zile la rând numai curry, dimineaţa, la prânz şi seara) şi am băut bere. Însă în timpul ăsta Yukihiko se tot gândea.

— Am făcut o greşeală când ţi-am pus întrebarea de mai devreme, mi-a zis el dintr-odată.

Îşi terminase curry-ul şi mai ceruse nişte pui picant, salată de ouă şi bere.

— Nu voiam să te întreb de ce să te transformi în broască, ci de ce să te transformi într-o figurină! Chiar nu contează dacă într-o broască sau într-o prinţesă ori într-un prinţ.

Am şovăit. Uitasem de ce spusesem că vreau să mă transform într-o broască dintr-un orologiu cu figurine. Numai că Yukihiko mă privea cu atâta seriozitate, că am încercat cu disperare să-mi amintesc.

— Păăăi, păpuşile din orologiu stau mereu nemişcate într-un loc întunecat, nu? am început până la urmă o explicaţie.

— Îhî, a încuviinţat cuminte Yukihiko.

— Şi o dată pe oră ies afară, nu?

— Îhî.

— Ei bine, când ies, dansează şi cântă vesele, nu?

— Apoi se întorc din nou în locul întunecat.

— Îhî.

— Şi repetă asta pe vecie, până când se strică.

— Îhî, a încuviinţat Yukihiko şi s-a strâmbat puţin, apoi a luat o bucată de pui picant şi a muşcat din ea.

— Sfârşit!

Îhî, a făcut Yukihiko.

Şi, fără un cuvânt, a mestecat carnea. A trecut la felul următor, din care a cules şi a mâncat aproape toate ouăle (lui Yukihiko îi plăceau ouăle oricum ar fi fost: omletă, fierte, ochiuri, jumări, crude); a băut puţină bere, a roşit, s-a încruntat din nou şi a zis:

— Ei, fir-ar!

În momentul ăla m-a îndrăgit.

Atunci mi-am dat seama. Cu claritate.

— Ce fir-ar? l-am întrebat, dar nu mi-a răspuns.

Nu îmi putea mărturisi. Până atunci nu iubise cu adevărat nicio femeie. Fricosul de el. Ei, da, Yukihiko era un fricos.

Deşi se purta cu femeile cu atâta eleganţă. Deşi era atât de brutal. Cu toate astea, îi era mereu teamă.

De ce anume?

Poate că temerea se lega de cuvântul „vecie". Poate că de mirosul slab pe care îl emană oamenii în respiraţia lor caldă. Poate că de aromele jilave pe care le răspândesc cerul, apele curgătoare şi pământul.

Îi era frică de lucrurile astea şi de femeile în legătură cu ele şi nu iubise pe nimeni niciodată. Nu că s-ar fi străduit anume să nu se îndrăgostească, ci pur şi simplu, în chip firesc, nu avusese asemenea sentimente. Nu le trăise.

Acum însă mă îndrăgise pe mine.

— Să mergem, a zis încet şi s-a ridicat brusc, lăsând în farfurie două bucăţi de pui şi în castronul cu salată, ciuperci, rucola, alune şi salată creaţă.

S-a dus la casă şi a plătit, m-a condus până la cea mai apropiată gară, iar el a luat-o pe jos. În întuneric. Pe străzi în noapte. În aerul tare care nu încerca să-l accepte pe Yukihiko (aerul tare, tare, în care el putea fi cel mai relaxat).

Oare cât timp a nutrit pasiunea asta pentru mine?

— Manami, nu mi-e bine când nu eşti cu mine, a zis fără pic de voioşie în glas.

— Era tare amărât.

— O să fiu mereu lângă tine, i-am răspuns.

— N-ai cum.

— Dacă insişti s-o spunem pe-aia dreaptă!

— Manami, tu nu îmbătrâneşti?

— Cum să nu!

— N-o să slăbeşti sau n-o să te îngraşi niciodată?

— Sigur o să mă îngraş, peste vreo zece ani.

— Şi o să mă accepţi mereu aşa cum sunt?

— Doar nu sunt o sfântă ca Fecioara Maria.

— O să faci mereu sex cu mine?

— Depinde de situaţie şi de moment.

— Depinde, asta înseamnă că n-o să fie OK întotdeauna?

— Există tot felul de momente şi de situaţii.

— O să te saturi de mine?

— Ştiu eu?

— O să mă satur de tine?

— Mai taci! i-am zis.

Am aruncat cu o pernă în el. Sau l-am împins. Sau am făcut nişte ceai.

Adevărul este că Yukihiko era uneori foarte năbădăios. Uneori, în vremea când făcuse o pasiune pentru mine.

— Eu oare te iubesc pe tine? m-a întrebat.

— Asta să te gândeşti tu singur!

— Mi se face frică dacă mă gândesc la asta.

Yukihiko păstra mereu o anume rigiditate în sine.

Deşi gesturile, vorbele şi mişcările lui erau atât de line. Line şi fără cusur, de-a dreptul minunate. Şi, cu toate astea, undeva în el, ceva înlăuntrul său era încremenit.

— De când am venit pe lume sunt înţepenit aşa! a oftat el.

— De când ai venit pe lume?

— Da. O parte din creierul meu, sau poate din rinichi, ori din ficat, e artificială, cred.

— Serios? l-am întrebat şi el a încuviinţat cu gesturi largi.

— Şi tata, şi mama, şi sora mea m-au iubit mereu. M-au iubit prea mult. Poate că de-asta mă iubeau aşa de tare, le era milă de mine că am un organ artificial, mi-a spus Yukihiko serios.

— Păi şi ce, nu-i bine să fii artificial? am şoptit mângâindu-l pe frunte, dar el a clătinat din cap.

— Nu-i bine.

— Ba da! Mie-mi placi chiar dacă eşti artificial.

— Nu, nu-i bine.

— De ce?

— Păi, dacă sunt aşa, cândva o să-ncetez să te iubesc.

— Da? De ce?

— Da, cei artificiali până la urmă nu pot să stea lângă oameni adevăraţi.

— Nu trebuie să spui aşa ceva.

Aşa i-am răspuns, oare? Chiar dacă el nu mă mai iubea, nu era nicio problemă, pentru că îl iubeam eu în continuare. Am spus asta oare? Yukihiko a făcut o faţă disperată.

— Sunt un bărbat oribil dacă o femeie îmi zice asemenea lucruri!

Am căzut pe gândurL Apoi am ajuns la concluzia că şi eu sunt o femeie oribilă.

Ne-am îmbrăţişat. Uşor. Ca o apă. Dar fără să devenim o apă.

Eram neliniştiţi. Eram în transă. Eram disperaţi. Eram uşori. Iubirea dădea să răsară în noi. Dar, neputând iubi, stăteam înlemniţi în faţa dragostei, fără să mişcăm.

Apoi s-a săturat de mine.

Nu-mi place s-o spun, dar e cea mai potrivită formulare.

S-a săturat de mine.

— Îmi plac gogoşile cu gem, a zis el şi atunci mi-am dat seama.

— Mie nu prea, am răspuns.

Yukihiko citea o revistă, sprijinit de speteaza patului. Eu şedeam pe covor şi mă uitam absentă la un film de noapte, la TV. Un film trist, alb-negru. Genul care nu-i plăcea lui Yukihiko şi despre care ar fi spus că n-are suficientă acţiune şi nici dans.

Pe neştiute devenise iarăşi nonşalant. Nonşalant şi cu mintea în altă parte. Brusc, se săturase de mine.

— Dar checul?

— Checul mă întristează, oarecum.

În timp ce vorbeam, mi-am suflat nasul. Îmi dăduse o lacrimă, sau două. M-a cuprins panica atunci când mi-am dat seama că Yukihiko nu mai e atras de mine. Dar poate că încă era timp. Nu trebuia să plâng. Poate că încă aveam timp. Mai aveam, oare? Să ce?

— Manami, a zis el.

Vorbise calm.

Nu voiam să aud cuvintele care urmau. Manami, să ne despărţim. Manami, nu mai pot să ne vedem duminică. Manami, nu mă mai interesezi. Îmi venea să-mi bag degetele în urechi. În schimb, m-am întors încet spre Yukihiko şi am zâmbit.

— Ce e?

— Ştii ce nu te întristează? Pâinea cu gust de curry!

— Aşa-i, am zis.

Râzând. Pâinea cu curry, care-i plăcea lui atât de mult. Yukihiko, pe care îl iubeam atât. Yukihiko, care deja nu mă mai iubea.

El încă nu ştia că se săturase de mine. N-aveam de gând să-i spun. Cine ştie, poate doar mi se păruse? (O rază de speranţă.)

— De ce plângi? m-a întrebat Yukihiko.

Inconştient, lăsasem lacrimile să îmi curgă pe obraji fără să mă feresc. Neglijent.

— E trist filmul

— Şi-atunci de ce te uiţi la el, dacă-i atât de trist? a întrebat el relaxat şi şi-a văzut în continuare de revistă.

Mi-am suflat iar nasul. Când, mai târziu, m-am uitat din nou la el, adormise. Cu revista deschisă pe piept.

— Hei, trezeşte-te. Nu ţi-ai luat vitamina B1 şi vitamina C (el credea că e mai eficient să le iei separat, decât să iei un complex de vitamine) şi nici extractul de ginkgo biloba!

Am tras de el, dar Yukihiko doar a mârâit. I-am pus mâna pe braţ. Era mai musculos decât ai fi crezut.

Săracul de el, mi-am zis în timp ce-i atingeam braţul De ce oare nu mi-am spus *săraca de mine*? Nu m-am gândit decât la el. Deşi curând avea să mă părăsească. Deşi curând avea să plece de lângă mine. Nu putea să nu-mi fie milă de el, gândindu-mă c-o să plece de lângă mine, c-o să mă părăsească. Cât de milă mi-era de el!

Oricât am tras de Yukihiko, n-a deschis ochii. Aşa că am luat singură extractul de ginkgo biloba şi complexul de vitamine (eu eram de părere că e eficient şi aşa). Am stins lumina şi m-am băgat în pat lângă el. L-am sărutat pe frunte şi am închis ochii.

*

— De ce oare se schimbă oamenii? a zis Yukihiko.

Afară ploua. Vremea ideală.

Deci acum se întâmplă, am suspinat. În clipa următoare m-a cuprins o stare combativă. Sau poate, mai bine zis, un sentiment de împlinire.

— Oamenii se schimbă, nu-i aşa? am comentat, iar Yukihiko a mormăit ceva pe nas.

— Manami, e tautologic ce spui.

— Tautologic eşti tu, eu sunt şefa ta nemăritată şi de treizeci şi trei de ani!

Mda, se împlineau curând trei ani de când îl cunoscusem. M-a surprins. Trei ani înseamnă mult sau puţin? Nu ştiam. Yukihiko privea ploaia. O ploaie cu stropi mari, de început de primăvară.

— Te iubesc, Manami, a zis.

— Numai că ne despărţim, nu?

Yukihiko mi-a aruncat o privire pătrunzătoare. Cu fălcile încleştate. Se pare că nu se aştep— ta la cuvintele astea.

Ne despărţim, nu? am repetat.

— Manami! a zis el.

Era vădit şocat. Uitându-mă la el, eram şi mai şocată.

— De ce te miri aşa?

— Tocmai ţi-am spus că te iubesc!

— Dar deja nu te mai interesează de mine.

— Nu-i adevărat!

— Ba e adevărat!

Yukihiko s-a albit. Mă tratase superficial. Mereu, mereu. Deşi eu nu mă comportasem niciodată cu uşurătate faţă de el. Dar cum se îndrăgostesc doi oameni, dacă nu se iau cu uşurinţă unul pe altul? Dacă nu se iartă unul pe celălalt, dacă nu îşi coboară garda, dacă nu se uită puţin de sus la celălalt, n-au cum să se îndrăgostească. Eu nu putusem niciodată să-l iau cu uşurinţă pe Yukihiko. Deşi el o făcea mereu.

— Manami! m-a strigat.

O voce îndurerată.

— Manami, de ce spui asta?

Dar deja se prinsese. Că eu îmi dădusem seama că el era nonşalant şi dezinteresat. Acum nu mai era cale de întoarcere. Nu mai era timp. Îl condusesem singură pe Yukihiko într-un loc unde nu mai exista nicio rază de speranţă.

Ploaia s-a înteţit. Chiar că era vremea perfectă.

Am ieşit din apartamentul lui. Am închis uşa după mine. Yukihiko m-a urmat până în hol, ca un câine credincios. Fără nicio rămăşiţă din brutalitatea pe care o avusese la început. De parcă eu eram cea care-l părăsea.

— La revedere, i-am spus, dar n-a răspuns.

— De ce? a zis.

Venise rândul meu să tac. Apoi am ieşit în ploaie.

În vreme ce păşeam sub picuri, sentimentul acela de împlinire încă zăbovea în mine. Stropii de apă cădeau sub umbrelă într-un unghi ascuţit

De-acum pot să nu mai fiu a lui, mi-am spus mergând cu paşi mari.

*

Întâmplările de după.

O vreme, Yukihiko m-a sunat în fiecare zi. Eu, desigur, nu l-am sunat (Luasem cândva hotărârea asta. O respectam cu stricteţe. Până la capăt.)

Yukihiko mă întreba de fiecare dată de unde ştiam că nu mă mai iubeşte. Îi răspundeam mereu că, în primul rând, el nu mă iubise niciodată.

Dar nici eu nu-l iubisem, îmi zicea. Poate, îi răspundeam, dar nu era aşa. El nu se lăsase iubit. Yukihiko cel încăpăţânat nu voise să se lase iubit. Iar eu îmi cercetam atentă partenerul. O combinaţie nu tocmai fericită.

O vreme am fost cât se poate de vigilentă ca nu cumva să rămânem singuri noi doi.

După câteva luni, Yukihiko s-a mutat la alt etaj. Curând a ajuns asistent senior (o poziţie cu puţin peste cea de director adjunct).

L-am invitat în seara aceea să sărbătorim. M-am gândit că deja puteam face asta. Că se stinseseră şi ultimele urme de jar.

Ultimele urme de jar?

— De ce nu pot să iubesc? a întrebat Yukihiko sprijinindu-se cu coatele pe tejghea.

Stăteam pe scaune înalte de la bar, într-un mic local.

— De ce oare? i-am răspuns încet, în timp ce-mi sorbeam ginul tonic.

— Crezi că sunt un tip fără valoare?

— S-ajungi să te gândeşti că eşti un tip fără valoare, asta nu-i rău deloc.

— Manami, eşti răutăcioasă.

Yukihiko a suflat fumul de ţigară. De când ne despărţiserăm, se pare că se-apucase de fumat.

— A fost bun sushi-ul.

— La cât a costat!

— E rândul meu să plătesc.

Yukihiko şi-a stins ţigara. În perioada în care nu ne mai întâlniserăm, parcă se mai maturizase. Încă mi-e drag, mi-am dat seama în acel moment. Am regretat grozav că îi dădusem drumul. Dar era greşit să gândesc în felul ăsta, că îl lăsasem să plece sau că pusesem capăt relaţiei. Pur şi simplu, lucrurile se sfârşesc.

Tocmai de asta n-am ezitat defel să accept invitaţia lui Yukihiko de a merge împreună la el acasă. Nu din pricină că mă bucuram. Dimpotrivă. Pentru că nu prea mă bucuram. Deja nu mai contează, m-am încredinţat în gând. N-o să-mi mai treacă vreodată prin minte idei capricioase, cum ar fi să-i aparţin lui Yukihiko, aşa-i?

Aşa-i, mi-a răspuns celălalt eu dinăuntrul meu. Deja ai suferit de ţi-a ajuns, deja te-ai tot gândit la asta de ţi-a ajuns.

Yukihiko, nonşalant ca întotdeauna, m-a luat de mână.

— Ce bine miroşi, mi-a spus apropiindu-şi faţa de pieptul meu.

Apartamentul lui era aproape neschimbat. Ca şi când ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, m-a dezbrăcat (nu-i plăcuse niciodată să mă dezbrac singură) şi am făcut sex ca la carte. Eu m-am simţit bine. Probabil şi el.

După ce am terminat, în timp ce îmi puneam lenjeria, Yukihiko m-a apucat de braţ.

— Rămâi peste noapte aici!

— Nu pot, mâine am treabă devreme.

— Auzi, mărită-te cu mine.

— Nătărăule!

Spunându-i să nu se mai prostească, mi-am încheiat copcile de la sutien. Am trecut în revistă ce aveam de făcut a doua zi la serviciu. Şi-am auzit un sunet ciudat, ca un radio care nu era bine acordat.

Yukihiko gemea.

— De ce nu-s bun de nimic? a zis el gemând.

Era prima dată când îl vedeam cu faţa asta. Avea o expresie diferită de brutalitatea elegantă de la început, diferită de nesiguranţa din vremea când fusese atras de mine, diferită de tot ce văzusem.

— Cum adică, nu eşti bun de nimic? am răspuns încet, încheindu-mi nasturii de la bluză.

— Voiam să te iubesc mereu.

Am terminat cu bluza şi mi-am băgat labele picioarelor în ciorapi.

— Voiam să fiu mereu cu tine.

— Degeaba spui acum, i-am zis încheindu-mi fermoarul de la fustă.

— De ce nu pot să iubesc pe nimeni aşa cum trebuie?

Am vrut să-i spun că aşa e firea lui, dar m-am oprit.

Fiindcă mi s-a făcut milă de el. Aşa cum mi se făcuse atunci când l-am privit cum doarme. Săracul de el. Dar era vina lui, eu n-aveam nimic de-a face.

— Cândva o să găseşti persoana pe care s-o poţi iubi, i-am spus cu blândeţe, trecându-mi mâinile prin mânecile taiorului.

Deşi nu vrei cu adevărat să iubeşti, am continuat în gând.

— Manami! m-a strigat cu voce slabă.

— Da? am răspuns şi m-am uitat la ceasul de la mână, cu gesturi teatrale.

— Manami, somn uşor, a spus Yukihiko, lăsându-şi capul să atârne moale.

— Noapte bună, Yukihiko, am spus întorcându-mâ spre el.

Am închis după mine uşa de la apartament şi am ieşit. În nări mi-a pătruns aerul de iunie, care mirosea a verdeaţă. Săracul Yukihiko, am murmurat. Săraca de mine, am dat să continui, dar m-am oprit. Pentru că nu mai aveam de ce să-mi fie milă de mine. Aşa că, în schimb, m-am rugat pentru fericirea lui Yukihiko.

Nu obişnuiam să mă rog pentru fericirea cuiva, aşa că nu ştiam cum aş putea s-o fac. Am procedat aşa cum citisem într-o poveste pe când eram mică.

Mai întâi mi-am băgat mâna stingă în buzunarul drept şi am zis „Să fie fericit Yukihiko". Apoi mi-am băgat mâna dreaptă în buzunarul stâng şi am mai zis o dată „Să fie fericit Yukihiko". Am îndeplinit ritualul cu grijă.

Săracul de tine, Yukihiko. Noapte bună, am şoptit după aceea, uitându-mă înspre apartamentul lui. Aerul nopţii de iunie mă învăluia.

Manami, noapte bună, mi s-a părut că aud vocea lui Yukihiko, dar ştiam că nu putea fi decât o închipuire. Încet, am păşit înainte.

Puls

Îmi plăcea că m-am îmbrăcat în *yukata*[1], dar în timp ce mergeam mi se desfăcuse. Deşi mă străduisem s-o aranjez cum trebuie, în faţă se sucise. Mereu eşti tolomacă, îmi spunea Yukihiko. Oricât l-aş fi rugat să nu-mi mai zică aşa, nu înceta. Când a văzut că nu mă descurc cu *yukata* prost aşezată, s-a dus în spatele meu şi şi-a petrecut braţele în jurul taliei. Mi-a desfăcut brâul.

— Stai cuminte, s-o aranjez în faţă, a zis.

Absentă, l-am lăsat să-mi potrivească *yukata.* A luat brâul şi l-a întins bine.

— Brâul era răsucit.

— Serios? am întrebat.

— Singură ţi l-ai legat?

— Credeam că l-am prins ca lumea.

— Da’ de unde. Era ca vai de el, a zis trecându-şi din nou mâinile în jurul meu şi legându-mi brâul.

Mi-a făcut nodul şi am ascultat foşnetul plăcut al materialului.

Chimono lejer, de vară (n.tr.).

— Îţi foarte mulţumesc, logofete, am zis, iar Yukihiko s-a încruntat.

Nu-l vedeam, căci stătea în spatele meu, dar sigur s-a încruntat.

— Nu sunt logofătul nimănui!

— Te pricepi la orice! i-am zis.

A venit în faţa mea. Ştiam, se încruntase. Dar chiar şi aşa, încruntat, avea o faţă dulce. Asta îl definea pe el, chipul dulce, aerul îngrijit şi meticulozitatea cu care îmi lega brâul de la *yukata.*

Fetele îl plăceau pe Yukihiko. Când îl sunam seara, abia dacă răspundea. Până nu lăsa să sune de unsprezece ori, nu răspundea. La jumătatea celei de-a douăsprezecea ţârâieli, în sfârşit se auzea vocea lui joasă: „Da". Seara întotdeauna vorbea la telefon cu vreo fată.

„Am un apel în aşteptare", îi spunea celei de la telefon. „Mai vorbim, mă bucur că te-am auzit" încheia conversaţia şi aşa se duceau cele unsprezece ţârâieli.

La a douăsprezecea ţârâială te întâmpina cu un „Da" automat. Probabil cu vocea cu care răspundea oricărei fete. Un glas fără inflexiuni, de întrebuinţare generală. O voce pe care o putea folosi şi când se certa cu vreo fată, şi când încerca s-o seducă sau când îi spunea că vrea să se despartă de ea.

Când îşi dădea seama că eu îi telefonasem, glasul lui devenea puţin mai gros.

— A, Kanoko, tu erai, spunea şi ofta, apoi revenea iute la obişnuita voce lină „pentru fete" şi mă întreba: Ce-ai mai făcut azi?

— Păi, deschideam eu gura, nu mare lucru. Dar tu, Yukihiko? Tu ce-ai mai făcut?

— Sunt bine, răspundea.

Uneori se auzea semnalul unui alt apel în aşteptare, dar când vorbea cu mine, Yukihiko nu le prelua niciodată. Indiferent de cât de dezlânată şi de tărăgănată ar fi fost conversaţia noastră.

— Nu se supără Manami pe tine? l-am întrebat odată.

Manami era iubita lui. O femeie frumoasă, cu trei ani mai mare decât el.

— Dacă te sună şi nici nu-i intră robotul, nici nu-i preiei apelul, îşi dă seama că vorbeşti cu altcineva, nu? am zis, iar el a râs.

— Pe Manami o sun eu.

— Ea nu te sună niciodată?

— Nu.

— Hmm, am făcut şi am schimbat repede subiectul.

Pe el, eu îl sunam mereu. El nu-mi telefona aproape niciodată. Şi când eram iubiţi, tot eu eram cea care îi telefona. El nu făcea decât s-aştepte să îl caut.

Ne despârţiserăm cu cinci ani în urmă, la scurtă vreme după ce absolvisem facultatea. Eu voisem să ne separăm. Când i-am spus că m-am îndrăgostit de altcineva, Yukihiko a rămas o vreme cu ochii în pământ, apoi şi-a înălţat bărbia şi a zis doar:

— Atunci, asta e.

Mă aşteptam să mă bombardeze cu întrebări, dar aveam impresia că reuşisem s-o cotesc. Deşi cum s-o coteşti când tu eşti aia care are ceva de spus?

Chiar şi acum, când stăm unul lângă altul, lumea ne întreabă dacă suntem iubiţi. Când ne-au întrebat cunoscuţi ai mei, am răspuns morocănos şi răspicat că nu. Poate puţin prea răspicat, mi s-a părut şi mie însemi. Pe de altă parte, la aceeaşi întrebare Yukihiko răspundea: „Nu, din păcate nu“. Zâmbind. Cât se poate de relaxat.

*

Cu brâul aranjat, m-am uitat din spate la Yukihiko, care încuia uşa. Lui, *yukata* îi stătea impecabil, fără o cută. Dacă-mi puneam eu *yukata* pe care o primeşti la hanurile tradiţionale, se şifona imediat. Dac-o purta Yukihiko, rămânea pe el fără cusur, de ziceai că abia a îmbrăcat-o.

— Hai, să mergem, mi-a zis întorcându-se spre mine, care rămăsesem pe culoar pierdută în gânduri.

Am tresărit surprinsă şi mi-am ridicat privirea spre chipul lui, pe care se amestecau un zâmbet şi o încruntătură.

— N-ai avansat deloc, a spus şi m-a luat de mână.

— Nu-i adevărat, i-am răspuns, dar el a pufnit zeflemitor.

Chiar şi când râdea de tine avea o voce dulce.

— Hai, vino repede, a zis şi mi-a dat drumul.

De foarte multă vreme nu mă mai luase de mână. De cinci ani, de când ne despărţiserăm. Mă aşteptam să mă tulbure nespus atingerea lui, dar nu s-a întâmplat asta.

Stăteam la han o noapte, împreună cu Yukihiko. Adevărul este că plănuisem să vin aici cu iubitul meu, dar chiar înainte de plecare s-a ivit ceva şi el n-a mai putut merge. Mi-am întrebat toate prietenele, dar erau ocupate. Fie aveau soţ, fie îşi petreceau vremea cu iubitul, fie se pregăteau pentru examene de certificare. Nemairămânând altă variantă, l-am întrebat pe Yukihiko, mai mult în glumă.

— Sigur că vin, mi-a răspuns cât se poate de firesc.

L-am întrebat cum va face cu Manami, iar el a râs şi mi-a spus că e ocupată şi că munceşte şi în weekend. Manami era şefa lui. Femeia cu trei ani mai în vârstă, frumoasă, care-i era şefă şi iubită. Meseriaşa, aşa-i zicea Yukihiko.

Mi-am ciulit urechile încercând să prind dacă în râsul lui se amesteca şi o urmă de tristeţe că nu-şi poate petrece weekendul cu ea, dar nu am reuşit deloc să-mi dau seama. Era vocea lui obişnuită, cea dulce şi de întrebuinţare generală.

*

Masa a fost bună. Mie-mi place sake-ul. Adică îmi place o masă la care se potriveşte nişte sake, iar mâncarea de la han e perfectă pentru aşa ceva. Felii crude de biban de mare şi de scrumbie şedeau cutezătoare pe farfurii. Erau şi felii de moluşte crude, şi peşte *kohada* în oţet. Cu alge din belşug alături.

— Scrumbie de toamnă, tare gustoasă! am zis.

Yukihiko a încuviinţat fără entuziasm.

— Mâncarea la hanurile astea e toată la fel, a răspuns.

— Nu chiar, există diferenţe subtile.

— Hmm, a făcut el, apoi şi-a întins beţişoarele către ruloul de ouă.

Nu bea alcool aproape deloc. Dacă vorbeam de îngheţată, de ciocolată, de prăjituri, avea ceva de spus, dar dacă încercai să discuţi cu el despre gustul primului pahar de bere, clar că nu aveai cu cine să vorbeşti. Iubitul meu bea. De altfel, aleseserăm hanul ăsta tocmai fiindcă auziserăm că au mâncare bună. Oare Yukihiko şi Manami în ce fel de locuri luau masa când călătoreau?

Manami era tipul de femeie care ştie să se bucure cu moderaţie şi de băutură, dar şi de un desert. Ne întâlniserăm o dată, după ce deveniseră iubiţi. Cum de nimerisem în aşa încurcătură? Nu mă credeam atât de tâmpită, încât să apar pe neaşteptate la o întâlnire de-a fostului iubit, dar uite că fix aşa s-a întâmplat.

Manami a fost de la început până la sfârşit politicoasă şi prietenoasă. Nu s-a ţinut cu Yukihiko de mână pe sub masă şi nici nu i-a şoptit la ureche că vrea să plece până când n-am dat eu tonul. Am petrecut împreună foarte prieteneşte până am ajuns la al treilea bar. Cu burta plină de bere de ghimbir, Yukihiko mi-a zis:

— Tu absorbi lichidul ca un burete.

— Dacă-i vorba de alcool, pot bea oricât, am spus şi m-am întors spre Manami, în aşteptarea unei încuviinţări, dar ea a dat din cap ambiguu.

Un gest prin care nu nega nici replica mea, nici pe-a lui Yukihiko, doar o mişcare neutră. Privindu-i ochii umezi ca de erbivor, nu ştiu de ce, însă mi s-a făcut tare milă de ea.

— Ce-ţi place la Yukihiko? am întrebat-o.

Fără îndoială că am fost o nasoală servindu-i asta. Nu ştiu faţă de cine, dacă faţă de Manami, faţă de Yukihiko, faţă de întreaga lume, dar mă încerca o aroganţă extremă. Să-ţi fie milă de alţii e o aroganţă fără limite.

— Ştiu şi eu, a zis Manami înclinându-şi capul.

— Termină, ce te bagi? a intervenit Yukihiko de alături, dar nu l-am luat în seamă.

— Păi, Manami, tu-ţi poţi găsi o groază de bărbaţi mai acătării decât el, am continuat.

Manami, cu o mină serioasă, s-a gândit câteva clipe, apoi mi-a răspuns:

— Nu-i vorba de ce-mi place sau nu-mi place la el.

— Ă? am făcut eu.

— Mi-ar plăcea de el indiferent de cum ar fi ca om.

Manami a zâmbit. Avea un zâmbet minunat. M-a dat pe spate. Cum de poate fi cineva atât de minunat? Purtare fără cusur sau excese. Şi fără să fie cu nasul pe sus.

Am încercat după povestea asta s-o urăsc. Numai că n-am reuşit. Era o femeie pe cinste, nu puteai să-i porţi pică. În plus, nu mă lăsa mândria s-o urăsc pe iubita lui Yukihiko. Dar mândrie faţă de ce?

*

După ce am terminat masa am ieşit cu Yukihiko pe malul mării. Peste *yukata* am tras un *haori,* o haină cu mânecă lungă. În oraşul ce se deschidea către Pacific era doar cu puţin mai cald decât în Tokyo. Iar vântul de noapte îmi mângâia răcoros obrajii. În larg se vedeau luminile bărcilor de pescuit.

— Au ieşit să prindă calamari, cred.

— Probabil, a răspuns Yukihiko relaxat.

De când ne despărţiserăm părea că are tot mai mult succes la fete. Când îl tachinam pe tema asta, întotdeauna clătina din cap. Nu-i vorba că am eu succes, ci că fetele se simt singure, îmi răspundea. Ce prostie. Eşti întemeietorul vreunei noi secte, îmi venea să ţip la el. Dar nu pot ţipa la Yukihiko. Până la urmă, eu sunt cea care-i telefonează întruna. Deşi am iubit, deşi la serviciu lucrurile merg bine cât de cât şi am şi mulţi prieteni, totuşi când se face noapte târziu, îi telefonez lui Yukihiko.

— Calamarii au lumină? m-a întrebat.
— Te gândeşti la calamarii-licurici?
— Da, da, ăia, licurici.
— Nu sunt licurici, sunt calamari-licurici.
— Cândva mi-a fost dat mănânc nişte licurici din ăia vii.

Vântul sufla din partea lui Yukihiko spre mine. Dinspre trupul lui venea o mireasmă de săpun.

— Mm, sună bine!
— Îi mănânci după ce i-ai văzut înotând în faţa ta!
— Cred că au fost tare gustoşi.
— Da, au fost buni. Dar eu nu pot să fac de-astea.
— De-astea, adică ce?
— De-astea, a repetat Yukihiko.
— Nu-mi spune că eşti vreun sentimental.
— Poate, a zis încet şi tandru.

I-am simţit din nou mirosul de săpun.

Brusc mi-am dat seama că vreau să-l ating. Degetele lui mlădioase. Palmele calde. În întunericul nopţii, în apropierea mării, am întins o mână spre el. În clipa în care mâna mea era aproape s-o atingă pe a lui, Yukihiko a continuat:

— Aşa ai fost tu mereu. Spui lucruri destul de crude fără să-ţi pese.

*

Mareea urca tăcută. Şedeam cu Yukihiko pe nişte buşteni aduşi de apă.

Prin pânza subţire a *yukatei* simţeam căldura buşteanului, rămas sub razele soarelui peste zi.

La picioarele mele, pe lângă sandalele primite de la han, trecea un crab mititel.

De-a lungul plajei se întindea un drum judeţean, când şi când străbătut de vreun camion. Felinarele de la marginea drumului luminau plaja. Lumina pătrundea până în locul unde şedeam noi, dar nu ajungea până unde valurile atingeau ţărmul. În beznă auzeam cum valurile se apropie şi cum se depărtează.

În lumina slabă i-am privit chipul lui Yukihiko. Ridurile i se adânciseră. Faţă de cum era la douăzeci de ani, pielea i se făcuse mai aspră. Şi barba i se îndesise. M-am gândit la ce-mi spusese mai devreme. Sunt plină de cruzime? Fusesem crudă?

Nu-mi aminteam cu limpezime perioada când fuseserăm iubiţi. În vremea aia nu gândeam aproape deloc.

Mi se părea normal să-mi placă Yukihiko, să vreau să mă ţină în braţe şi să mă facă să mă simt bine. Nicio secundă nu mă gândisem că ăsta era un lucru aproape miraculos.

Îmi plăcea Yukihiko. Îmi plăcea tata, îmi plăcea mama. Îmi plăcea motanul Kuro. Îmi plăcea bebeluşul care se născuse în casa vecină. Îmi plăcea mirosul de rufe spălate într-o zi senină. Îmi plăcea să chiulesc de la

şcoală într-o zi ploioasă. Asemenea tuturor acestor lucruri, îmi plăcea şi Yukihiko. Nu reuşeam deloc să-mi amintesc cum ajunsesem să mă îndrăgostesc de altcineva.

*

— Kanoko, tu eşti ca pasărea cerului, mi-a spus el odată.

— Nu când eram împreună, ci la vreo trei luni după ce ne despărţiserăm.

— După ce relaţia noastră se încheiase, păstrasem, ca acum, relaţii bune de prietenie.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

— Păsările zboară după cum bate vântul. Dacă suflă dinspre sud, păsările se îndreaptă, purtate de curenţi, spre nord, şi dacă suflă dinspre nord, se-ntorc în sud. Dacă se schimbă direcţia vântului, uită cu totul ce-a fost până ieri şi, ciripind vesele, zboară până departe încotro sunt conduse, mi-a explicat Yukihiko hlizindu-se.

Indignată, i-am zis că nu-s aşa, dar în timp ce vorbea am ajuns, treptat, să mă simt întocmai ca o pasăre prostănacă şi fericită, care nu gândeşte nimic.

— Kanoko, uită-te la tine, aşa erai şi când eram împreună şi la fel eşti şi acum, a spus Yukihiko privind înspre bretonul meu.

Pe atunci purtam mereu breton, pentru că nu-mi plăcea fruntea mea. Când eram cu el, Yukihiko încerca întruna să-mi dea părul la o parte de pe frunte. Se distra să mă tachineze că am fruntea ciudată şi să mi-o scoată la iveală. Mă fugărea să-mi ridice părul, ne hârjoneam, iar uneori sfârşeam în braţele lui.

În momentul ăla degetele lui s-au întins să-mi atingă bretonul. Erau trei luni de când ne despărţiserăm şi, bineînţeles, de atunci nu mă mai atinsese. Mi-am lăsat capul spre Yukihiko. O mişcare inconştientă. Degetele lui se apropiau de fruntea mea ca atrase de un magnet.

— Ah! am strigat.

— Ah! a exclamat şi el şi şi-a retras mâna repede.

O clipă am rămas amândoi tăcuţi, apoi am izbucnit în râs în acelaşi timp. El, într-un hohot zdravăn, eu, într-un râs îngheţat.

— Şi păsările au probleme, mai mult decât te-ai aştepta, am spus râzând înţepenit, iar Yukihiko a încuviinţat.

— Să ciripeşti întotdeauna plină de viaţă, pasăre Kanoko, a zis el dând din cap.

Simţeam în vocea lui detaşare şi asta m-a iritat puţin. Deşi eu fusesem cea care se despărţise de el. Deşi eu ar fi trebuit să fiu certată pentru prea multă detaşare. Şi totuşi, după ce ne-am separat, eu eram mereu cea crispată, iar el, perfect netulburat şi mărinimos.

M-am despărţit repede de bărbatul pentru care îl lăsasem pe Yukihiko. Din câte îmi aduc aminte, n-a ţinut decât vreo jumătate de an. Dar bineînţeles că n-am reluat relaţia cu Yukihiko. Eram însă prieteni buni.

Uneori ne întâlneam şi beam ceai împreună. Vorbeam mereu la telefon. Chiar dacă ne separaserăm, aveam o relaţie plăcută. Chiar despărţiţi, eram prieteni buni Ăştia eram noi, Yukihiko şi cu mine. Iar eu eram destul de mulţumită cu asta. Aşa cum era de aşteptat.

*

— Yukihiko, de ce-ai venit aici cu mine? l-am întrebat.

Mareea creştea. Aveai senzaţia că toată marea se umflă în noapte şi că, în schimb, aerul se strânge şi se îngroaşă.

— De ce oare? a spus el lent.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui. El a rămas cu braţul coborât, fără să mă tragă mai aproape. Mi-am pus mâna în jurul şoldurilor lui şi l-am tras mai spre mine.

— Mi-e cald, a zis el.

— N-are nimic!

— Eşti fericită, Kanoko? m-a întrebat el deodată.

Tristă, fericită, asta chiar că suna de parcă ai fi intrat într-o sectă religioasă!

— Hai să ne întoarcem la han şi să facem sex, am zis ignorându-i întrebarea.

— Nu, a răspuns el cu braţele atârnând în continuare.

— Deci, de ce-ai venit aici?

— Kanoko, tu eşti cumva un demon al lascivităţii?

— Lua-te-ar naiba!

Ochii mi se obişnuiseră cu întunericul şi reuşeam acum să întrezăresc mişcările mării. Netedă la suprafaţă. Dar, netedă cum era, urca târându-se pe mal.

Yukihiko m-a luat pe după umeri. Întâi şi-a pus mâna pe umerii mei, apoi m-a strâns din ce în ce mai tare. Mi-am amintit cum era trupul lui şi ce făcea al meu pe când eram iubiţi. Mi-am amintit în ce fel îl iubisem. Mi-am amintit clar lucrurile astea. Şi, în timp ce mi le aminteam, mi-am dat seama că, de fapt, nu le uitasem deloc.

—Yukihiko, am spus încet.

Câţi ani trecuseră de când îl strigasem cu glasul ăsta?

—Kanoko, a zis şi el pe un ton scăzut.

Am rămas mult aşa, îmbrăţişându-ne unul pe celălalt pe după umeri şi şolduri. Valurile au înaintat până aproape de picioarele noastre.

Buzele lui mi-au atins uşurel obrazul. Mi-am lipit şi eu uşor buzele de gâtul lui.

—S-a făcut târziu.

—Aşa e.

—Yukihiko, mi-eşti drag.

—Şi tu mi-ai fost tot timpul dragă.

—Eu altceva spuneam.

—Nu se poate, a zis el fără şovăială, ţinându-mă în continuare pe după umeri.

—Ah?

—S-a terminat între noi.

—Ah! am exclamat cu voce tâmpă.

—S-a terminat, a spus el cu glas cald.

—S-a terminat? am repetat prosteşte.

— S-a terminat, a repetat şi el.

Mintea mi s-a golit.

Aşa era, mi-am zis. Şi eu, şi Yukihiko eram fiecare într-un loc care nu era nici departe, dar nici aproape.

Acum eram şi eu, şi el aici, dar atlta tot

Atât şi nimic mai mult. Timpul curge, noi ne-am separat în aici şi ne-aici, în aici şi acolo.

Ce tâmpenie e timpul. Aşa mă gândeam. În timp ce mă copleşea un sentiment de neputinţă.

Ce tâmpenie eram şi noi, Yukihiko şi cu mine. Toţi oamenii sunt o tâmpenie. Aşa mă gândeam, în timp ce-l strângeam şi mai puternic pe Yukihiko pe după şolduri.

— Dar de ce, deşi ne plăcem, nu putem fi împreună? am întrebat, cu toate că ştiam că-i în zadar.

— Fiindcă n-am niciun fel de putere, a răspuns încet Yukihiko.

— Niciun fel de putere?

A tăcut o vreme. Apoi a zis:

— Kanoko, îmi plăcea foarte tare de tine.

Marea se umflase şi ne uda picioarele. Oare de când era acolo buşteanul pe care şedeam? Oare se afla acolo de mult, fără să fie luat de ape nici când pe furtună şi când valurile crescuseră?

Stăteam în noapte fără să ne mişcăm, ca nişte lucruri rămase de mult acolo, pe plajă. Îi simţeam pulsul lui Yukihiko. Oare crabul cel mititel se întorsese în gaura lui?

— Yukihiko, e frig!

— Hai să mai stăm puţin aşa!

— Mă-ntorc la han, am zis încet.

Mintea mea era încă goală.

— Da?

— Da, mă-ntorc la han şl o să dorm dusă!

A râs, M-a mângâiat pe cap. Yukihiko, am şoptit eu. În sufletul meu.

— Hai să mai stăm puţin, a zis.

Am dat din cap că da.

— Sunt drăguţe luminile din larg, am spus cu voce uscată.

— Sunt drăguţe, a repetat el.

— Deşi mă întreb până unde ar putea să urce mareea.

Putea să urce până să ne înghită şi să ne transformăm în nişte crabi mititei. Odată deveniţi crabi, n-am mai fi ştiut unul de altul şi, clnd apa s-ar

fi retras, am fi ieşit din găurile noastre şi am fi intrat la loc în vremea fluxului.

Pulsul lui Yukihiko mi se transmitea în întreg corpul.

— Yukihiko, am zis, cu o voce în care am încercat să adun toată blândeţea pe care o aveam acum în mine.

— Da.

— Yukihiko, am zis din nou, de data asta cât am putut de încet, fără să încarc sunetele cu niciun fel de nuanţă.

— Da.

Fiinţa noastră se deschidea, tăcută, tăcută, înspre marea Întunecată.

Yukihiko, am spus din nou. Fără să rostesc.

Yukihiko. Păcat că nu putem să ne mai întoarcem. Yukihiko. Timpul curge şi suntem singuri. Yukihiko, Am fost nişte proşti.

Din când în când câte un val se apropia de noi vuind. Marea creştea. În noapte, simţeam cum inima îmi bătea.

Regatul de la sfârşitul verii

Era vară.

Vreau să fac sex cu băiatul ăsta, mi-am zis.

Mereu era aşa. Când mă uitam la vreun băiat (indiferent de vârsta pe care o avea, dacă îmi stârnea poftele, orice bărbat era „băiat" pentru mine) nu mă întrebam în primul rând dacă îmi place, sau alte lucruri din astea. Nu, mie-mi treceau prin cap la început numai chestii concrete, cum ar fi că vreau să-şi încolăcească braţele în jurul gâtului meu, sau că aş vrea să rup în două o pâine abia scoasă din cuptor şi s-o mâncăm împreună acolo, pe loc, sau că vreau să-i iau în gură degetele.

În cazul lui Nishino, m-am gândit direct că vreau să mă culc cu el.

Aşa că i-am zis.

— Ştii ce, hai s-o facem!

— Unde? m-a întrebat Nishino.

Foarte mişto că nu mă întreabă *ce* anume, mi-am spus.

L-am întrebat dacă locuieşte singur. Da, încă de când intrase la facultate stătea singur. Singur de zece ani, mi-a răspuns.

Înainte de a ne duce la el, am intrat într-un non-stop şi mi-am cumpărat o periuţă de dinţi şi o pereche de chiloţi. După ce am plătit, m-am dus lângă Nishino, care mă aştepta citind o revistă. Mi-a zâmbit.

— Rămâi peste noapte? m-a întrebat.

— Dacă nu vrei, nu rămân.

— Hmm, a făcut el. Dar dacă nu rămâi, ai cumpărat degeaba periuţa şi chiloţii.

— Le pot folosi acasă, e-n regulă, am răspuns. Eu consum o periuţă cam într-o săptămână. Fiindcă frec tare când mă spăl pe dinţi.

— Consumi periuţele de dinţi? a râs Nishino şi a luat-o înainte. Păi, Sumanaga-san, şi chiloţii tot aşa-i consumi?

În timp ce vorbea, m-a luat de mână.

— Spune-mi Reiko, i-am zis strângându-l şi eu de mână.

— Reiko, Reiko, Rei, a murmurat Nishino. Rei e bine. Ţi se potriveşte pe de-a-ntregul cum sună Rei.

M-a atins pe creştet. Am părul aspru şi în vârtejul din creştet firele stăteau ţepene şi zburlite. Deşi eram tunsă scurt şi tot restul părului era lins.

— Îmi place ceafa ta, Rei, a zis Nishino şi a grăbit pasul.

Se simţea din întregul lui trup că e cuprins de aşteptări. Eu nu mai puteam de bucurie. Aproape fugind în urma lui, mă gândeam că vreau să mă culc cu el cât mai repede. Amândurora transpiraţia ne şiroia pe gât.

*

— Ah! a făcut Nishino.

Îmbrăcat corect, în costum, era un bărbat bine. Da, deci are o viaţă socială normală, cum se cuvine, mi-am spus admirativ. De-atâta admiraţie, l-am strâns în braţe pe jumătate goală, cum eram. În hol. Era a doua zi, de dimineaţă.

— Cred că mi-a căzut, a zis el dezlipindu-se de mine.

— Ce? am întrebat.

— Cheia.

— Ce cheie?

Nishino nu mi-a răspuns. Aplecat, bâjbâia cu mâna pe pardoseala din hol.

— Cheia de la fosta iubită, a completat după ce a căutat o vreme.

— Fosta? am repetat.

— Fosta. Adică, acum ne despărţim.

Acum se despart?

— Ciudat, am murmurat, iar el a dat uşor din cap.

Între timp, căuta mai departe.

— Dacă ne despărţim, tre’ să i-o dau înapoi. Aşa se cuvine.

Cuvintele astea, „aşa se cuvine", m-au făcut să-mi închipui viaţa lui socială.

— Hai că ţi-o caut eu. O cheie, nu? Una obişnuită, argintie?

— Da, te rog, a spus Nishino ridicându-se, apoi a deschis în grabă uşa şi a ţâşnit pe palier.

Odată plecat, m-am aşezat pe jos în hol şi i-am rememorat trupul. Sexul cu el fusese destul de bun. Nu extraordinar, însă. Dar destul de bun.

— Încearcă să se poarte cool, dar de fapt se străduieşte din greu, am murmurat.

Exact. Mă încercau sentimente calde pentru el. Pentru bărbatul ăsta care voia să se poarte cool, dar muncea cu atâta sârg.

Am găsit cheia. O cheie drăguţă, care lucea argintiu. Era aproape nouă. Probabil nu fusese folosită decât foarte rar. Oare ce fel de fată i se potrivea lui Nishino? Am încercat să mi-o imaginez. Părul. Expresia feţei. Corpul. Felul în care vorbea. Modul în care se mişca. Firea. Mă gândeam din ce în ce mai intens.

Prost obicei. Nu cugetam la lucrurile astea din cauză că-mi plăcea de Nishino, nu despre asta era vorba. Probabil era o deformaţie profesională. Îmi câştigam existenţa scriind; mai precis, scriam nişte romane care nu erau nici tocmai pentru copii, nici tocmai pentru adulţi. Nu se vindeau extraordinar de bine, dar locuiam singură şi venitul era suficient cât să nu simt tăişul sărăciei.

După ce mi-am făcut o imagine completă asupra femeii potrivite pentru Nishino, am pus cheia pe masă şi m-am vârât din nou în pat. Am luat din bibliotecă *Legământul călcat* şi am răsfoit-o la întâmplare. În biblioteca lui Nishino erau *Legământul călcat* şi *Însărcinată* de Minako Sato, *Lumea văzută de Garp*, alături de câteva volume noi despre afaceri. Nu prea ştiai de unde să-l apuci pe Nishino, mă gândeam în timp ce întorceam paginile şi citeam din *Legâmântul călcat.*

Curând mi s-a făcut somn. Cu cartea în mână, am început să moţăi în patul care încă păstra mirosul trupurilor noastre din noaptea dinainte.

*

Nishino s-a întors de la serviciu la unsprezece şi ceva noaptea. Când m-a văzut la masă, cu laptopul în faţă, pentru o clipă i s-a citit pe chip o expresie de surpriză, dar a revenit imediat la calmul obişnuit. Ar fi putut şi el să fie sincer uimit şi să zică fie că nu-i convine că eram încă acolo, fie să se bucure că mă găsea tot acolo, dar nu, n-a renunţat la gesturile calme câtuşi de puţin.

— Bun venit, am încercat eu.

— Îhî, mi-a răspuns.

— Îhî? Cum adică „îhî"? m-am gândit şi exact asta i-am şi spus, întocmai.

— Păi, ce-ar trebui să spun, atunci? a întrebat uşor debusolat.

— De obicei, dacă cineva nu mai pleacă de la tine, te deranjează, nu? Să zicem, o femeie cu care n-ai făcut sex decât o dată.

— Îhî.

— Tocmai de-aia nu poţi să zici „îhî"!

— Îhî.

Nishino părea complet pierdut. Probabil era obosit. Eu aş fi căzut lată după o zi-două dacă mă puneai să plec de acasă la opt dimineaţa şi să muncesc până la ora unsprezece. Nu era de mirare.

— Dacă te deranjează, spune, zău!

Am oprit laptopul şi i-am lăsat ecranul. O boare de vânt a umflat foarte puţin perdeaua. La ora asta se mai răcorise, dar, oricât de târziu se făcea, în Tokyo aerul nopţii rămânea umed şi greu.

— Dăm drumul la aerul condiţionat? am întrebat.

Îhî, a răspuns Nishino pe acelaşi ton.

— Am închis fereastra şi am tras bine perdelele, apoi am apăsat butonul telecomenzii. Imediat s-a auzit şuieratul aerului condiţionat. Absent, cu privirea în gol, Nishino şi-a desfăcut cravata, şi-a scos cămaşa, şi-a atârnat frumos pantalonii pe un umeraş şi s-a îndreptat spre baie. Părea o păpuşă mecanică.

— Hai să facem baie împreună, am zis, dar el a clătinat uşor din cap.

Avea în continuare aceeaşi expresie pierdută, aşa că l-am întrebat:

— Te deranjează să mă bag cu tine în cadă?

— Nu că mă deranjează, doar că...

— Doar că?

— Rei, tu eşti ca un animal.

Animal? mi-am zis. Dimpotrivă, mie el mi se părea mai degrabă ca un animaL Dacă era om, voiam să dea dovadă de acţiuni şi de păreri clare.

Nishino a dat drumul la apă în cadă. Înainte de a-i pune dopul, a curăţat-o cu un burete.

— Rei, vrei să intri înaintea mea? m-a întrebat el, îmbrăcat numai în tricou şi chiloţi, aşezat pe canapea.

— Hai să intrăm împreună. Te spăl, te frec pe spate, îţi masez tălpile, am zis, şi Nishino a zâmbit de undeva de departe.

— E strâmtă cada, sigur stai mai bine dacă intri doar tu, mi-a zis.

Mă plictisesc singură, am răspuns. Toată ziua am stat singură. Dacă tot suntem împreună acum, hai să facem baie amândoi.

— Nu, eu vreau să mă bag singur în cadă, a zis el temător.

— Păi de ce n-ai zis aşa de la început!

— Hă?

— Viaţa e mai simplă dacă spui ce gândeşti.

— Aşa, ca tine?

— Da, am încuviinţat şi am deschis uşa de la baie.

E drept că nimeni nu spune ce gândeşte, dar de ce ezită lumea să spună lucrurilor pe nume, chiar şi unu la mie? Măcar zece, nu, douăzeci la mie dacă ar face-o, nu ar păţi nimic.

M-am băgat în apa caldă şi m-am încovrigat. M-am încins imediat, aşa că mi-am spălat bine corpul şi părul, apoi m-am mai vârât o dată în apă şi am ieşit în grabă din încăpere.

— Ce repede ai terminat! a făcut Nishino ochii mari la mine. Credeam că toate fetele stau o veşnicie în baie.

— Mie nu prea-mi place în cadă.

— A, da? a murmurat el echivoc. Rei, câţi ani ziceai că ai? Parcă la fel ca mine, treizeci? a continuat cu acelaşi ton ambiguu.

— Sunt mai mare decât tine.

— Hmm, a făcut Nishino, dar mai mult de atât n-a încercat să întrebe.

— Deşi ar fi putut s-o facă. Poate că nu-l interesa? Sau poate credea că pe toate femeile le deranjează să fie întrebate ce vârstă au.

— Pot să beau o bere? l-am întrebat.

— Da.

— Bei şi tu cu mine?

— Îhî, a răspuns el, dar era un „îhî“ cu mai multă forţă decât mai devreme; pentru prima dată de când se întorsese acasă, în „îhî“ -ul lui exista intenţie.

— Să ieşi din baie repede, că te aştept, i-am zis şi, desfăcându-mi prosopul din jurul capului, l-am fluturat ca pe un steag.

Nishino şi-a scos chiloţii şi tricoul şi s-a îndreptat spre baie.

— Aaaah, a făcut întinzându-se.

Apoi s-a auzit uşa cum se închide.

A stat mult în baie. De pe cutia de bere pe care o scosesem s-a dus condensul, aşa că am băgat-o la loc în frigider. Aşezată pieziş pe canapea, cred că am aţipit puţin. Când m-am dumirit, Nishino încerca să-mi scoată prosopul în care mă înfăşurasem. S-a suit pe mine în timp ce de pe trup i se prelingeau picuri de apă. Am deschis larg ochii şi i-am zis:

— Dar poftiţi, vă rog!

Nishino a chicotit.

A fost o partidă scurtă de sex. Nu extraordinară, dar destul de bună. După ce am terminat, aşa cum ne promiseserăm, am băut împreună o bere. Pe cutia răcită din nou s-a format condens. Eu am golit-o dintr-o suflare. Nishino s-a uitat la mine cum o beam, cu capul dat pe spate.

— Rei, rămâi şi noaptea asta? m-a întrebat.

— Ce să fac? Nu mă presează niciun termen-limită în momentul de faţă, aş putea rămâne.

Nishino a dat din cap. Apoi mi-a ciufulit părul din creştet, cel care stă mereu sculat.

*

Am rămas la el cinci zile. Vineri trebuia să primesc un fax cu nişte corecturi, aşa că după ce i-am făcut cu mâna şi i-am urat drum bun lui Nishino, mi-am strâns lucrurile (perechea de chiloţi pe care o spălasem de trei ori, periuţa de dinţi pe jumătate despicată şi laptopul, pe care îl căram mai mereu după mine) şi, după ce am măturat puţin prin casă, am încuiat uşa în urma mea. Am băgat cheia în cutia pentru ziare agăţată de uşă şi m-am întors acasă.

Când, după atâta vreme, am urcat într-un tren spre casă, lucrurile din apartamentul lui Nishino s-au prefăcut într-un trecut îndepărtat. Deşi pe când mă aflam la el erau atât de limpezi. Şi trupul lui, şi privirile lui, şi cuvintele lui. Odată despărţiţi însă, totul devenise într-o clipă un trecut aflat la mare distanţă.

Ţârâiau cicadele. Acasă la Nishino cicadele nu se auzeau aproape deloc. Chiar dacă deschideam geamul, de afară nu pătrundea decât aerul încins suflat de aparatele de aer condiţionat ale vecinilor, aşa că, încetul cu încetul, ajunsesem să nici nu mai deschid fereastra. Deşi nu-mi plăcea să stau în aer condiţionat, în apartamentul lui Nishino ajunsesem să-l ţin pornit tot timpul.

Întoarsă la mine acasă, am lăsat fereastra deschisă, am tras perdelele la o parte şi am ascultat ţârâitul cicadelor. În afară de faxul cu corecturi, primisem încă două. O solicitare de recenzie pentru o carte de copii şi un chestionar de la firma de asigurări de sănătate.

„Vă faceţi griji cu privire la traiul dvs. la senectute?“

„Ce imagine vă vine în minte când vă gândiţi la viitor?“

Genul ăsta de întrebări. Mda, viitorul, am mormăit în timp ce am mototolit foaia cu chestionarul şi am aruncat-o la gunoi.

După ce am parcurs corecturile, le-am trimis înapoi prin fax, m-am documentat pentru manuscrisul pe care trebuia să-l predau până la sfârşitul săptămânii viitoare, am luat un prânz târziu şi am dormit. Am dormit pe rogojina de vreo doi metri pătraţi pe care o scot vara din debara şi o întind pe jos.

Când m-am trezit, se întunecase de-a binelea. Dădeam pe dinafară de energie. M-am gândit să sun pe cineva ca să ieşim în oraş să ne distrăm, dar fix în clipa aceea s-a auzit telefonul.

— Rei!

La început nu mi-am dat seama cu cine vorbeam.

— Da, am răspuns.

Ce bine, deci acolo erai!

— Da, fireşte. Doar e casa mea, am zis, iar celălalt a râs.

Când i-am auzit hohotele mi-am dat seama că era Nishino.

— Ce faci? l-am întrebat.

— M-am mirat că m-am întors acasă şi nu te-am mai găsit.

— Am de lucru, am zis şi el a râs din nou.

— Şi animalele trebuie să muncească? Ce lume aspră!

— E cald rău, peste tot. Ce zici, ieşim la o bere pe undeva? i-am propus.

Până de dimineaţă fusesem cu el şi aş fi vrut să mă văd şi cu alţi prieteni, dar, dacă tot mă sunase acum, era politicos din partea mea să-l invit.

— Bine, a zis Nishino.

Şi el părea c-o spune din politeţe. Răspundea cu politeţe unei invitaţii făcute din politeţe. Oare cu vocea asta vorbeşte cu toate fetele, m-am întrebat şi mi s-a părut ceva ciudat. Nishino, cel care pare cool, dar care depune atâtea eforturi, mai mult decât ai crede.

— Auzi, ţie ce imagine îţi vine în cap dacă te gândeşti la cuvântul „viitor"? l-am întrebat.

— Ce-i asta, tam-nisam?

— Zi, viitor!

— Hmmm, a mârâit el.

Poate că se gândea că încerc să-i smulg o promisiune. Căsătorie, familie, lucruri de genul ăsta.

— Eu văd un zid de apărare, cred, am spus văzând că el continuă să mârâie şi că nu vrea deloc să răspundă.

— Un zid de apărare, a repetat.

— E o împărăţie acolo.

— O împărăţie.

— E mereu vară şi ţârâie cicadele, o înconjoară un zid de apărare înalt şi-n pacea ei este condusă de-un împărat foarte bătrân, genul ăsta de împărăţie.

— Asta-i imaginea ta despre viitor? m-a întrebat confuz Nishino de la celălalt capăt al firului.

— Da.

— Dar care-i legătura cu regele cel bătrân şi cu cicadele?

— Dacă aş locui în împărăţia aia, aş fi fericită, am spus, iar Nishino a oftat.

Nu prea înţelegea. În viitorul meu nu apăreau nici copii, nici căsătorie, nici pensie şi altele asemenea?

— Nu, nu apar. Poţi să-l întorci pe-o parte, să-l răstorni şi să-l scuturi, că tot n-apar, am răspuns pentru că aşa credeam din adâncul sufletului. Mă rog, ieşim la bere? am adăugat şi Nishino a consimţit, cu o voce în care se simţea că s-a liniştit.

Îmi cam plăcea de Nishino, mă gândeam în timp ce mă pregăteam să ies din casă. Îmi cam plăcea de el, dar nu extraordinar de tare. După ce scap de predarea de săptămâna viitoare, o să mă întâlnesc cu altcineva. Mi-am tras baretele de la sandale peste călcâie.

*

Mi-a zis că i-a dat înapoi cheia fostei prietene. Mi-a trântit chestia asta deodată, într-o pauză în conversaţie.

Eu ştiam însă că fusese pregătită. Nishino ţinuse neapărat să mă anunţe. În clipe de-astea mă apucă iritarea. Dacă mă place, de ce nu mi-o spune direct? Pentru mine, faptul că i-a înapoiat cheia fostei prietene nu reprezintă nicio insinuare şi nicio metaforă.

— Eşti ocupat la serviciu? am întrebat din complezenţă.

— Brusc îmi pierdusem interesul faţă de el.

— Da, sunt destul de ocupat, a răspuns Nishino calm. Am hotărât să beau încă un pahar şi apoi să plec acasă.

Ah, fir-ar! am zis. Am o predare de care am uitat!

N-am eu atâtea comenzi încât să uit de ele, dar Nishino habar n-avea de lucrul ăsta.

— Aoleu, da? a zâmbit el larg, privindu-mă. Auzi, Rei, cum e casa ta? a întrebat.

— Nimic deosebit. Am o cameră cu parchet şi una tradiţională, cu rogojini, şi-n amândouă încăperile pereţii sunt ticsiţi cu cărţi. Mai am un televizor mic, un frigider de dimensiuni medii şi un fax.

— O casă tipică pentru tine, a spus Nishino zâmbind.

Avea un surâs plăcut. Era îngrijit, sofisticat şi nici nu vorbea ca un bădăran. Ce m-o fi apucat să mă culc cu un bărbat care se potriveşte oricărei fete? mi-am zis cu regret.

— Mă duc acasă, am spus golindu-mi paharul şi ridicându-mă.

O clipă, Nishino a părut abătut. Apoi şi-a recăpătat imediat cumpătul. Deşi dacă ar fi rămas mai departe pierdut în asemenea momente, mi-ar fi câştigat mai mult interesul. Gândindu-mă la asta, i-am făcut încet cu mâna. I-am îndesat în palmă o bancnotă de cinci mii de yeni şi am pornit-o iute spre ieşire.

Până la gară am mers pe jos, respirând adânc. După o vreme de mişcare, am uitat pe de-a-ntregul de Nishino.

*

— Cred că ţie nu-ţi prea place de mine cine ştie ce, a continuat Nishino.

Vorbeam cu el după vreo trei săptămâni. Avusesem neaşteptat de multe comenzi şi trebuise să merg în Kansai să adun nişte informaţii. Duminică seara, când abia mă întorsesem din călătoria de studiu, a sunat telefonul Mă răsfăţasem cumpărându-mi nişte sushi de macrou, ceva mai de calitate decât de obicei, şi voiam să-l mănânc cât mai repede, aşa că terminasem degrabă de despachetat bagajele şi, nerăbdătoare, îmi pregăteam nişte sake să beau singură acasă.

Tocmai când se încălzise bine sake-ul, am primit telefonul de la Nishino, care voia să ne întâlnim.

— Da, săptămâna viitoare, i-am răspuns, dornică să-mi sorb sake-ul cât mai repede.

— Azi nu poţi? a insistat Nishino.

— Ai vreo treabă urgentă cu mine? l-am întrebat iute la rândul meu.

— Nu, n-am nicio treabă. Doar că nu te-am văzut de mult şi nu-mi place, a zis Nishino. Vreau să ne întâlnim. Să te văd la faţă, să-ţi vorbesc. Deşi… Cred că ţie nu-ţi prea place de mine cine ştie ce, a continuat.

Ah, mi-am zis, aşa de sincer e Nishino?

Se purta altfel decât de obicei. Faţă de cum fusese înainte, când îmi pierdusem interesul pentru el, acum, dimpotrivă, începea să-mi stârnească dintr-odată curiozitatea.

— Rei, mă simt singur astă-seară, a spus Nishino.

— Dar n-ai o groază de prietene şi de iubite? Te pricepi tu la femei, am zis.

Nishino a scos un fel de „u“ din fundul gâtului.

— Rei, de ce spui asta?

— Ce, nu-i aşa? Te pricepi.

— Probabil că asta înseamnă că sunt un fel de fustangiu. Dar de unde ştii tu? Nu ţi-am spus nimic despre aventurile mele amoroase sau despre ce se-ntâmplă în ultima vreme în viaţa mea.

Îmi ajunge să mă culc şi să vorbesc puţin cu tine ca să-mi dau seama. Cam despre asta-i vorba, am răspuns râzând.

De partea cealaltă a firului, Nishino a râs şi el. Cu cea mai veselă voce pe care i-o auzisem până atunci.

Nishino. Nu-i tocmai rău, mi-am zis. Aşa cum mă obişnuise: destul de bun, dar nu extraordinar.

— Nishino, am cumpărat din Kyoto nişte sushi de macrou, ceva deosebit, de cinci mii de yeni. Vrei să-l mâncăm împreună?

Am rostit cuvintele în clipa în care le-am gândit.

— Dacă vrei, hai acum, că dacă nu vii repede îl termin singură pe tot, am mai spus şi Nishino a râs din nou voios.

— Pot să-mi aduc chiloţi şi periuţă de dinţi? a întrebat.

Nu care cumva să spună că vrea să rămână peste noapte!

— Şi dacă nu vreau, ce faci? l-am întrebat.

— Dacă nu vrei, îţi las ţie periuţa.

— Şi cu chiloţii ce faci?

— Cu tristeţe, îi iau înapoi cu mine.

— E-n regulă, adu-ţi şi costum pentru mâine, i-am zis.

În aşteptarea lui, am scos din dulap salteaua pentru musafiri, pătura, cearşafuri şi faţă de pernă, şi le-am făcut morman pe podea. De multă vreme nu mai venise la mine în casă un băiat. Dacă voiam să mă culc cu vreunul, o făceam imediat, dar asta nu înseamnă că mi-o doream în permanenţă. Trecuseră mai bine de trei ani de când în casa mea venise şi stătuse un băiat.

Nishino, am zis cu voce tare. Fără îndoială, eram bucuroasă de vizita lui. Nishino, am zis încă o dată. Voiam să-mi placă de el. Ce bine-ar fi să-mi placă de el! m-am trezit că mă rugam.

Era frumos când îmi pica cineva cu tronc, dar se întâmpla destul de rar. Fiindcă îmi cunoşteam dorinţele foarte bine. Fiindcă mă întrebam sincer ce îmi doresc exact pentru mine.

Ce bine-ar fi să-mi placă Nishino pe de-a-ntregul, am murmurat.

Am scos din frigider trei vinete. Le-am înţepat cu o furculiţă şi le-am pus pe grătar. Am aprins aragazul. La început, flacăra a fost portocalie, însă curând s-a preschimbat într-un albastru plăcut.

O vreme am privit flacăra albastră, străvezie, a aragazului.

*

Era sfârşitul verii.

Am început să-l iubesc pe Nishino la sfârşitul verii.

Am ajuns să mi-l doresc pe de-a-ntregul pe Nishino.

În ziua aceea, înainte de a mânca vinete, m-am culcat cu el. Am făcut sex cu tandreţe. Când am terminat, deja nu mai încercam să-i evaluez

nivelul. Adică nu mă mai gândeam dacă a fost destul de bine sau extraordinar de bine.

Odată ce te-ai hotărât că un om îţi place în întregime, nu mai emiţi judecăţi de valoare că e bine sau că nu-i bine. Pur şi simplu, dacă îţi place de el, e bine.

Din cauza asta, începând cu ziua aceea de sfârşit de vară, sexul cu el a devenit sex cu cineva care-mi place. Nu mai era sex extraordinar de bun cu cineva sau sex destul de bun cu cineva.

Îl voiam pe de-a-ntregul.

Asta i-am spus în ziua aia, după sex. Nishino a încuviinţat. Deşi probabil nici atunci, nici mai apoi n-a înţeles ce înseamnă „pe de-a-ntregul. Pentru că era un tip care nu ştia ce înseamnă să-i placă o fată cu adevărat şi nici n-avea să ştie vreodată.

„De unde ştii lucrurile astea despre mine?", m-ar fi întrebat.

Dacă i le-aş fi spus.

„Îmi ajunge să mă culc şi să vorbesc puţin cu tine ca să-mi dau seama. Cam despre asta-i vorba", i-aş fi răspuns.

Ştiam de la bun început că o să-mi aducă necazuri să-mi doresc pe de-a-ntregul un băiat ca Nishino.

Bineînţeles că după ce m-am hotărât eu că-l vreau cu totul, el, nestânjenit, s-a culcat cu o seamă de fete. Erau printre ele unele tinere, dar şi altele mai în vârstă. Erau câteva care-l plăceau destul de mult. Erau şi altele care stabiliseră că nu-i vorba decât de distracţie. Dacă te uitai atent la Nishino, îţi dădeai seama de atâta lucru. Eu însă îl iubeam mult, fără să-mi pese de asta. Pur şi simplu, îl iubeam.

Fără să-mi doresc decât foarte puţin să fiu iubită la rândul meu (chiar şi pentru mine e imposibil să iubesc pe cineva fără să aştept în schimb măcar un strop de iubire).

— Curând o să se termine vara, i-am zis lui Nishino la fix un an de când începusem să-l iubesc.

— Aşa e, a răspuns el lungit alături de mine, mângâindu-mă pe creştet.

— Îmi place sfârşitul verii, am şoptit.

— Mie nu prea-mi place, a zis el cu voce neutră.

— Oh!? am făcut eu.

*

N-am povestit nimic despre sentimentul de stânjeneală. Cât l-am iubit pe Nishino am avut în permanenţă un mic sentiment de stlnjeneală. Era mic, dar dens, imposibil de tare, ca un nod.

— La sfârşitul verii mi-a murit sora, a spus încet Nishino.

— Aha, am murmurat.

Auzeam prima dată despre asta. Nishino nu vorbea aproape deloc despre viaţa lui.

L-am mângâiat pe creştet.

— Eu eram cu nişte prieteni la mare. Sora mea s-a sinucis înghiţind otravă pe un câmp din apropierea casei. Măcar de-aş fi fost acasă, poate aş fi observat ceva. Dar eram la mare. Au descoperit-o prea târziu. Murise.

Nishino vorbea pe acelaşi ton plat, în timp ce se lăsa mângâiat de mine.

Am continuat să îl dezmierd. El n-a adăugat nimic. Şi eu am rămas tăcută.

De când începusem să-l iubesc, aveam pentru întâia oară îndoieli.

Poate că deja nu-l mai iubeam.

Deşi nu mă gândisem deloc la asta nici când se culcase fără jenă cu alte fete, nici când observasem că îmi trânteşte câte o minciunică.

Un fel de firicel de aer rece emana din întregul lui trup. Adevărul e că fiorul ăla fusese acolo întotdeauna, ca un firişor subţire cu care poţi tăia, chiar înainte să-mi povestească despre sinuciderea surorii lui. Numai că eu pretinsesem că nu-l văd. Mă prefăcusem că nu-l observ.

Ah, există-n el abisuri atât de adânci? mă gândeam cu dezamăgire.

— Nishino! l-am strigat.

— Da, Rei?

— Te iubesc. Te-am iubit.

— Ah? a făcut Nishino ochii mari. De ce foloseşti forma de trecut?

— Pentru că nu te mai iubesc, i-am răspuns sincer.

Nu puteam fi decât sinceră.

— De ce?

Nishino s-a ridicat. M-am uitat cu tristeţe la muşchii lui puternici de la abdomen şi de pe piept.

— Îmi pare rău.

— Fiindcă nu-s cinstit? m-a întrebat Nishino.

— Tot ce se poate, i-am răspuns.

Deşi ştiam că nu-i aşa.

— Îmi pare rău. Nu mă mai culc cu alte fete. Promit! a strigat el.

M-a luat prin surprindere. Nu-mi trecuse prin cap că Nishino mă îndrăgeşte atât de tare, încât să strige aşa. Credeam că îi sunt dragă. Dar nu extraordinar de dragă.

— Te-am iubit, am repetat cufundată în disperare.

— Rei, nu mai putem face nimic? S-a terminat, orice am face?

Nishino plângea.

— Rei, nu ştiam că mi-eşti atât de dragă, mi-a zis el printre suspine. Rei, te iubesc.

— Îmi pare rău, i-am spus hotărâtă.

Poate există pe lume o fată suficient de blândă şi de puternică încât să te poată iubi, am spus în gând. Poate nu există. Probabil.

Mi-era atât de milă de Nishino, că îmi venea să plâng. Dar m-am abţinut. În acelaşi timp m-a trecut un fior gândindu-mă la valul ăla de aer rece care venise mai devreme dinspre el.

Voiam să fug departe de Nishino, cât mai iute. În străfundul sufletului, asta mă rugam. Nici măcar acum nu pricepeam forma adevărată a acelui

sentiment de stingherealã, dar mi-era clar cã exista acolo. Rece şi inspãimântãtor, n-ar fi dispãrut oricâte eforturi aş fi fãcut.

Voiam sã fug. Numai la asta mã gândeam. Aşa cum voisem sã iubesc şi doar la asta mã gândisem.

*

— Cu bine, mi-a zis Nishino la sfârşit.

Avea un ton politicos şi blând.

Ah, tipul ãsta o sã rãmânã mereu singur, mi-am spus privindu-l ţintã în ochi.

— Sã mã inviţi odatã şi pe mine în regatul de la sfârşitul verii, a zis zâmbind.

— Da, cândva. Cândva, când voi fi mai în vârstã şi mai tare, când voi fi mai puternicã, i-am spus plecându-mi capul.

— Cu bine, a repetat Nishino.

— Cu bine, am zis şi eu.

Ne plimbam pe drumul de la mine acasã pânã la garã. Azi, în ultima noastrã zi împreunã, Nishino venise sã-şi ia lucrurile din apartamentul meu. Eu nu-mi lãsasem mai nimic la el. O periuţã începutã şi încã trei, de rezervã. Pe cele trei i le-am dat lui, iar pe cea începutã i-am zis sã o arunce.

— Ştii, sunt convins cã o sã mor la un sfârşit de varã, a spus el ridicându-şi ochii.

— Trebuie sã te invit în regatul meu înainte sã mori.

— Ei, o sã trãiesc destul, aştept s-ajungi puternicã.

— Dar oare o s-ajung vreodatã?

— Probabil nu. Fiindcã, orice-ar fi, eşti ca un animal.

Nishino a zâmbit. Un zâmbet ciudat, de parcã ştia cu siguranţã cã pe lumea asta nu existã femei care sã îl iubeascã într-adevãr. Un zâmbet ca flacãra albãstruie, strãvezie, de la aragaz.

Dãdeau sã-mi curgã lacrimile. Voiam sã-l mai iubesc o datã pe Nishino. Era cât pe ce s-o spun în gura mare. Dar n-am putut.

— Nishino, sã ai grijã de tine, a fost tot ce i-am zis şi m-am oprit din mers.

— Rei, şi tu, a spus la rândul lui, trecând repede prin turnichetul de la intrarea în garã.

Nu s-a întors sã se uite în urmã.

După ce a dispãrut din raza privirii mele, mi-am plecat ochii şi am vãzut la picioare o cicadã cãzutã cu burta-n sus. Am împuns-o uşor cu vârful pantofului şi ea a mişcat puţin.

Imediat insecta a început sã ţârâie.

Zgomotul pe care-l scotea devenea tot mai puternic. Am mai împuns-o o datã cu vârful piciorului şi, fluturând din aripi, gângania şi-a luat zborul.

S-a înãlţat spre cer, din ce în ce mai sus. În urechi mi-a rãmas mult timp sunetul slab al aripilor sale.

Turnul Tsūtenkaku

Subaru avea părul moale.

Îmi plăcea s-o mângâi pe păr. Dar ea se împotrivea. Susţinea că nici măcar pe omul pe care l-ar iubi cel mai mult pe lume nu l-ar lăsa să-i mângâie părul. În general, Subaru se hazarda să spună tot felul de lucruri.

Eu însă ştiam. Auzisem sunetul slab pe care-l scosese Subaru când, odată, Nishino o mângâiase pe păr. Un tors ca de pisică. Un zgomot de pisică mulţumită. Şi tot ca o pisică îşi arcuise spinarea, lungită pe duşumea. Nishino o mângâiase cu gesturi largi pe spate şi pe lângă fund, o sărutase uşor şi se ridicase în picioare.

— Nishinoo! strigase Subaru.

Parcă vorbea într-o limbă străină. De câte ori îl striga pe Nishino, îi lungea sfârşitul numelui într-un fel care putea părea şi tandru, dar şi aspru.

— Pleci? îl întrebase.

— Da, răspunsese Nishino.

Apoi, întorcându-se către frigiderul în spatele căruia eram ascunsă, a zis:

— Ieşi, ca să nu te mai chinuieşti atât să tragi cu urechea.

La noi frigiderul nu era lipit de perete, ci proţăpit în mijlocul camerei. Subaru îl mutase la un moment dat, spunând că e fericită dacă poate ajunge la el în orice clipă.

Nishino a plecat imediat. Subaru a rămas lungită pe podea. În razele soarelui care pătrundeau pe fereastră se zăreau plutind firicele de praf. Deşi pe unde nu bătea lumina nu se zărea nimic. Subaru, fără să se ridice, a întins o mână către raze. Şi-a strâns palma, de parcă ar fi vrut să închidă înăuntru firicelele de praf.

— Nu pot să le prind, a zis ea, în continuare lungită.

— Se cheamă efectul Tyndall, am spus încet.

— Ce-i aia, efectul Tin-şi-mai-cum?

— Cum se văd firicelele de praf plutind în lumină.

— Tama, de unde ştii tu chestii de-astea? m-a întrebat Subaru, răsucindu-se într-un cot.

— Mi-a explicat Nishino, am zis şi mai încet.

Subaru a deschis uşa frigiderului cu piciorul, şi-a băgat vârful labei înăuntru pentru câteva momente, apoi a închis-o la loc. Frigiderul a scos un bâzâit.

— Ce mişto, a spus ea tare.

Şi „ce“ şi „miş“ şi „to“ au sunat ca nişte bile cleioase, de aceeaşi mărime.

— Nishino ştie o grămadă de lucruri, am zis.

Subaru a mai spus o dată „ce mişto”, tot aşa, din bile cleioase. Când m-am ridicat, Subaru a făcut o tumbă. O tumbă mică. Era destul de flexibilă cât să se poată da peste cap în locuri foarte strâmte. În timp ce se rostogolea, pe chip i se ghicea o ursuzenie. Era supărată fiindcă Nishino n-o sărutase cum se cuvine. Şi pentru ca numai eu ştiam de efectul Tin-nu-ştiu-cum.

*

Pe Nishino îl cunoscuserăm de curând. Sau, mai bine zis, Subaru îl târâse acasă. Se întâlniseră undeva, printr-un bar, stătuseră câteva ore de vorbă şi până la urmă veniseră amândoi aici.

— Fiindcă zicea că-i e sooomn! mi-a explicat Nishino cu glas calm.

După cum anunţase, Subaru adormise liniştită pe podea, ca o baltă ce se strânge pe pământ.

— N-am mai văzut până acum nicio fată care să spună că-i e sooomn cu o voce atât de adormită, a zis Nishino râzând.

— Aşa e Subaru, sinceră, i-am răspuns tăios.

Eram iritată, şi pe Subaru, care adusese acasă un tip necunoscut, şi pe bărbatul care intra fără jenă în casa unor străini şi care, în plus, nici nu părea foarte interesat de sex. Nu făceam faţă bine situaţiilor neclare. Subaru îmi spunea mereu că pentru mine nu există decât alb sau negru. Când îi răspundeam că nu-i adevărat, că există şi roşu, şi verde, şi galben, şi violet, Subaru râdea în hohote. Avea un glas limpede. Mă enervam şi mai tare când mă gândeam că-i spusese unui bărbat necunoscut, neatentă şi cu vocea aia clară a ei, că-i e sooomn.

— Bei ceva? m-a întrebat atunci Nishino, privind-o pe Subaru adormită pe podea.

— Nu, i-am răspuns iute. În primul rând, află că aici eşti la noi acasă! am continuat cu o voce iritată, iar Nishino şi-a mijit ochii.

— Tu eşti Tama-chan, nu?

— Tu eşti din ăia care pun „chan“ după toate numele de fete? i-am replicat susţinându-i privirea.

Fără să dea vreun semn de supărare, Nishino şi-a scos din geanta leşinată o cutie cu ceai Oolong.

— Nu după toate, a zis după ce a deschis cutia de ceai. Doar după numele celor ca tine, cărora li se potriveşte sufixul ăsta de alint.

A înclinat cutia şi a vărsat puţin ceai. Îmi venea să-i trag o palmă.

— E ora la care începe ziua de mâine. Du-te şi tu acasă, i-am zis arătând înspre hol.

Subaru ar fi zis că nu-i politicos să arăţi cu degetul. În chip bizar, Subaru avea nişte idei mai desuete.

— „Ora la care începe ziua de mâine“ e o expresie tare interesantă, a zis Nishino ridicându-se.

În timp ce sorbea din ceai, şi-a încălţat pantofii în hol. Cu mâna în care ţinea geanta, a împins uşa şi a ieşit, bând în continuare. Apoi a coborât pe scări.

Bucăţica de cer decupată în cadrul uşii era uşor lăptoasă. De la picioare te lua răcoarea. Mâine a început deja, am murmurat E adevărat că ziua începe la douăsprezece noaptea, dar întotdeauna mi s-a părut că timpul până în zori aparţine zilei de ieri. Însă odată ce s-a crăpat de ziuă, s-a sfârşit. Odată cu zorii vine şi supraestimatul mâine.

Am închis în grabă uşa de la intrare şi am scos din frigider nişte suc de mere. Am turnat jumătate de cană din vasul înalt din plastic în care era sucul. L-am sorbit cu înghiţituri mici. Lui Subaru sigur îi place bărbatul ăsta, Nishino, mi-am zis. Frigiderul uruia. Subaru s-a foit încet. M-am dus s-o învelesc cu o pătură şi am mângâiat-o uşurel pe obraz. Când dormea nu se mai plângea că nu-i plac mângâierile.

*

După asta Nishino a început să ne viziteze adesea. Venea fără să se anunţe.

— Nu faci şi tu ca toţi oamenii, să dai un telefon înainte, ceva? l-am întrebat.

— Nu-mi plac bucuriile anunţate, a intervenit Subaru.

Nishino doar a râs.

Venind fără să anunţe, s-a întâmplat de multe ori să mă găsească singură în casă. Lui Subaru îi plăcea să se plimbe fără ţintă pe-afară.

— De ce stai tu mereu încovrigată? m-a întrebat odată Nishino.

Acasă, cel mai adesea stăteam încolăcită pe covor. Subaru zicea că eram obosită de prea mult împărţit lumea în alb şi negru.

— Mă simt în siguranţă când stau încolăcită.

— Subaru se lungeşte.

— Păi ţi-am zis că ea are o fire deschisă.

— Şi fetele cu firea deschisă se lungesc?

— Cusurgioaicele se încovrigă, fetele deschise se lungesc.

— Eşti ciudată, Tama-chan, mi-a zis Nishino uimit. Apropo, tu câţi ani ai?

— Douăzeci şi unu, ca Subaru.

— Ă? s-a mirat Nishino.

— Da, în anul în care m-am născut, Ōnuki a găsit o sută de milioane de yeni[1], iar Monstrul cu 21 de feţe[2] acţiona pe când aveam eu patru, i-am

---

1 În 1980, un şofer de camion pe nume Hisao Ōnuki a găsit, inveliţi într-o pînză, o sută de milioane de yeni. Cum nimeni n-a revendicat suma, banii i-au revenit lui Ōnuki, conform legii (n.tr.).

2 Este vorba de o persoană sau o grupare de persoane care în 1984 şi 1985 a şantajat companiile de dulciuri Glico şi Morinaga (n.tr.).

explicat în timp ce Nihino se tot holba la mine. Ce, chiar aşa de bătrână arăt?

— Nici vorbă, Tama-chan, tu ai putea la fel de bine să ai zece ani, sau douăzeci, sau şaptezeci.

— Ce-nseamnă asta? am zis şi am aruncat cu o pernă în el.

Nishino a prins-o cu ambele mâini şi şi-a îngropat faţa în ea.

— Ce bine miroase! Miroase a tine, a spus.

M-am grăbit să schimb subiectul, ferindu-mi ochii de Nishino, care se juca cu perna în braţe.

— Ştii, Subaru şi cu mine ne-am adâncit într-o discuţie despre ce am face dacă am găsi o sută de milioane de yeni. La început, când am cunoscut-o pe Subaru.

— Şi ce-aţi face? a întrebat.

— Eu i-aş îngropa în pământ şi, din când în când, i-aş scoate de-acolo şi aş zâmbi.

— Un plan solid!

— Îhî.

— Şi Subaru ce-ar face cu banii?

— Ar cumpăra un câine şi o cuşcă şi o zgardă.

— Dar toate astea nu costă o sută de milioane.

— Zgarda câinelui e foarte luxoasă, cu diamante sau smaralde ori rubine.

— I-ar fura-o imediat.

— Da, dar şi asta face parte din plan.

— Ce face când i-o fură?

— O să înjure de mama focului.

Nishino a făcut ochii mari, apoi a izbucnit în râs.

— Înjurături de o sută de milioane? Să vezi atunci bogăţie de cuvinte!

— Şi-apoi o să îşi ducă existenţa având grijă de câinele care i-a rămas.

— Hmm, a făcut Nishino, de data asta mijindu-şi ochii.

— Deja am hotărât şi unde aş îngropa eu banii, şi de unde ar comanda Subaru zgarda de lux.

— Deci nu vă mai rămâne decât să găsiţi suta de milioane, a spus Nishino chicotind.

Am început imediat să regret că i-am povestit despre fanteziile noastre prosteşti. Posacă, am tăcut şi m-am încovrigat din nou pe covor.

— Dac-aş avea o sută de milioane, şoptea Nishino. Dac-aş avea banii ăştia, le-aş face fericite pe toate fetele pe care le cunosc, a mormăit el mai departe.

După o vreme a plecat.

— Pe fete nu le poate face fericite cineva, am spus către locul în care stătuse Nishino. Fetele pot să se facă fericite doar singure. Hmm.

Am luat perna în care-şi îngropase Nishino faţa. Am mirosit-o. Nu mirosea decât a pernă. Mă încovrigasem pe podea, dar nu reuşeam să mă liniştesc. M-am încolăcit şi mai tare, aducându-mi genunchii în dreptul

nasului. Curând am început să picotesc, mi-am întins mâinile şi picioarele şi m-am mai destins puţin. Aşa am adormit.

*

— Chiar aşa, tu câţi ani ai? l-am întrebat pe Nishino data viitoare când a venit.

Subaru se uita la televizorul aşezat în colţul camerei. Îi plăcea să urmărească emisiunile de la TV, pornit tot timpul. Pentru Subaru, care nu avea nici măcar telefon mobil, televizorul era singurul obiect de lux.

— Treizeci şi unu. În anul în care m-am născut a avut loc deturnarea avionului Yodogo[3] şi când aveam patru ani a apărut Jun Sekiguchi, puştiul care îndoia linguriţe.

— Nishino, eşti moş din ăla, de pe vremuri? am întrebat. Ce-i cu Yodogo ăsta?

— Exersam de zor fiindcă voiam cu disperare să pot şi eu să îndoi linguriţe, a şoptit nostalgic Nishino, fără să-mi răspundă.

— Subaru din când în când îndoaie câte o linguriţă, am zis, iar Nishino a făcut ochii mari.

Când îi deschidea larg, sprâncenele i se lăsau în jos şi căpăta o expresie de prostănac.

— Da, când e nervoasă, le îndoaie imediat. Şi sparge şi căni. Dărâmă şi scaune, am continuat, iar Nishino a chicotit.

— Chiar că Subaru are o fire deschisă şi directă.

Nu ştiu dacă ea ne auzea discuţia sau nu, pentru că stătea cu spatele la noi şi se uita la televizor.

— Lui Subaru nu-i spui „chan“? am întrebat, iar Nishino a clătinat din cap.

— Ei nu i se potriveşte sufixul ăsta.

Răspunsul m-a indignat. Chiar dacă nu eram de părere că unor femei li se potriveşte sufixul „chan“, să susţii că unora *nu* li se potriveşte mă enerva de-a binelea. Lui Subaru i se potrivea orice pe lume. Asta nu pricepea Nishino. M-am făcut covrig pe covor. În urechea pe care o ţineam lipită de covor, auzeam prognoza meteo. Lui Subaru îi plăcea în special rubrica asta şi întotdeauna dădea televizorul mai tare când începea. În zona Sekigahara ninge abundent. În nord, la munte, stratul de zăpadă atinge între treizeci şi cincizeci de centimetri. Pe litoral se înregistrează valuri puternice. Aveţi grijă când ieşiţi din casă.

Nishino o privea pe Subaru, care se uita la buletinul meteo de la TV. Dacă ninge, o să facem un om de zăpadă. Doar noi două, Subaru şi cu mine, mi-am zis, apăsându-mi şi mai tare urechea de covor.

---

3 Este vorba de deturnarea unui avion de către o grupare comunistă din Japonia, incident petrecut În 1970. Membrii grupării au zburat cu avionul tn Coreea de Nord, unde au primit azil politic (n.tr.).

*

— Voi din ce trăiţi? a întrebat Nishino.

— Din nimic, a zis Subaru.

— Ăsta nu-i un răspuns, a râs Nishino.

— Lucrăm part-time, am spus în locul ei. Subaru, la Shima, iar eu, prin tot felul de locuri.

Shima era localul în care muncea Subaru patru zile pe săptămână. Patronul era un bărbat între două vârste, Shima-san, şi se ocupa singur de restaurantul cu specific spaniol. Când o întrebasem pe Subaru ce presupunea mai exact specificul spaniol, îmi răspunsese că însemna că puneau usturoi în orice fel de mâncare.

O perioadă Shima-san fusese iubitul lui Subaru. O dată îl adusese şi aici. Ce casă mică, se mirase el. Cum stau două fete într-o casă aşa de mică? se tot mira, în timp ce se uita roată prin casă. După ce a plecat am întrebat-o pe Subaru ce găsea la el. Are picioarele groase, îmi răspunsese ea. Zicea că îi plăceau bărbaţii cu mâini şi picioare groase.

La scurtă vreme s-a despărţit de Shima-san, dar în acelaşi timp a început să lucreze în localul lui. De obicei e invers, dacă te desparţi de cineva, nici nu mai lucrezi pentru el, îi zisesem eu. Subaru m-a privit fix şi mi-a răspuns: Tama, nu-i bine să amesteci viaţa particulară cu serviciul.

— Vreau să adun bani mulţi. Abia aştept, a zis Subaru.

— Şi ce-ai de gând să faci cu ei? a întrebat-o Nishino.

— O să locuiesc lângă turnul Tsūtenkaku, din Osaka, a răspuns Subaru sorbind din ceaiul negru pe care-l făcuse Nishino.

Subaru îşi punea întotdeauna mult lapte fierbinte în ceai.

— Ce-ţi veni cu Tsūtenkaku? a întrebat Nishino, luând şi el o gură de ceai.

— Pe vremuri, Tsūtenkaku era un amestec între Turnul Eiffel şi Arcul de Triumf din Paris, a explicat Subaru, căci era un subiect la care se pricepea. Peste Arcul de Triumf fusese cocoţat Turnul Eiffel.

— Formidabil, a zis Nishino cu uimire.

— Da, era formidabil, a încuviinţat Subaru. Dar a ars într-un incendiu. Actualul turn e reconstruit.

— Şi de ce vrei să locuieşti lângă el? a întrebat Nishino.

— Păi, arată bine! a răspuns ea.

— Poţi foarte bine să locuieşti lângă Turnul Tokyo, am zis încet, dar Subaru a scuturat din cap.

— Turnul Tokyo mă întristează.

— Da, ţi se pare trist? a zis Nishino.

— Nu-i trist. Dacă locuieşti cu mine, lângă Tumul Tokyo sau oriunde în altă parte, n-o să fie trist, am zis eu. Fără să deschid gura. Numai în gând.

Nishino e iubitul lui Subaru? am întrebat, tot fără să deschid gura. Aveau amândoi ceva de nepătruns şi, deşi până acum îmi dădusem seama imediat despre orice bărbat dacă e iubitul lui Subaru, în cazul lui Nishino nu mă prindeam sub niciun chip.

— Ce rău e să nu separi albul şi negrul, am spus, de data asta şoptit.

— Şi negrul, şi albul sunt acelaşi lucru, a zis Nishino.

— Când o să mă urc în Tsūtenkaku, o să port o haină albă-albă şi nişte cizme la fel de albe, a spus Subaru pe un ton cântat.

— N-ai urcat niciodată în turn? a întrebat-o Nishino.

— Nu, şi nici nu l-am văzut vreodată, a răspuns ea.

— Atunci trebuie să strângi cât mai repede banii.

Mă aşteptam să spună că o duce el, dar nu a făcut-o. O privea pe Subaru. Şi ea îl prive pe Nishino. Doar eu mă uitam pe fereastră, afară.

Mă durea puţin pieptul. Probabil mă încerca gelozia în clipele alea. Dar nu ştiam pe ce anume sunt geloasă. Stătea să ningă. Ceaiul negru pe care îl făcuse Nishino se răcise de-a binelea.

*

Într-una din zilele deosebit de friguroase din iama aia mi-a zis că vrea să se culce cu mine.

Neaşteptat, Nishino era puţin pilit.

— Voi sunteţi împreună, Subaru şi cu tine? m-a întrebat.

Şi în ziua aia Subaru umbla teleleu pe undeva.

— Nu fi măgar! i-am răspuns ţâfnoasă.

— Scuze, a zis el. Vreau să mă culc cu tine, a continuat apoi, încet.

Era prima dată când mi se spunea aşa ceva şi nu ştiam cum să reacţionez. Băieţii în general nu folosesc expresia asta, ci altele, mai delicate. Mi-a venit puţin să râd. Eu şi Subaru ne lipiserăm de câteva ori goale una de alta, ne sărutaserăm şi ne pipăiserăm. Dacă am fi ştiut mai bine ce fac fetele împreună, poate că am fi ajuns iubite, trup şi suflet, dar lucrurile n-au înaintat în direcţia asta. Dacă ar fi înaintat, recunosc că mi-ar cam fi fost frică. Oare şi lui Subaru?

— Să te culci cu mine? am zis râzând şi Nishino m-a tras în braţele lui.

M-a mângâiat pe cap. Ce bine era! Oare de ce nu-i place lui Subaru să fie mângâiată?

— Ce păr neted ai, Tama-chan! Lui Subaru îi stă mai umflat, a zis Nishino.

De sus, dinspre el, venea miros de băutură.

Am făcut sex chiar acolo, pe podea. Braţele lui erau tari. Tari şi groase. După ce am terminat m-a cuprins tristeţea.

— De ce ai făcut-o cu mine? l-am întrebat.

— Tama-chan, dar ţie îţi place de mine, nu? mi-a răspuns el.

Avea o voce tristă. Omul ăsta e la fel de trist ca mine, mi-am zis.

— Oare ce-i place lui Subaru cel mai mult? a şoptit Nishino.

— Subaru e fericită orice-ar face, am răspuns încet.

Dar nu era chiar aşa. Dacă ar fi intrat acum aici ar fi fost nefericită. Teribil de nefericită.

— Voi sunteţi iubiţi? mi-am luat inima în dinţi şi-am întrebat.

— Aşa cred, dar nu ştiu care-i părerea lui Subaru.

— Hmm, am zis.

Nishino şi-a ridicat capul. S-a deschis uşa de la intrare. Am rămas nemişcată. Cu urechea puternic apăsată pe covor. S-a auzit un nod în gât, înghiţit. Nishino s-a ridicat. Subaru a dat să se întoarcă de unde venise şi s-a izbit de uşă cu o bufnitură.

— Subaru! a strigat Nishino.

Subaru nu i-a răspuns.

— Nu e ce crezi.

— Ce nu e? a întrebat Subaru cu gâtul uscat.

— Nu e ce crezi, a repetat Nishino.

S-a auzit uşa închizându-se şi apoi au răsunat ascuţit paşi coborând pe scări. Mi-am închis ochii şi mi-am apăsat urechea de covor.

O vreme Nishino a rămas aşa, în picioare. Îi aveam în dreptul ochilor gleznele şi am văzut cum, până la genunchi, i se face pielea de găină. Nishino, ce nu e cum crede? l-am întrebat în gând. I-am atins picioarele. S-a aşezat încet.

— Tama-chan, a murmurat.

— Da, am răspuns.

— Tama-chan, a mai zis el o dată.

— Da, am repetat.

Apoi ne-am luat în braţe fără vlagă. Frigiderul uruia.

*

Adevărul e că tocmai frigiderul ăsta ne-a făcut să locuim împreună, pe mine şi pe Subaru. Mi-a zis că primise un frigider mare şi vechi pe care n-avea unde să-l pună. În vremea aia Subaru locuia într-o casă şi mai mică decât cea pe care o aveam acum, unde aproape că n-avea loc nici de bucătărie.

Frigiderul meu tocmai se stricase. La propunerea mea am început să căutăm o casă în care să stăm amândouă. Am fost împreună să vedem câteva apartamente, dar Subaru era încântată de oricare din ele, aşa că mi-a revenit mie rolul să bombăn că nu intră lumina sau că nu există suficient spaţiu de depozitare. Am isprăvit uşor cu mutatul, nu dispuneam decât de frigider şi de încă alte câteva obiecte. Şi eu, şi Subaru eram sărace şi nu aveam prea multe lucruri.

— Hai să mâncăm nişte tăieţei, să sărbătorim că ne-am mutat, a propus ea.

Ne-am dus la un restaurant specializat în tăieţei, din apropiere, şi am mâncat. Ea, tăieţei cu surimi de peşte şi ciuperci, eu, tăieţei cu ou.

Frigiderul a primit numele de Zozo-san. Subaru zicea mereu că nu-i deloc frumos că-şi bagă picioarele în Zozo-san, dar asta n-o împiedica să deschidă întotdeauna uşa cu piciorul şi să şi-l vâre înăuntru. Oricât am atenţionat-o, nu s-a potolit.

— Zozo-san e cam gălăgios, spunea ea imitându-i uruitul.

De fapt, Subaru dăduse nume şi televizorului. Îi spunea Sayoko.

— Sayoko e harnică, toată ziulica luminează, spunea ea cu ochii lipiţi de ecran.

Când se termina programul şi imaginile erau înlocuite de purici, se uita şi mai intens.

— Dincolo de zgomotul ăsta de fond e Tsūtenkaku, sigur! spunea ea aşezată în faţa lui Sayoko.

Eu nu puteam să le spun pe nume, Zozo-san sau Sayoko. Era prea tâmp. Lui Subaru îi plăcea să se prostească, să iasă la plimbare şi să-i stea părul umflat.

După o vreme am primit un telefon de la Subaru şi m-am dus la o anume bancă din gara pe care mi-o indicase. Îmi spusese să merg la gara respectivă, să cumpăr o cafea de la automatul aşezat chiar lângă cea mai din margine bancă şi să aştept acolo.

Am urmat instrucţiunile, am cumpărat cafeaua şi am aşteptat. Subaru a apărut în fugă pe peron. M-am uitat să văd ce expresie i se citea pe chip, dar nu era decât aerul ei obişnuit. Mi-a smuls paharul de cafea din mână, i-a desfăcut capacul şi a băut-o.

— De ce n-ai luat cu lapte? s-a plâns Subaru. E amară!

— Nu mi-a trecut prin cap că o bei tu, am zis, iar Subaru s-a încruntat.

— Tama, tu nu te gândeşti să-ţi ispăşeşti greşelile?

— Îmi pare rău, am zis încet.

— Ai şi de ce, a zis Subaru.

Apoi am sporovăit o vreme, aşezate pe bancă,

Te mai duci la Shima?

— Da. Nishino vrea să mă vadă, m-a sunat la Shima. Frigiderul e bine? Să ai mare grijă de Zozo-san.

— Îhî.

— O să-ţi las cheia în cutia poştală.

— OK.

— Nishino mi-a zis la telefon să ne căsătorim

— Ce? Ce-o mai fi şi în capul adulţilor...

Subaru a râs.

— Da’ ce, nu pot să mă mărit? a zis Subaru şi s-a ridicat. Măcar dacă ar fi avut chiloţi pe el. Aşa cum stătea în picioare în pielea goală, arăta prostesc şi drăguţ, a murmurat ea.

Apoi a mai zis o dată „Nishinoo" şi a pornit cu paşi iuţi pe peron.

Am petrecut-o cu privirea. A fost ultima dată când am văzut-o pe Subaru.

*

— A zis că se duce la Tsūtenkaku, ne-a spus Shima-san. Că să-i împrumut nişte bani, să se ducă la Tsūtenkaku. Atâta tot.

Mersesem împreună cu Nishino la localul Shima. Nu voisem să mă duc, dar el insistase prea mult ca să-l pot refuza. Shima-san stătea dincolo de tejghea şi ne vorbea relaxat în timp ce prăjea nişte usturoi.

— Ce-o fi oare în capul fetelor?

— Câţi bani v-a cerut Subaru? Vi-i dau eu înapoi, s-a grăbit Nishino să zică.

— De ce să mi-i dai matale? s-a mirat Shima-san, în timp ce garnisea cu usturoi prăjit şi mărar un stavrid făcut sote.

— Fiindcă eu sunt de vină, a zis Nishino cu glasul încordat.

— Subaru n-a zis nimic despre aşa ceva, ne-a asigurat Shima punându-ne dinainte felul de mâncare cu numele „Stavrid în stil spaniol".

Pe raftul de după tejghea se vedeau mănuşile lui Subaru. Poate c-avea să se întoarcă pe neanunţate zilele astea. O să se potolească odată ce-o să vadă turnul. Aşa a spus Shima-san, apoi s-a apucat să spele vasele. Fredona.

Am mâncat împreună cu Nishino stavrid în stil spaniol, melci în stil spaniol, ciuperci sote şi, la recomandarea lui Shima-san, am luat câte un pahar de vin roşu din Spania, cu un taur pe etichetă.

— Lui Subaru îi plăceau cel mai mult ciupercile sote, am zis încet şi Nishino a încuviinţat.

— Ar fi trebuit să-i cumpăr un munte de porţii de ciuperci sote, a zis el.

Când am ieşit, fulguia.

— În Turnul Tsūtenkaku e o statuie cu un Billiken. Dacă-i atingi tălpile îţi îndeplineşte orice dorinţă, a zis Nishino cu privirile îndreptate înainte.

— Billiken e ăla cu capul ţuguiat? am întrebat.

— Da, da. Cred că o să-i placă lui Subaru, a răspuns Nishino lent.

Aş fi vrut s-o mai mângâi o dată pe păr pe Subaru, m-am gândit. Nishino iarăşi îşi aţintise ochii drept în faţă. Probabil că n-o să mă mai întâlnesc nici cu el, mi-am zis apoi. Am încercat să-mi imaginez Turnul Tsūtenkaku. Nici eu nu-l văzusem niciodată. Mi-am imaginat un turn plin de voie bună, luminos şi strălucitor. Silueta lui Subaru care urcă până în vârf râzând.

M-am înălţat şi l-am pupat pe Nishino pe obraz. Ninsoarea începuse să se depună într-un strat subţire pe capotele maşinilor. Până la urmă nu apucaserăm să facem amândouă un om de zăpadă, m-am gândit şi mi-am trecut mâna peste omătul aşternut.

O singurătate profundă

Eu eram iubita. Nishino, prietenul bun.

Aşa glumeam adesea cu Nishino.

Într-adevăr. Pentru Mau, eu eram iubita. Iar Nishino, prietenul bun.

Mau era o pisică în trei culori. Cu corpul lung şi subţire, mlădioasă şi impasibilă. Venise prima dată la mine pe balcon la un moment dat, într-o vară.

Ascultam încet la radio postul FEN, cel al armatei americane, în timp ce-mi făceam aer cu un evantai. Se dădea un cântec la modă cu aproape două decade în urmă, pe când aveam doar douăzeci de ani. Fredonam în timp ce-mi făceam aer cu evantaiul.

Am simţit o mişcare rapidă afară. Am iscodit din ochi plasa de ţânţari şi am văzut o pisică. O vreme s-a fâţâit pe balcon, apoi s-a proţăpit pe maşina de spălat.[4] Mă uitam la ea, iar ea îmi întorcea privirea.

Am lăsat evantaiul şi am făcut „miau!u. Pisica a tăcut. Am mieunat încă o dată şi mi-a răspuns.

— Mau! a zis.

Am deschis uşa de plasă. Pisica n-a fugit, ci m-a privit în continuare.

— Ţi-e foame? am întrebat-o.

— Mau! a făcut ea din nou.

M-am întors în cameră, am luat farfuria pe care rămăseseră nişte sâmburi de piersică şi am pus-o pe verandă. Pisica a sărit uşor de pe maşina de spălat şi a lins sâmburii. Rămăsese ceva pulpă de fruct pe ei. O vreme, a continuat să-i lingă. Era tare drăguţă limba ei mică ce se plimba pe sâmburi. Lăsaţi în farfurie, mi se păruseră mici, dar faţă de botul pisicii aplecate deasupra lor, păreau neobişnuit de mari.

După o vreme, mâţa s-a urcat din nou pe maşina de spălat şi apoi pe balustradă. Şi a coborât, dintr-un salt. Când a atins pământul s-a auzit un sunet înfundat.

— Miau, am strigat după ea.

Pisica s-a întors, mi-a răspuns „mau“ şi a plecat. În jurul sâmburilor rămaşi în balcon au început să se adune musculiţe. I-am aşezat pe un şerveţel şi i-am învelit bine. Am intrat şi i-am aruncat la coşul de gunoi.

— Numele tău e Mau, am zis încet către pisica plecată.

La radio începuseră ştiri într-o engleză vorbită foarte repede. Dinspre un pâlc de copaci aflaţi în parcul din faţă se auzeau ţârâind cicade. Mau, am încercat să spun cu voce tare. Suna plăcut. Mau, am zis iarăşi. Apoi am intrat în baie să fac un duş.

*

Am început să vorbesc cu Nishino pe când Mau îşi făcuse un obicei din a veni pe la mine. Amândoi ne mutaserăm în clădire de când fusese construită şi eram vecini de mai bine de cinci ani. Totuşi am intrat mai des în vorbă abia când Mau a început să mă viziteze. Până atunci, dacă treceam unul pe lângă altul pe palier, doar dădeam uşor din cap, evitând să ni se întâlnească privirile.

---

4 În Japonia, maşinile de spălat slnt adesea instalate pe balcon (n.tr.).

Eram pe balcon, pregătindu-i lui Mau nişte stavrid, când Nishino a intrat în vorbă cu mine.

Alesesem o farfurioară maro, groasă, pe care să pun mâncarea pisicii. O cumpărasem cândva, tam-nisam, de la un magazin de antichităţi şi bibelouri înţesat de cănuţe şi castronaşe, de pe drumul spre gară. Pe margine avea desenaţi doi-trei peşti care înotau, aş zice crapi. O spălasem bine de tot (era cam mult praf în magazin) şi o foloseam să ţin pe ea peşte uscat.

— Ce farfurie frumoasă, a zis Nishino de jos, ridicându-şi privirea spre mine, în balconul uşor înălţat de la nivelul solului.

— Îhî, am răspuns şi sunt sigură că m-am uitat puţin chiorâş.

— E pentru vreo pisică? a continuat fără să bage de seamă expresia de pe chipul meu.

— Da.

Dar nu pentru „vreo pisică", ci pentru Mau, am vrut să-i spun, numai că imboldul de a nu dezvălui oricui numele acela a fost mai puternic.

Nishino s-a oprit şi m-a privit. Am lăsat jos farfuria pe care o ţineam în mâna. Faţa lui Nishino, în timp ce se uita la mine, semăna puţin cu a lui Mau. Avea un aer de parcă te cam lua peste picior, dar în acelaşi timp stilat. Trebuie că trecuse de treizeci de ani, dar citeai în el o tinereţe stranie, care te îndemna să-l tutuieşti.

Curând a apărut şi Mau, maunând. A mâncat cu entuziasm stavridul fiert. Uitând cu desăvârşire de Nishino, priveam pisica. După ce n-a mai lăsat nimic pe farfurie, Mau s-a urcat pe balustradă, apoi a sărit în drum, cu un zgomot înfundat.

Nishino a strigat-o, mieunând. Mâţa s-a apropiat şi s-a frecat de el, torcând cu ochii pe jumătate închişi.

— E blândă, a zis Nishino mângâind-o.

— Aşa-i, am răspuns cu voce caldă, dar înfuriată în sinea mea că Mau torcea la primul venit.

— Poate o să-i dau şi eu de mâncare, a zis Nishino cu aceeaşi blândeţe ca a lui Mau.

Am zâmbit subţire, fără să-i răspund. Apoi am luat farfuria şi am intrat degrabă în casă. Nishino şi-a ridicat privirea şi a dat să zică ceva, dar eu am închis uşa cu un gest hotărât.

Nu ştiu, era ceva care mă speria la el. Mai târziu i-am povestit şi lui Nishino cum atunci chiar mă simţisem înspăimântată. Şi nu mi-aş fi putut imagina că-n numai două luni aveam să ajung iubita lui.

*

Nishino s-a strecurat la mine în casă la fel cum se fofila Mau pe verandă.

E drept, n-a mieunat, dar mi s-a furişat în suflet cu mişcări fel de mlădioase. Am deschis uşa şi l-am poftit înăuntru, oferindu-i nu sâmburi de piersică, ci alune şi seminţe de pin, într-unul din castronaşele mele preferate.

— Vine în fiecare zi pisica? a întrebat.

— Nu „pisica", are un nume, Mau! am răspuns şi Nishino a râs.

— Eu îi ziceam Miţu.

Mau i se potrivea mai bine decât Miţu, i-am spus, iar Nishino mi-a dat un pupic. Apoi a luat de sub măsuţă farfuria groasă pe care îi dădeam mâncare pisicii.

— Frumoasă ceramică! a zis scrutând-o pe toate părţile.

— N-am dat mult pe ea.

— Nu-i păcat să ajungă farfurie pentru pisică?

— Dar Mau e iubitul meu!

— Mau e iubitul tău? a râs Nishino. Şi atunci eu ce sunt, Eriko?

— Un prieten bun, cred.

Nishino a râs şi m-a pupat din nou, de data asta mai apăsat.

— Asta fac prietenii buni? m-a întrebat cu un glas moale.

— Clar, am zis râzând.

— Chiar este Mau pe primul loc? a întrebat Nishino, vădit nemulţumit, dar ochii îi zâmbeau.

— Mau e pe primul loc pentru mine, iar eu sunt pe primul loc pentru Mau.

— Atunci înseamnă că eu sunt numai un bun prieten nu doar pentru tine, ci şi pentru Mau.

Nishino a oftat adânc. Apoi şi-a ascuns faţa în palme şi s-a prefăcut că plânge.

— Hai, nu te deprima aşa, i-am spus.

Cu faţa îngropată în palme, m-a privit printre degete şi a izbucnit în râs. Am râs şi eu cu el.

— Eriko, tu chiar eşti cool, a zis piţigăindu-se în falset şi m-a îmbrăţişat.

Apoi m-a lungit pe covor şi mi-a dat cel mai dulce sărut din lume.

Din când în când mâna, întinsă deasupra capului, mi se ciocnea cu zgomot de farfuria maro a lui Mau. Dădeam să mă îndrăgostesc de Nishino. Eram pe punctul de a o face. Dar nu-l iubeam. Categoric, nu aveam să-l iubesc. Aşa mă hotărâsem.

*

Am avut un eşec în căsnicie. Deşi mă iubeam cu soţul meu. Dar n-a mers. Nu din vina lui, nici din a mea. Pur şi simplu s-a dus de râpă. Într-o bună zi. Pe nepusă masă.

Asta nu înseamnă c-am devenit fricoasă. Poate mai precaută, poate mă gândeam de două ori înainte. Dar, în iubire, să fii precaut şi să te gândeşti bine înainte dau naştere la ezitări.

— De ce nu-s eu iubitul tău? mă întreba tot timpul Nishino.

Ca un copil răzgâiat. Unul de treizeci şi cinci de ani. Un copil răsfăţat, cu cinci ani mai mic decât mine.

— Fiindcă n-am nicio responsabilitate faţă de tine, i-am zis mângâindu-l pe obraz.

— Nu ştiu cum poţi să spui lucruri atât de arogante, s-a indignat.

— Arogante?

— E o adevărată aroganţă să crezi că poţi avea vreo responsabilitate faţă de alţii. E înfumurare.

— Aha, am încuviinţat, iar Nishino s-a revoltat şi mai tare.

— În loc să fii aşa de încântată, mai bine devino iubita mea mai repede! a zis pe un ton mâniat, dar ochii îi râdeau.

Părea într-un anume sens obsedat de mine; eu însă eram mai distantă. Nu încape îndoială că în clipa în care m-aş fi apropiat, Nishino ar fi luat-o la sănătoasa. Şi eu aş fi făcut la fel. Nishino şi cu mine eram de-acelaşi soi. Asta-i concluzia la care am ajuns, observând precaută şi gândindu-mă de două ori înainte.

— Mau îmi inspiră parcă mai multă siguranţă, am zis, iar Nishino şi-a coborât bărbia într-un gest deznădăjduit.

— Adică ai mai multă încredere într-o pisică oarecare de pe stradă decât în mine?

— Mda, cam aşa ceva.

— Chiar aşa de uşuratic mă vezi?

Adevărul e că Nishino întruchipa bărbatul fluşturatic. Uneori îi suna mobilul după zece noaptea. Întotdeauna femei. Iar el se purta tandru faţă de oricare. I-am zis că ar putea să-şi închidă telefonul când vine pe la mine, iar el mi-a răspuns că o s-o facă atunci când o să-i fiu iubită.

— Nishino, e ceva greşit cu tine, i-am zis, iar el a încuviinţat cu o mină gravă.

— Ştiu prea bine că e ceva greşit.

El, de obicei cu aerul că te ironizează, arăta acum teribil de serios.

— Păi, de-acum înainte s-o iei pe drumul cel bun, am zis, iar el şi-a ridicat ochii spre mine şi a suspinat.

— Mi-e frică s-o iau pe drumul cel bun, a zis cu o expresie aidoma cu a lui Mau.

— De ce ţi-e frică?

— Păi, pentru c-aş duce un trai drept!

— Şi nu-ţi place asta?

— Nu că nu-mi place, mi-e frică.

A rostit vorbele astea în grabă şi apoi şi-a îngropat faţa la pieptul meu. Mereu spunea cât de mult îi plac sânii femeilor. Cu faţa cufundată între ei, a rămas aşa o vreme. I-a sunat mobilul, dar n-a schiţat nicio mişcare.

— Răspunzi? l-am întrebat.

— Nu. Nu vreau. Eu sunt cât se poate de serios, dar tu, Eriko, eşti răutăcioasă, a zis el stând încă între sânii mei.

Priveam absentă farfurioara lui Mau. Eram pe punctul de a mă îndrăgosti de Nishino. Dar nu, n-o să-l iubesc, mi-am zis. Mă gândeam ce cuvânt ciudat, să iubeşti. Era ca interiorul magazinului de antichităţi de unde cumpărasem farfurioara lui Mau. Liniştit şi prăfuit. Amintirile se îmbulzeau. Un pic melancolic şi trist.

Cu capul la pieptul meu, Nishino şi-a închis ochii încet.

*

Nishino a plecat cu puţină vreme înainte de dispariţia lui Mau.

— Mă transferă cu serviciul, mi-a zis.

— Aha, am răspuns cu voce calmă.

— Eriko, nu te măriţi cu mine? a zis Nishino răsucindu-se ca să-mi evite privirea.

— Ha-ha.

Doar am râs, fără să-i răspund.

M-a fixat cu o căutătură curioasă, dar şi-a întors repede faţa. Pe farfurioara lui Mau rămăsese o sardea friptă. Vrând să-şi ferească ochii de mine, Nishino şi-a pironit privirea asupra sardelei.

— Vrei nişte peşte? l-am întrebat.

— Da, a răspuns încet. Vreau să fiu în locul lui Mau. Şi să-mi dai în fiecare zi stavrid, sardele şi macrou.

Vorbea pe-un ton glumeţ. Am început să râd. Dar în momentul următor am amuţit.

— Nu cumva tu vorbeşti serios? l-am întrebat, iar Nishino şi-a plecat ochii.

— Nu ştiu nici eu, a răspuns. Până acum am fost atent să nu se întâmple aşa ceva.

Am râs auzindu-l că a fost atent. De data asta a râs şi el. Mi-am desprins trupul de al său. Acum nu mai puteam să mă apropii de el, aşa mă avertizau instinctele. Dacă m-aş fi apropiat, aş fi început să-l iubesc de-adevăratelea. Şi, cine ştie, poate că m-ar fi iubit şi el pe mine.

Am luat farfurioara lui Mau şi am pus-o în chiuvetă. Am aruncat peştele rămas şi am spălat vasul. Simţeam asupra mea privirea lui Nishino. Cum stăteam în faţa chiuvetei, o simţeam pe umăr. Dureros de intensă. Doar Mau îmi e iubit! Doar el! mă gândeam în timp ce apa curgea la robinet.

— Eriko-san, a zis Nishino.

Ce-i, i-am răspuns relaxat, fără să mă întorc.

— Eriko-san, a repetat.

Nu m-am întors. Farfurioara lui Mau era curată lună, dar continuam să o clătesc.

— O să te sun, a spus. În fiecare seară!

— Da, am răspuns, fără să mă sucesc spre el.

*

Apoi a plecat.

Şi după ce-a ieşit pe uşă, am continuat să spăl farfurioara. Lucea. De obicei arăta veche şi uscată, dar sub jetul de apă sclipea frumos.

Mi-am zis c-am reuşit să trec cu bine şi prin asta. În niciun caz nu-l iubeam. Fiindcă nu-l iubeam, nu mă rănea. Nu mă îndurera.

Am intrat agale în baie, mi-am făcut unghiile şi mi-am pus o mască. M-am întrebat în mai multe rânduri dacă nu cumva mi se înălţau valuri în suflet, dar abia dacă simţeam nişte clipociri.

M-am băgat în pat, am închis ochii şi am încercat să adorm, numai că somnul se lăsa aşteptat. M-am gândit la Mau. Am hotărât ca în ziua următoare să-i pregătesc un răsfăţ cu file crud de ton.

În secunda aia a venit valul. Unul mare. Mi-era dor de Nishino. Nu-l iubeam, mi-am zis strângând din dinţi. Nu e dragoste. Doar că mă învăţasem cu el. Asta voiam să cred.

În sfârşit s-au apropiat destinderea şi somnul. Chiar aşa, în seara asta lui Nishino nu-i sunase mobilul. Nu-l căutase niciuna dintre femeile care-l sunau mereu.

Sigur îşi închisese telefonul, mi-am dat seama chiar înainte de a adormi. Apoi, imediat după gândul acesta, am căzut într-un somn adânc. Speriată că poate Nishino devenise deodată serios.

*

Apoi a plecat Mau.

Ultima dată m-a vizitat în ajun de Anul Nou. I-am dat nişte somon rămas de când făcusem rulouri de peşte şi l-a mâncat cu mare poftă.

— Mau! am strigat.

— Mau, a fost răspunsul.

Ca întotdeauna.

Numai că a doua zi Mau n-a mai venit. Am râs în sinea mea, gândindu-mă că şi-a luat liber de Anul Nou, dar a trecut o săptămână fără să mai apară, apoi o lună.

Trecuseră vreo trei luni de când Nishino plecase şi telefoanele de la el începeau să se rărească. În aceeaşi perioadă a dispărut şi Mau.

Părăsită şi de iubit, şi de prieten, îmi şopteam uneori, ieşind pe balconul unde bătea soarele invernal. Eram tristă fără Mau. Sunt tristă fără Mau, continuam să zic. Dar nu şi că sunt tristă fără Nishino. Bineînţeles că nu.

Am spălat farfurioara lui Mau şi am pus-o pe raftul de jos în bufet. Mai veneau uneori alte pisici în balcon, dar nu i-am mai dat de mâncare nici uneia. Uneori îmi apăreau vii în minte tonul şi mina lui Nishino, aeriene, dar delicate.

Oare de ce se temea Nishino? Şi mie de ce-mi fusese frică, de nu l-am iubit? Atunci mi se părea că înţeleg limpede lucrurile, dar acum totul e ambiguu. Nu mai reuşesc să-mi amintesc nici mişcările mlădioase ale lui Mau.

Nishino o fi prin cine ştie ce colţ îndepărtat de lume, atent ca nu cumva să iubească de-adevăratelea pe cineva. O fi vorbind cu multe fete, cu tonul lui plăcut, rugându-se de ele uneori.

Ar fi trebuit să-i dau în fiecare zi sardele, stavrid şi macrou. Lui Nishino. Şi am fi trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi. Am uneori momente

în care mă gândesc la asta. Trec repede, însă. Dar sunt tristă că nu mai e Mau. Mă cuprinde o singurătate adâncă fără el. „Mau", îl strig. Apoi, cu glas scăzut, „Nishino".

Pe balcon cad însă doar razele iernatice de soare.

Alge

Pe Nishino l-am cunoscut la un curs intitulat „Cum să gătim economisind energie". Cursul avea loc de două ori pe lună, în casa profesorului Yamamoto, din apropiere. Era literalmente un curs despre cum să găteşti utilizând cât mai puţină energie.

„Cum să gătim economisind energie. Eliminaţi risipa şi gătiţi cu gust, economisind până la 30.000 de yeni pe lună!" Ăsta era sloganul pe care îl văzusem într-un pliant informativ din cartier şi care mă convinsese să particip. Ăsta-i de mine, am mormăit în vreme ce smulgeam buruienile din grădină într-o dimineaţă. Probabil semăn cu multe gospodine casnice, dar adevărul este că-mi plăcea cuvântul „a economisi".

Economisiţi! Ofertă specială! Preţuri imbatabile! După astfel de vorbe, intram în transă. Şi-n perioada de creştere economică, şi-n perioada care i-a urmat, numită a „baloanelor de săpun", şi în recesiunea de mai apoi, eu am iubit asemenea cuvinte. Dar nu înseamnă că nu cheltuiam bani niciodată. Casa cu etaj clădită pe un teren de douăzeci şi cinci de *tsubo*[5], cu o suprafaţă de treizeci şi şapte de *tsubo* şi garaj, am cumpărat-o făcând un împrumut pe treizeci de ani. Mi-am trimis ambele fete la facultate. Le-am făcut nuntă pompoasă, cu locurile pentru invitaţi aranjate frumos dinainte. Fiindcă mormintele familiei erau atât de departe, încât trebuia să iei avionul până acolo, am cumpărat o criptă într-un cimitir imens, aflat la distanţă de o oră de mers cu maşina, şi mi-am strămutat strămoşii în ea. Puteai ajunge până acolo liniştit. (Pasiunea lui bărbatu-meu era să viziteze morminte. Cel puţin în ultima vreme. Până să crească fetele, îi plăceau drumeţiile în natură.) Am dat Sunny-ul alb pe care îl avusesem vreme de douăzeci şi trei de ani şi am cumpărat o Micra roşie. (Eu nu voisem să mă sui într-o maşină roşie, dar bărbatu-meu insistase. Trăiam lângă el de mai bine de treizeci de ani, şi nu mi-aş fi închipuit că îşi doreşte maşină roşie. Uite aşa e viaţa, nu ştii niciodată la ce să te aştepţi. Cel puţin când e vorba de culoarea de maşină pe care o preferă soţul. Cu-atât mai mult în privinţa lui Nishino.)

Terminasem de plivit grădina şi, mulţumită de mine însămi, mă sprijineam de poartă şi-mi priveam opera, când m-a strigat tanti Kobayashi, vecina care stătea trei case mai încolo. De fiecare dată când lucram în grădină, tanti Kobayashi apărea pe drum şi-mi spunea: „A, Sasaki-san, ce

---

5 Unitate de măsură japoneză pentru suprafaţă; 1 *tsubo* are aproximativ 3,3 m^2 (n.tr.).

harnică sunteţi!“. În fiecare zi dădea câteva ture prin cartier şi vorbea cu fiecare dintre cei pe care-i întâlnea în drum. Grădina mea se afla pe traseul ei.

— A, Sasaki-san, ce harnică sunteţi!

Şi în ziua aia tanti Kobayashi mi-a adresat aceleaşi cuvinte. Dacă mă întâlnea în poartă pe când mă pregăteam să plec, îmi zicea: „A, dar unde vă duceţi?", iar dacă mă prindea când mă întorceam, „A, dar de unde veniţi?" Era un ritual, ca în ceremonia ceaiului.

— E o grădină aşa de pricăjită, măcar atât să fac, să o plivesc! am răspuns, supunându-mă ceremonialului.

Tanti Kobayashi a vorbit despre cum tinerii necăsătoriţi nu respectă regulile de sortat gunoiul pentru reciclare, despre scăderea natalităţii şi despre încălzirea globală. Fix şapte minute şi treizeci de secunde, fără pauză. În perioada aia măsurăm cât timp poate să vorbească singură tanti Kobayashi. Recordul era de treisprezece minute şi douăzeci şi cinci de secunde, iar cea mai scurtă durată fusese de patruzeci de secunde. Asta fiindcă începuse brusc să plouă cu găleata. Se vede treaba că, oricine-ai fi, nu poţi să câştigi în faţa Naturii celei măreţe.

Cele mai noi subiecte care păreau s-o intereseze erau atitudinea ecologică, tinerii de peste treizeci de ani care nu se căsătoreau şi cuplurile care, deşi căsătorite, nu făceau copii. Cei necăsătoriţi şi cei fără copii deveniseră ţinta criticilor ei. Atitudinea eco, dimpotrivă, era lucru de laudă. Fireşte, indiferenţii la aşa ceva erau de criticat. Tanti Kobayashi părea posesoarea unei gândiri dualiste. Poate că-n tinereţe fusese expusă Ia filosofia lui Descartes.

— Da, e rău e că vin corbii să scormonească prin gunoaie! am zis în momentul de linişte ce a urmat celor şapte minute şi treizeci de secunde.

Dacă nu urmam ritualul şi nu-i cântam în strună, ştiam prea bine că tanti Kobayashi ar fi pus la suflet, şi-acolo aduna. Învăţasem asta în cei douăzeci şi cinci de ani de când locuiam aici. Te întreabă, tu răspunzi. Chiar dacă e ceva cumplit de deplasat. Relaţiile dintre oameni nu sunt, bineînţeles, un lucru delimitat matematic.

Însă în ziua aia tanti Kobayashi venise cu informaţii despre cursul de gătit al profesorului Yamamoto. Ce bine că nu scăpasem nicio aluzie la libertatea de a nu te căsători sau de a nu face copii! Mi-a zis că la cursul lui Yamamoto a rămas un loc liber. De îndată am rugat-o pe tanti Kobayashi să mă înscrie şi pe mine la „Cum să gătim economisind energie". Fiindcă tocmai ea se ocupa cu înscrierile.

*

Nishino sărea în ochi în grupul de fete mari (aşa stabilisem mai demult, de capul meu, să numesc femeile de vârsta mea. În japoneză, pentru expresia asta regăseşti ideogramele pentru „femeie" şi „puţin"; dacă le alături, obţii cuvântul „fată". Deci o tânără la vârsta măritişului. Numai că ideograma respectivă, în sine, înseamnă 1. extrem de iscusit 2. ciudat şi 3.

raţiune profundă. Ei bine, din punctul ăsta de vedere, aceste trei înţelesuri corespund mai degrabă femeilor între două vârste decât fetelor).

În primul rând pentru că Nishino era bărbat bine. Şi îngrijit în plus, era amabil şi politicos. Mai mult, lucra la o firmă serioasă.

Fetelor mari le sclipeau ochii. Bineînţeles că nici eu nu am făcut excepţie. Ce pot să zic, pentru noi, Nishino întruchipa „oferta specială".

— Dar cu serviciul cum aţi rezolvat? l-a întrebat tanti Kobayashi prima, după ce se încheiase prima rundă de investigaţii personale. (în prima pauză de curs, fetele mari îşi aruncaseră săgeţile întrebărilor de toate felurile spre Nishino, cu nonşalanţă şi pe şleau). Cum de-aţi putut pleca de la serviciu, la ora asta, ca să veniţi aici?

Chiar şi acestei întrebări neobrăzate, Nishino i-a răspuns politicos. Lucra la o firmă de comerţ, iar departamentul lui se ocupa de oale şi cratiţe fabricate în Europa. În zilele noastre, când necesitatea unei abordări eco este imperativă, ei căutau vase de bucătărie care să ajute la prevenirea risipei de ingrediente şi a producerii de gunoi în exces. În scopul acesta fusese anume trimis acolo, să culeagă informaţii.

La început, tanti Kobayashi a ascultat neîncrezătoare explicaţia lui Nishino, care suna scorţos (mai apoi, Nishino a recunoscut că tonul acela fusese căutat. E un truc când faci afaceri, a zis şi a râs înviorător). Când a auzit însă de „eco“ şi de „prevenirea risipei", expresia feţei i s-a înmuiat văzând cu ochii şi, de atunci, l-a pus la suflet pe Nishino. Era delicat să te placă tanti Kobayashi, pentru că te supunea de fiecare dată ceremonialului vorbitului fără pauză, dar Nishino a trecut cu bine şi de asta. O vorbă preferată de-ale mele a fost întotdeauna: „Cei cu capul în nori ar face mai bine să nu se-aşeze în calea unei gospodine“, însă iată că un simplu salariat reuşea să-i facă faţă cu brio.

Nishino nu era cu capul în nori. Ba dimpotrivă, venise de numai trei ori la cursul de gătit economicos şi deja le câştigase pe toate fetele mari de partea lui. Cum punea piciorul în clasă, cum aproape toate se buluceau în jurul lui. Iar celor care nu se îngrămădeau, ci preferau să se uite de pe margine, le apărea pe faţă un zâmbet de trei ori mai întins când Nishino le surâdea (fetele mari aveau, şi la propriu, şi la figurat, zâmbete largi).

Nu-i a bună, mi-am zis la început. Scena asta, cu un leu-de-mare şi nu ştiu câte femele în jurul său, nu-i tocmai plăcută. Numai că, treptat, m-am potolit. Femelele care se îngrămădesc în jurul leului-de-mare acţionează cu speranţe. Nu fiindcă ar fi forţate de mascul. E limpede c-o fac cu bucurie. Cine ştie, poate că masculul chiar o fi bulversat când e înconjurat de atâtea femele. Odată puse în mişcare, însă, femelele nu mai pot fi oprite de nimeni. Nici măcar de masculul cu pricina.

Eram din ce în ce mai curioasă. Adesea citeşti prin reviste texte îmbietoare cum că o femeie care nutreşte o pasiune este frumoasă, şi, neîndoielnic, fetele mari pasionate de Nishino erau frumoase. Până şi tanti Kobayashi a renunţat să mai critice burlacii de peste treizeci de ani. Asta fiindcă Nishino avea treizeci şi şapte. Şi nu era căsătorit. Locuia singur şi lucra la o firmă grozavă. Yukihiko Nishino.

*

— Ah, Sayuri Sasaki-san! au fost primele sale cuvinte.

Eram la cinema şi tocmai se aprinseseră luminile în sală. Pe locul de lângă mine şedea Nishino. Eu, învăluită încă de sentimentul de plăcere pe care-l ai la sfârşitul unui film, l-am privit şocată. Mă uimea că ştie cum mă cheamă. Mi-am ascuns însă bucuria şi am ales strategia unei fete mari care ştie bine cum se învârte lumea.

— Ce faci într-un loc ca ăsta? Nu eşti la serviciu? l-am întrebat.

Altădată să nu mai am tupeul să mai zic ceva de tanti Kobayashi!

Nishino a şovăit o clipă, apoi mi-a destăinuit scurt:

— Am chiulit.

N-a încercat să mă ia cu tonul ăla scorţos pe care-l folosise la cursul de gătit. Fiindcă, mi-a explicat el mai târziu, în timp ce beam câte un ceai într-o cafenea:

— Sayuri-san, am simţit că tu eşti altfel decât restul cucoanelor ălora.

În general, replica asta, „eşti altfel decât ceilalţi", te dă gata. Aşa scrie prin cărţi. Credeam că n-aş cădea în plasa ei. Numai că - asta şi din pricină că nu avusesem până acum ocazia să mi se spună un astfel de lucru - nu puteam fi convinsă că n-ar avea efect asupra mea asemenea cuvinte.

Atunci am înţeles că nu sunt, nici eu, decât o biată fiinţă omenească. În clipa în care mi-a spus replica aia, l-am iertat pe Nishino pentru toate. Chiar dacă până atunci nu-mi făcuse nimic pentru care să-l scuz, l-am iertat pentru trecut, pentru prezent şi pentru viitor, pe veşnicie.

În vreme ce ne beam ceaiurile, am discutat despre filmul pe care îl văzuserăm. Apoi am vorbit despre cursul de gătit şi, la urmă, foarte puţin, despre autorii preferaţi. Printre favoriţii lui Nishino se afla unul care-mi plăcea şi mie, dar şi unul care-mi displăcea. A început să nu-mi mai displacă atât de tare.

L-am întrebat dacă aşa face cu toate femeile, să le spună direct pe nume.

— Cam fifty-fifty, mi-a mărturisit.

Vorbele lui m-au săgetat instantaneu. Sigur că nu mă aşteptam să-mi spună că numai mie mi s-a adresat aşa, dar mi-aş fi dorit măcar să fi zis că n-o face prea des. M-am mirat şi eu că m-a durut răspunsul lui.

A fost o după-amiază a surprizelor. M-a uimit că există pe lume bărbaţi ca Nishino, care pot să îşi asume cu uşurinţă o gândire femeiască. M-a surprins că pot să abordez inconştient rolul de femeie mai în vârstă şi şarmantă. M-a mirat că gelozia şi obsesia pot fi puse în mişcare de cineva pentru care nu ai decât nişte simţăminte mărunte.

Simţăminte mărunte? Chiar era atât de neînsemnat ce încercam pentru Nishino? Nici eu nu ştiu. Iar atunci nu ştiam nici pe-atât.

Fără să îmi dau seama când, am ajuns să vorbesc la telefon cu Nishino.

*

De fapt, dacă stau să mă gândesc, majoritatea discuţiilor cu el erau la telefon. Înainte de amiază, pe la ora la care terminam curăţenia şi spălatul hainelor şi casa părea că s-a albit. Pe la ora la care făceam pregătirile pentru cină şi pâcla din cap începea subtil să se îngroaşe, în miezul nopţii, când mă trezeam să merg la toaletă şi nu mai puteam adormi şi rămâneam pe canapeaua din sufragerie, cu privirea în gol. În clipele alea, de parcă şi-ar fi vârât capul printr-o spărtură în perete, mă suna. Pentru mine era ceva hotărâtor. Momentele în care mă suna au făcut în cele din urmă ca existenţa lui Nishino să fie ceva unic pentru mine.

Avea o intuiţie grozavă. Nu mă suna niciodată când mă aflam cu soţul sau când fiicele mele veneau cu nepotul în vizită. Poate fiindcă nu voiam să mă sune atunci. Poate că dacă, dimpotrivă, aş fi tânjit în secret să mă sune atunci când eram împreună cu soţul, tocmai asta ar fi făcut.

Era bărbatul care împlinea femeilor dorinţele pe care nici ele nu ştiau că le nutresc, care stătea în spatele lor şi le prindea să nu cadă. Ăsta era Nishino. Şi făcea totul cu mare uşurinţă. Când sperai să te sune, te suna. Te căuta cât de des îţi doreai. Te lăuda cu vorbele pe care voiai să le auzi. Te alinta cum îţi plăcea. Te certa după cum pofteai. Tocmai fiindcă erau lucruri simple, niciun bărbat nu reuşea să le facă aşa cum se cuvine. Pentru Nishino însă erau cât se poate de uşoare. Ce ins nesuferit! Şi pentru bărbaţi, şi pentru femei!

Aşa e. În adâncul sufletului, oamenii urăsc orice e prea perfect. Adeseori Nishino îmi povestea la telefon despre fata cu care era împreună în momentul ăla. Unde ieşeau la întâlnire. Ce mâncau. Cum se flirta cu el (femeile simţeau o dorinţă irezistibilă să flirteze cu Nishino, ca nişte gâze atrase de lumină. Şi nici măcar nu-şi dădeau seama că o fac). Cum se culcase cu ea. Ce i se reproşa. Cum, în cele din urmă, se ducea totul pe apa sâmbetei.

Relaţiile lui cu femeile durau, în cel mai bun caz, jumătate de an, dar unele se terminau şi după numai două săptămâni. Şi nu din pricină că Nishino s-ar fi plictisit în toate cazurile, ele îl părăseau pe el.

Treptat începeau să-i facă tot felul de reproşuri. „Nu mă iubeşti destul", sau „mereu eşti cu gândurile în altă parte", sau „eşti rece", genul ăsta de cuvinte le ieşeau inevitabil pe gură. Părerea mea e că undeva, în adâncul sufletului, îl detestau pe Nishino pentru că era prea perfect. O perfecţiune netedă, pe care n-aveai de unde s-o apuci.

— Tu nu poţi să iubeşti lăsându-ţi deoparte stăpânirea de sine? l-am întrebat cândva.

— Dar, Sayuri-san, tu ai iubit aşa vreodată? mi-a întors el întrebarea cu glas scăzut.

M-a trecut un fior. Nu mă treceau mai niciodată fiori când vorbeam cu el la telefon, dar mi se întâmpla adesea chiar înainte să mă sune. Parcă am mai zis c-avea o intuiţie fantastică, nu? În momentul ăla, neaşteptat, mi s-a ascuţit şi mie intuiţia.

— Sigur că da, am răspuns după ce m-am gândit puţin.

Oare la cine mă gândeam? Un chip dădea să se iţească. Dar n-avea deloc o înfăţişare clară. Cine-o fi, mă întrebam nedumerită. Stăruia acolo o imagine, fără îndoială, dar una prost focalizată. Cine-ar putea să spună că nu era a lui Nishino? Poate că asta era. Nimeni nu ştia, nici măcar eu.

*

De la o vreme au încetat telefoanele de la Nishino.

Şi în perioada în care vorbeam cu el îmi păstrasem spiritul economicos, atenţia la preţuri şi oferte speciale. Una-i una şi alta-i alta - ăsta-i un talent pe care oamenii îl au din plin, în special gospodinele. Continuam şi ceremonia cu tanti Kobayashi, şi plivitul grădinii. Mă mândream că nu lipseam niciodată la cursurile de gătit. Conştiincioasă, preparam soteuri de ridiche albă sau reţete chinezeşti cu frunze de varză, apoi le puneam pe masă, iar reţetele le trimiteam prin fax şi fetelor mele. Deşi habar n-aveam dacă le preparau sau nu.

Mi-am dat seama că nu mă mai sună cam după o săptămână după ce se aşternuse liniştea. Probabil că ştiam deja, organic, dar mintea mea nu acceptase încă. Lipsea şi de la cursurile de gătit (la fel ca mine, avusese o prezenţă perfectă; cât mă bucurase în secret lucrul ăsta!), ceea ce ne întrista pe toate fetele mari.

La următorul curs am aflat, şi eu, şi celelalte înscrise, că se retrăsese. Pe mine nu mă mai căutase deloc de când observasem c-a încetat să mă sune.

Oare despre ce discutaserăm când am vorbit ultima dată? Vreo banalitate. Despre câinele pe care-l avusese el demult. Despre parfumul pe care-l folosea fata cu care se întâlnea. Despre sunetul valurilor noaptea. Sigur ceva de genul ăsta. Pentru că despre aşa ceva vorbeam mereu. Nu purtam niciodată discuţii despre subiecte serioase. Dar pe lume nici nu prea există multe subiecte serioase. Poate că nu există niciunul, de fapt.

Am fost trei luni tristă, gândindu-mă la Nishino. Normal, în tot răstimpul ăsta am urmat fără greş cursurile de gătit, am plivit grădina şi am întreţinut relaţii amicale cu vecinii. Am continuat să-mi duc traiul în spiritul meu economicos şi atentă la ofertele speciale, în timp ce mă gândeam mereu la vocea joasă şi dulce a lui Nishino.

Cam pe la sfârşitul celor trei luni de tristeţe, mă aflam pe o străduţă comercială şi m-am oprit absentă pe la jumătatea ei, în dreptul unui magazin cu animale. Nu, nu încercam să-mi amintesc oare ce câine avusese Nishino. Pur şi simplu stăteam acolo şi mă uitam la căţei. Fetele mari, ca mine, gândesc mult mai abstract decât crede lumea în general.

În magazin erau acvarii cu peştişori exotici şi caraşi aurii. Cu mintea golită pe de-a-ntregul, am păşit înăuntru. Fata mea cea mare cumpărase de aici o ţestoasă.

Broasca primise numele Dolly şi trăise multă vreme. Lângă acvariul cu peşti Guppy, era unul cu alge *marimo,* din cele care cresc ca nişte mingiuţe verzi. Vedeai de toate dimensiunile, de la mici la mari, pe fundul acvariului.

Am întins o mână şi am atins suprafaţa apei. Algele, şi cele mari, şi cele mici, stăteau încremenite. *Marimo* cresc tot mai mari pe fundul lacurilor. Fata mea cea mică scrisese un eseu despre ele. Oare nu se simt singure? adăugase în eseu.

Oare nu se simt singure? mi-am repetat în minte de câteva ori, privindu-le. *Marimo* seamănă bine cu Nishino. De ce oare, m-am întrebat. O clipă, mi-a trecut prin cap să cumpăr nişte alge, să îmi aducă aminte de Nishino, şi să le pun în sufragerie, pe comodă, unde bate bine lumina, dar am renunţat. Fetele mari sunt mai dure decât crede lumea în general.

Privind algele, m-am gândit la vocea lui Nishino. La egoismul lui. La cât de drăguţ era. M-am gândit la tot ce mă puteam gândi în privinţa lui. La sfârşit, m-am gândit la momentul când l-am iertat pentru toate. M-am gândit până la capăt, până m-am liniştit.

După ce am terminat să mă gândesc la toate astea, am ştiut că se sfârşeşte şi perioada de tristeţe. Nishino-san e o amintire frumoasă, aşa am simţit. Dar ştiam că asta e o minciună.

Păi atunci, să nu fie doar o amintire frumoasă, m-am răzgândit.

Dacă peste zece ani o să mai trăiesc, o să cumpăr nişte alge *marimo.* O să le pun într-un mic vas de sticlă şi o să le aşez într-un loc însorit.

Pe stradă începuseră să se aprindă luminile. Se însera. Oare o să mai trăiesc peste zece ani? Oare o să-mi pot aminti atunci vocea lui Nishino?

Cu bine, Nishino-san, am zis încet şi am făcut cu mâna spre acvariile din jur. Când am ieşit în stradă, în toate magazinele luminile fuseseră aprinse. M-am amestecat în agitaţia străzilor la asfinţit.

Strugurii

Nishino ofta.

— Peste treizeci de milioane de ani, locul ăsta o să se apropie mult de nebuloasa Andromeda, spunea el suspinând.

— Ce înseamnă, de fapt, „locul ăsta"? l-am întrebat, iar el a oftat şi mai din rărunchi.

— Locul ăsta, adică Pământul, Soarele, Pluton şi alte stele mai îndepărtate, mi-a răspuns.

— Şi dacă ajunge aşa de aproape de Andromeda, cu ce te deranjează?

— Totul o să fie luminos. Noaptea n-o să se mai facă întuneric.

M-am uitat la el. Avea o figură cât se poate de serioasă, cu sprâncenele încruntate.

— Nu-i rău să nu se mai întunece noaptea, am zis cu o voce mică, dar Nishino a clătinat din cap.

— Mi se pare de neimaginat o lume în care nu există întuneric.

În timp ce vorbea, m-a tras de păr. Părea să creadă că e un gest de afecţiune. Nu-mi plăcea deloc să-mi facă asta.

Mi-a explicat că în Andromeda sunt multe stele şi din cauza asta n-o să se mai facă noapte. O să fie amiază tot timpul. Plin de lumină. Fără umbre. Tot lămurindu-mă, a oftat iarăşi.

— Dar ce, n-o să mai fie nici zile înnorate? am întrebat.

— A, ba da, o să fie.

— Şi zile cu ploaie?

— Probabil că da, o să plouă.

— Atunci e bine, am zis.

— Îmi plac zilele ploioase. Iar cele înnourate, şi mai mult. Când îl întâlnisem prima dată pe Nishino, însă, fusese o zi însorită.

Sfirşitul verii. La Enoshima. Lucram part-time la o gheretă de pe plajă, a unei rude. În fiecare sâmbătă şi duminică, două zile pline. Din iulie, când se deschidea ghereta, până în prima decadă a lui septembrie, când se închidea, mă duceam săptămână de săptămână la Enoshima. Deşi în primăvara acelui an intrasem la universitatea pe care mi-o dorisem, la scurt timp ajunsese să-mi displacă şi începusem să dau tot mai rar pe la facultate. Duceam o viaţă cam la întâmplare şi eram plictisită, şi poate că ăsta era unul dintre motive, dar cert e că dintotdeauna îmi plăcuse ghereta aceea de la mare. Din şcoala generală, mereu lucrasem acolo part-time. Mergeam la Enoshima să muncesc în fiecare an.

Nishino venise acolo cu o femeie. Foarte stilată, cu părul lung, o tipă abia trecută de treizeci de ani. El avea vreo cincizeci şi cinci, deci tipa era cu mult mai tânără ca el. Nishino nu-şi arăta vârsta deloc, cel puţin pe dinafară, aşa că diferenţa de ani dintre ei nu îţi sărea în ochi prea tare.

Turiştii sosiţi la Enoshima, oricât de şic ar fi fost îmbrăcaţi, din clipa în care se schimbau în costume de baie se transformau în băştinaşi japonezi. Li se potriveau melcii de mare fierţi şi magazinele cu suveniruri. Enoshima e genul ăsta de loc.

Însă perechea lui Nishino era altfel. În jurul gleznei subţiri purta brăţară. Pedichiura o avea în culoarea mării adânci. Deşi cu alură de japoneză, înfăţişarea ei te ducea cu gândul la un loc îndepărtat. La o insulă din sud neştiută, pe malul căreia nu-i nici ţipenie. La o plajă cu nisip alb şi la o pădure întunecoasă care înaintează până la marginea apei.

Tipa aia mi se părea că pluteşte mereu prin spaţiu, că nu aparţine de nimic, mi-a spus Nishino câteva zile mai târziu, când i-am destăinuit impresiile pe care mi le lăsase ea.

— De ce te-ai despărţit de o femeie atât de minunată? l-am întrebat, iar el şi-a reţinut un zâmbet.

— Păi, fiindcă m-am îndrăgostit de tine, Ai!

— Deci cum îţi place o fată, cum te desparţi de cea de dinainte? i-am strigat, iar el a făcut nişte ochi mari, rotunzi.

Mă privea cu multă seriozitate. Cu nişte ochi care spuneau că sunt tânără, dar Înţeleaptă în acelaşi timp.

— Nu mă despart imediat, a spus după o vreme.

— Atunci umbli cu două?

— Aş face asta, dar nu mă lasă ele.

— Şi atunci, ce faci?

— În cele din urmă sunt părăsit. De amândouă.

Mi-a povestit. Dintr-un motiv sau altul, iese la iveală că are două iubite. Urmează două săptămâni de certuri. După o lună, cea mai puternică (uneori, cea mai slabă) pleacă hotărâtă. Cea care a rămas zâmbeşte fericită, în medie trei luni de zile. Frenezia victoriei se stinge şi tipa începe să mediteze calm la ce-a făcut Nishino în trecut. În a patra lună începe să-i reproşeze că a fost infidel. Şi nu numai, iar în a cincea lună începe să fie chinuită de-adevăratelea de caracterul indecis al lui Nishino şi de purtările lui de afemeiat.

„Nu mai pot să am încredere în tine. Încă mi-eşti drag, dar e prea dureros pentru mine." Cu asemenea cuvinte, după şase luni, cea care rămăsese se desparte de el.

— Decizia definitivă vine după jumătate de an, a zis Nishino râzând. E ca o lege din fizică. De ce toate fetele, şi cele slabe şi cele grăsane, şi cele relaxate şi cele crispate, şi cele frumoase şi cele cu un chip neobişnuit, şi cele cărora le place peştele prăjit şi cele care nu mănâncă decât fripturi în sânge, toate reacţionează până la urmă la fel, ca după o formulă?

Şi-a înclinat capul, nedumerit.

Şi mie îmi venea să-mi înclin capul privindu-l pe Nishino care, la cincizeci şi cinci de ani, se gândea întruna numai la fete, la fel ca băieţii de vârsta mea.

— Nishino, tu chiar crezi că toate fetele sunt la fel?

— Poate că nu sunt, a zis nepăsător. Dar cel puţin cele pe care le ştiu, toate s-au dovedit la fel. Până la urmă.

M-am gândit o clipă că asta însemna că prietenele lui au fost toate nişte plicticoase, dar m-am simţit prost faţă de fetele fără nume cu care umblase până acum Nishino. Nu prea găseşti fete plicticoase, chiar să le cauţi cu lumânarea. Cel puţin, în comparaţie cu băieţii plicticoşi, ele sunt mult mai rare.

Dacă i-aş spune aşa ceva, Nishino-san m-ar lua peste picior, mi-ar zice că sunt neobişnuit de îngustă la minte şi m-ar întreba dacă sunt cumva vreo feministă din alea. Aşa că am tăcut.

— Te-ai supărat? m-a întrebat, fiindcă amuţisem. Ai, numai tu eşti probabil altfel, a continuat.

Ce clişeu, să-mi spună că eu sunt altfel. Parcă era un escroc sentimental, Nishino ăsta.

— Ceva e diferit la tine faţă de fetele pe care le-am cunoscut până acum, a spus zâmbind, apoi m-a sărutat.

Am stat nemişcată să mă sărute, cu ochii deschişi.

Eram altfel decât celelalte fete fiindcă eu nu tânjeam după el. Nu numai după Nishino, ci, în general, niciodată până acum nu tânjisem după vreun bărbat. Îmi plăcea să merg cu băieţi la film, să bem împreună, să stăm la

discuţii, dar nu mi se întâmplase vreodată ca dintre ei să-mi placă unul mai mult şi să nu-l pot uita. Deşi împlinisem optsprezece ani.

Mda. Pe Nishino l-am cunoscut la ghereta de pe plajă. Îl însoţea o ţipă stilată, tunsă scurt, numai că o săptămână mai târziu revenise, de data asta singur.

— Ştii vreun bar drăguţ în zonă? a intrat el în vorbă cu mine.

Un nene care a nimerit în locul greşit, mi-am zis.

— Da, dacă mergeţi puţin pe jos, în direcţia opusă gării, am răspuns serioasă.

— Tu la cât termini aici? m-a mai întrebat.

Am tăcut. N-aveam nicio obligaţie să spun chestia asta cuiva pe care nu-l cunoşteam deloc. M-am răsucit, gata să mă retrag în spate, când Nishino mi-a strigat peste umăr:

— Scuză-mă. Am fost necuviincios, a zis cu o voce moale.

Trebuie că şi-a spus cuvântul experienţa vârstei, am fost de părere ceva mai târziu, iar Nishino a încuviinţat. Mi-a spus că, pe măsură ce trec anii, înţelegi foarte, foarte bine că politeţea şi morala nu sunt doar nişte lucruri de faţadă. În plus, poţi dovedi oricâtă curtoazie vrei cu ceilalţi, că relaţiile oricum se strică una-două. Oamenii sunt o chestie cu adevărat dificilă. Aşa a spus Nishino. În timp ce suspina.

De fapt, este îndoielnic dacă Nishino se purta plin de curtoazie cu oamenii (în special cu femeile) şi dacă se comporta moral (în special cu femeile). Cel puţin faţă de mine n-a dat nicio dovadă de curtoazie ori de moralitate. Probabil.

*

La ceva vreme după ce am început să mă întâlnesc cu Nishino, Kikumi m-a întrebat dacă am un iubit.

— Nu, i-am răspuns, iar Kikumi şi-a pironit privirea pe gâtul meu.

— Atunci, cum de nu eşti niciodată acasă în ultima vreme? Cum de te tot sună un bărbat care nu se prezintă, ci zice numai „eu sunt“? Cum de miroşi uneori a un parfum cu care nu te dai de obicei? a zis ea dintr-o suflare.

— Parcă era o fată care-şi lua la rost prietenul infidel. Când i-am zis-o, Kikumi m-a privit printre gene.

— Cum e tipul? m-a întrebat zgâindu-se la mine.

— Cum să fie...

— Ce fel de tip e? Are maşină sau motocicletă?

— Nu cred.

— E drăguţ cu tine?

— Mda.

— Şi ce faceţi când vă vedeţi?

— De multe ori mă duc la el.

— Unde stă?

— În Taitō.

— Hmmm, a făcut Kikumi. Pare cam rezervat. E om normal, gen? a zis turnându-şi nişte ceai verde.

Pe Kikumi o cunoscusem la admiterea la facultate. Stătea pe locul alăturat mie. Dădeam examen la aceeaşi materie; pe ea o cheamă Kasahara, pe mine, Kase.

Nici ea nu se înghesuia la cursuri. Locuia cu părinţii şi din cauza asta de multe ori rămânea la mine. Zicea că acasă o bat ai ei la cap, aşa că pretindea că merge la facultate, să stea liniştiţi. Fără ca ai ei să aibă habar că-şi face veacul, de fapt, închisă la mine în cameră. Kikumi şi-a mai turnat nişte ceai.

Kikumi era lesbiană. Nu trecuse decât jumătate de an de când acceptase faţă de sine lucrul ăsta şi încă n-avea o iubită. Când m-a vizitat a doua oară mi-a povestit asta detaşată. Se gândea că poate şi eu sunt lesbiană şi a încercat să-mi împărtăşească secretele ei, a mai zis.

— Nu mi-a plăcut niciun băiat până acum, i-am explicat. Dar nici fetele nu mă atrag. Aşa că până acum nu m-am putut lămuri dacă sunt homo sau hetero. Probabil că sunt hetero. Deşi nu am nicio dovadă.

Kikumi a râs auzindu-mă.

— Eşti foarte riguroasă, mi-a zis. Bănuiesc că eşti bună la învăţătură.

— Da, sunt. Îmi place să învăţ. O dată am avut zece pe linie, la toate materiile.

— Ce tare! a exclamat Kikumi. Şi la muzică şi sport?

Zece pe linie luasem în trimestrul întâi, într-a şasea. La muzică nu avusesem test de interpretare, iar la sport făcusem ping-pong tot trimestrul. Eu n-am deloc ureche muzicală şi nici agilitate pentru sport, dar joc bine ping-pong. Ruda mea, cea cu ghereta în Enoshima, ţinea de fapt un mic motel, unde era şi o masă de ping-pong hârbuită. Încă din şcoala primară jucam cu verii mei mai mari. Bineînţeles că a doua oară nu s-a mai întâmplat să iau zece pe linie.

— În orice caz, implică-te în relaţia cu tipul ăsta, a zis Kikumi cu o mină solemnă. Fiindcă tu, Ai, când eşti cu cineva, de multe ori te uiţi în cu totul altă parte. Deşi dai impresia că te uiţi drept la omul ăla!

— Am înţeles. O să mă implic pe cât posibil, i-am promis lui Kikumi.

Probabil „tipul" pe care şi-l imagina Kikumi era o chestie foarte îndepărtată de Nishino-san.

*

Când i-am povestit despre ea lui Nishino-san, a râs. Şi eu am râs, mai tare decât mi-aş fi imaginat.

— Ştii, mă întreb ce-i cu mine în ultima vreme, a zis.

Eram la el în pat. Trupurile noastre se potriveau, aşa spunea Nishino-san şi probabil avea dreptate. Spunea că se culcase cu multe femei, dar că era cel mai bine cu mine.

— Şi să ştii că greşeşti dacă-ţi închipui că folosesc mereu cuvintele astea. Pentru că dac-o spun, conştientizez numărul mare de fete pe care le-am cunoscut. Nu poţi decât foarte rar să zici un lucru atât de teribil.

Nu-mi dădeam seama dacă Nishino se lăuda sau era umil.

— Hmm, am făcut eu.

N-aveam idee dacă sexul cu el fusese bun, prost sau obişnuit. Nu pentru că nu mai făcusem sex până atunci, dar n-aveam un eşantion suficient de mare încât să pot evalua.

— Ai, tu mă iubeşti? m-a întrebat Nishino lipindu-şi buzele de gâtul meu.

— Da, am răspuns în grabă.

Pentru că dacă stăteam pe gânduri, mă zăpăceam. Învăţasem de la Nishino că nu poţi să faci sau să spui lucruri ambigue în timpul sexului.

— Când ajungi de vârsta mea, devine foarte importantă vlaga, aşa îmi explicase el cândva. Dacă nu mai ai vlagă, s-a terminat. Totul dispare ca înghiţit într-o crăpătură în pământ şi se alege praful. Fără întoarcere.

La început n-am înţeles despre ce vorbea. Păi, eu nu ştiam decât băieţi de vârsta mea, de nouăsprezece-douăzeci de ani. Abia mai încolo am înţeles în sfârşit că se referea la erecţii. Eu, una, credeam că bărbaţii pot să aibă erecţie oricând, ba chiar să aibă uneori când nu voiau, aşa că am fost luată prin surprindere.

— Nishino, ce deschis eşti, am zis impresionată.

Fiindcă onestitatea, politeţea şi morala sunt foarte importante. Era una din teoriile lui favorite, pe care o spunea mereu. De ce se obosea Nishino-san cu cineva ca mine, nu înţelegeam.

— Ce poate atrage un adult ca tine la o vietate comună aşa ca mine? Sau tocmai faptul ăsta îţi place? i-am şoptit cândva lui Nishino, iar el, după ce s-a gândit câteva clipe, a clătinat din cap.

— Ai, tu eşti mai matură decât orice femeie adultă şi, în plus, mai pură decât cea mai curată fetiţă, a zis.

— Ce chestii neruşinate îţi vin şi ţie în cap, am spus uimită, iar Nishino m-a îmbrăţişat.

O vreme m-a ţinut strâns în braţe, întotdeauna m-am întrebat dacă nu cumva el vede o poveste dincolo de mine. Cu cineva care nu eram eu, o poveste inventată, dar care lui îi plăcea foarte tare.

— Nu prea sunt genul de om care să viseze mult, zicea el. De-aia am ajuns la vârsta asta fără să mă căsătoresc şi fără să iubesc pătimaş, cu ardoare.

Aşa zicea, dar de fapt cred că visa şi el. La ce fel de lucruri, însă, nu ştiu.

Am petrecut toată după-masa în pat cu Nishino. Plecase de la serviciu să se vadă cu mine. Pe vremea aia zicea adesea că n-are răbdare până seara. Că vrea să-mi vadă chipul. Să-mi simtă răsuflarea pe obraz. Să-mi audă vocea chiar lângă tâmpla lui.

— Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, mi-a şoptit la ureche. Ai, mă placi? m-a întrebat, ca mai înainte.

— Te plac, i-am răspuns la fel de repede.

Nishino s-a încruntat. Apoi s-a mai mişcat puţin şi a ejaculat. Cu dibăcie, pe burta mea. Îi ziceam să-şi pună prezervativ, dar nu voia. În schimb, zicea că în zilele din preajma ovulaţiei nu facem sex. Adevărul e că în zilele alea nu încerca să facă nimic.

*

— E cam riscant, a zis Kikumi.

Îi povestisem despre purtarea obsesivă a lui Nishino faţă de mine.

— O să-l dea afară dacă lipseşte aşa de la serviciu!

— E o firmă mică, iar şeful e chiar el, aşa că nu-l dă nimeni afară, am zis şovăitor, iar Kikumi şi-a holbat ochii.

— Cine-i, mă, tipul ăsta?

M-a luat la descusut şi la sfârşit m-a silit să-i promit că o să i-l prezint pe Nishino. Mă necăjea asta. Câtă vreme ne întâlneam doar noi doi, puteam să cred că relaţia noastră nu există de-adevăratelea, că e ceva care dispare când încerci să-l prinzi cu mâna.

O legătură pasageră. Asta-mi plăcea. Numai că, dacă ne întâlneam cu cineva, urma să fim catalogaţi din afară drept „cuplu“ şi, în clipa aia, relaţia noastră, aşa puţină câtă era, devenea un bon prins cu o piuneză în perete, ce trebuia plătit.

În ziua stabilită, Kikumi a apărut pe nişte tocuri imense. Erau atât de mari, încât îl depăşise în înălţime chiar şi pe Nishino. La gât, la încheieturi şi pe degete avea de două ori mai multe accesorii decât de obicei. Se fardase şi mai intens. Se gătise de parcă mergea la bâlci.

Kikumi l-a studiat pe Nishino cu ochi pătrunzători. Acesta i-a întors privirea. Eu şedeam alături, cu gândurile aiurea. Îmi amintisem brusc de unghiul pe care îl aveau erecţiile lui.

Ne aflam într-o cafenea aleasă de Kikumi. Fără să ezite, ea şi-a comandat o cafea, iar eu şi Nishino i-am preluat exemplul şi am cerut acelaşi lucru. Cafeaua era foarte gustoasă. Soarele pătrundea din plin în interiorul localului. Pe masă şedea un vas de cristal, în care fuseseră puse două lalele albe.

La început am rămas tăcuţi. Kikumi a mai vrut o cafea. Ne-am luat după ea şi am cerut şi noi încă una. Nishino râdea. Avea o mină foarte serioasă, dar pe sub primul strat de piele râdea. Mie-mi venea puţin să plâng. Totul era o prostie. Şi eu, şi Kikumi trăiserăm mai puţin de jumătate din cât trăise Nishino. În plus, mie nici nu-mi era foarte drag. Probabil.

— Nu vă e foame? a zis el în cele din urmă.

Câtă vreme stătuserăm muţi la masă, afară începuse să se lase seara.

— Ba da, m-am grăbit să răspund, deşi adevărul e că nu prea îmi ardea de mâncare.

— Mie nu, dar de băut aş bea ceva, a zis Kikumi rar.

Kikumi avea nişte buze foarte frumoase. Roz-sidefii, luceau în lumină.

— Nishino-san, ce-ţi place la Ai? a întrebat ea de parcă ar fi continuat în chip firesc conversaţia.

— Ah, dacă mi-ar explica şi mie cineva chestia asta! a răspuns el încet. Cred că sunt în cea mai dementă situaţie din toată viaţa mea de până acum.

Vorbea de situaţia lui dementă pe un ton cumpătat. Kikumi îl privea drept în ochi, iar el îi întorcea privirea fără să clipească. Arătau ca doi oameni care se iubesc profund.

Mi-am văzut de restul de cafea. Nu mai rămăsese decât foarte puţină pe fundul ceştii, dar am târâit-o mult timp. Hârr, s-a auzit dinspre tejghea. Zgomot de boabe măcinate. Aş vrea să-l îndrăgesc pe Nishino, mi-am zis atunci, cât se poate de serios. Să-l iubesc, aşa cum mă iubeşte el pe mine. Dar degeaba, tot nu-l iubeam. Hârr, hârr, continua să bâzâie râşniţa de cafea.

*

— Hai să murim împreună!

Oare când mi-a zis prima dată lucrul ăsta? Cred că se apropia sezonul să merg la Enoshima, aşadar cam la un an după ce ne cunoscuserăm. La facultate nu mă duceam aproape deloc, dar în anul care trecuse nu picasem la nicio materie. Fiindcă mă înscrisesem la cursuri care puneau accent nu pe prezenţă, ci pe examene şi referate. Luam multe note mari. Pentru că, orice s-ar zice, îmi plăcea să învăţ. Împlinisem douăzeci de ani. Ca de obicei, nu stăteam pe la facultate şi mă vedeam cu Nishino de trei ori pe săptămână.

— De când ne întâlnim în timpul zilei, firma se duce de râpă, mi-a zis el la un moment dat.

Aşa c-am început să ne întâlnim doar duminica, toată ziua, şi cândva în timpul săptămânii, două zile, dar numai seara.

— Şeful n-are voie să se odihnească sâmbăta, a zis el dezgustat. Dacă ştiam că-i aşa, nu-mi mai făceam firmă. Preferam să am un serviciu oarecare, în slujba altcuiva, şi să ne putem întâlni mereu.

Vorbea destul de serios.

I-am zis că din iulie o să merg la Enoshima, aşa că n-o să ne putem vedea duminicile. S-a schimbat la faţă.

— Nu vreau! a ţipat, şi imediat s-a supărat pe sine însuşi pentru ieşirea asta.

— Nu ştiu ce-i cu mine, îmi spunea el uneori. Că doar până acum n-am iubit pe nimeni, în adevăratul sens al cuvântului, continua cu glas scăzut. Adevăratul sens, asta-i o expresie care nu înseamnă nimic, zicea Nishino şi râdea.

Cel mai mult îmi plăcea când râdea. Îi pierea mina atent alcătuită şi căpăta în schimb un aer vulnerabil.

—: Nu, nu vreau să mor cu tine, i-am răspuns.

— Dar mă îngrijorează să te las singură în urmă.

— Sunt în stare să-mi port de grijă singură. Şi-n primul şi-n primul rând, ce fel de cuvinte sunt astea, să mă laşi în urmă?

— Nu vreau deloc să te culci cu alţi bărbaţi.

— Dar asta pot să fac şi acum, dacă vreau.

Răspunsesem automat şi pe dată mi-am dus mâna la gură. Nu-mi plac răutăţile. Nici să le fac, nici să-mi fie făcute.

Nishino s-a uitat din nou nedumerit la mine.

— Ce tot spun. Parcă aş fi o fată, a zis şi a oftat. Hai să facem sex, acum! a adăugat.

Şi, fără să-mi mai aştepte răspunsul, am făcut sex brutal. Îmi plăcea asta. Îmi plăcea cum făcea Nishino sex cu mine mai mult decât îmi plăcea de el. Dar în a face sex cu el era inclus şi Nishino însuşi, mi-am zis. Începusem să mă gândesc, dar m-am oprit cât mai degrabă. Nu puteam să rămânem fără vlagă.

Nishino a terminat, violent şi repede. Stăteam lungiţi în pat şi ne-am atins unul altuia burta. A lui era moale. A mea era tare.

— Hai să murim împreună, a zis Nishino încă o dată, cu o voce uşoară.

Mi-am ciulit urechile să-mi dau seama dacă în nonşalanţa lui se putea desluşi, ascunsă, nebunia. Nishino a repetat de câteva ori, cu acelaşi glas, să murim împreună.

*

Kikumi şi Nishino au venit în vacanţă în Enoshima la sfârşit de august. Eu roboteam încă de dimineaţă.

Ciudat cuvânt, a roboti. Robotesc, am repetat de vreo trei ori, şoptit. Le-am spus şi lui Kikumi şi Nishino. Au râs, în timp ce beau *amazake.*

Nishino şi Kikumi instalaseră o umbrelă pe plajă. Nishino stătea mereu întins la soare, pe nisip. Kikumi intra uneori şi în apă. Eu, fiindcă aveam de robotit, nu găseam răgaz nici să-mi iau o pauză să merg până la ei.

Aproape de înserat valurile creşteau şi în sfârşit lumea începea să se retragă. Pentru întâia oară pe ziua aia, m-am aşezat pe un scaun şi am privit pe îndelete în larg. Deşi trecuse sărbătoarea Obon-ului şi în curând venea sezonul meduzelor, era totuşi aglomerat.

Cei mai mulţi oameni nu intrau în apă, ci şedeau absenţi sub umbrele de soare. Regretă, zicea Nishino, regretă vara care a trecut.

Mi-am purtat din nou privirea dinspre larg înspre ţărm şi m-am uitat la Nishino şi Kikumi, care stăteau întinşi sub umbrelă. Kikumi avea picioarele lungi. De curând îşi găsise o iubită. Lucra Într-un birou şi avea cu trei ani mai mult decât ea. Kikumi îmi spunea că o place extraordinar de mult. În timp ce beam ceai, la mine acasă. Ce frumos e să te îndrăgosteşti, spunea. Sinceră să fiu, nu mi se părea că tu şi Nishino sunteţi o pereche tocmai potrivită, dar acum îmi dau seama că nu-i aşa, a mai zis, vorbind ceva mai repede către sfârşit Când te îndrăgosteşti, nu mai are aproape nicio importanţă ce vârstă are celălalt, ce apucături, ce caracter. Buzele lui Kikumi luceau rozalii.

Nishino şi Kikumi arătau ca un tată cu fiica lui, cu care se înţelege foarte bine.

M-am simţit foarte relaxat, mi-a mărturisit Nishino în seara aia. Serios, foarte relaxat. Kikumi e o fată bună. Lumea în care trăieşti tu, Ai, e o lume bună. Asta-i ceva ce-ţi clădeşti singur, şi tu eşti o fată cu adevărat bună care trăieşte într-o lume bună.

În timp ce vorbea, mă trăgea de păr cu blândeţe.

— Nu mi se pare, am zis tăios.

Mă apăsa ceva, ceva nu-mi cădea bine. Probabil din cauză că muncisem fără pauză toată ziua. Am închis ochii şi am aţipit. Lângă mine, sprijinit în coate, Nishino mă privea. M-am răsucit pe o parte. Nishino a continuat să mă privească multă vreme.

*

— Cred că eşti nebun!

În clipa în care le-am rostit, cuvintele acelea mi s-au părut o certitudine. Bineînţeles că toţi avem un pic de nebunie. Dimpotrivă, te înspăimântă cel căruia îi lipseşte un strop de nesăbuinţă. Numai că Nishino era în realitate sărit de pe fix.

— Dar te-am prevenit de multă vreme, a spus el râzând.

Am zdrăngănit lanţul gros care pe care îl aveam legat de gleznă. Mi-l pusese Nishino la începutul toamnei, explicându-mi că nu vrea să fug nicăieri. Cheia se afla, bineînţeles, într-un sertar la care ajungeam, pusă la îndemână. Dacă voiam să mă descătuşez, puteam să trec oricând la fapte, mi-a zis. L-am întrebat de ce face asta şi Nishino şi-a plecat ochii. Poate ca să mă dezgust pe mine însumi, a răspuns după o vreme.

De-aia îmi petreceam acum cea mai mare parte a timpului la Nishino acasă. Citeam, învăţam, ascultam radioul, vorbeam la telefon cu Kikumi. Lanţul era uşor de scos, dar din nu ştiu ce motiv nu îmi venea s-o fac. Poate pentru că aveam senzaţia că, în clipa în care l-aş fi îndepărtat, gestul lui Nishino chiar s-ar fi preschimbat într-o chestie descreierată. Câtă vreme coopera fiecare, era secretul nostru. Dacă însă unul se retrăgea, totul se transforma în nebunie.

E foarte bine dacă-i vorba de nebunie, îmi spunea Kikumi la telefon. Iubirea, mai mult sau mai puţin, e încărcată de nebunie. Kikumi credea că eu şi Nishino doar locuim împreună. Ce bine de voi, într-o zi o să trăiesc şi eu ca voi, murmura ea.

Nishino era foarte blând cu mine. În perioada aia nu mai făceam sex aproape deloc. L-am întrebat dacă povestea noastră nu seamănă cu cea din romanul ăla, *Colecţionarul.* Mi-a răspuns simplu că nu, nu-l interesează colecţiile. Apoi m-a dezbrăcat şi mi-a atins pe îndelete pieptul, spatele, picioarele. Nu purtam lenjerie. Fiindcă la Nishino în casă era mereu o temperatură numai bună.

Mă duc acasă.

De câte ori am dat să rostesc asta! Dar n-am făcut-o. Simţeam că pot să mă opresc oricând. Nishino îmi spunea că mă iubeşte. E foarte uşor să iubeşti o femeie! Oare de ce până acum n-am iubit pe nimeni? zicea el liniştit. Apoi îmi îmbrăţişa trupul gol.

Eu nu-l iubeam. Probabil că nici drag nu-mi era. Când mă gândesc că a murit, nu mă apucă plânsul. Lucrurile astea se întâmplă pur şi simplu. Nishino mă ţinea strâns în braţe. Nishino plângea. Ce-avea de plângea? mă întreb absentă.

Mâine, mâine o să plec de aici. Luasem hotărârea asta, dar ştiam prea bine că n-o s-o duc la capăt. Stăteam acasă la Nishino ca o insectă-n amorţire, încovrigată fără să facă nimic.

*

Dar toate lucrurile au şi un sfârşit.

Nishino m-a anunţat că pleacă după struguri. Aveam febră. Răcisem. O luasem de la Nishino care tuşea de câteva zile. Numai că lui nu-i crescuse temperatură şi se ducea bine mersi la serviciu în fiecare zi.

— Storc strugurii şi îţi dau să bei zeama, a zis pregătindu-se să iasă din casă. Există mai multe şcoli de gândire pentru ce să faci în caz de răceală: unii susţin că cele mai bune sunt piersicile la cutie, alţii, mărul ras. Există multe variante, dar eu ştiu de struguri, m-a lămurit el încântat.

Mi s-a părut caraghioasă expresia „şcoli de gândire“ şi am râs, dar m-au apucat tusea şi durerea de gât. Mi-a explicat că va face sucul în storcător, să rămână fără sâmburi şi fără pieliţă.

— Pe vremuri, când nu exista storcător, îl făceai cu o bucată de tifon. Dar, aoleu, pentru tuse nu-s buni, sunt buni pentru febră. Cu tusea ce să facem? tot şopocăia ieşind grăbit pe uşă.

Pe jumătate adormită, mă gândeam la struguri. La struguri negri, cu boabe mari. În curtea casei părinteşti aveam araci cu viţă-de-vie, şi vara la fructe veneau cărăbuşi. Nu creşteau decât nişte boabe mărunte, de un verde palid, dar cărăbuşii îi mâncau îndată. Până la sfârşitul verii rămâneau doar câţiva ciorchini. Strugurii care creşteau acasă erau acri, aveau mulţi sâmburi şi boabe mici.

Brusc m-am întrebat dacă nu cumva îl iubesc de-adevăratelea pe Nishino. Nu, nu, probabil mintea îmi slăbise de la febră. Am moţăit o vreme, până când a sunat telefonul.

Nu voiam să răspund, aşa că l-am lăsat să sune până a intrat robotul. Îmi plăcea destul de mult vocea aia înregistrată, de femeie. O ascultam atentă, învăluită de ea, când s-a auzit glasul lui Nishino.

— Ai, a repetat de câteva ori.

Nesigură pe picioare, m-am ridicat şi am răspuns.

— Ai, tu eşti? a zis Nishino.

— Da.

— Îmi pare rău, ştiu că ai febră.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost un accident.

— Ce?

— Probabil o să mor.

A vorbit pe acelaşi ton voios de mai înainte, când ieşise din casă. Am crezut că se ţinea de glume.

Ai, tu de fapt nu m-ai iubit, nu? m-a întrebat Nishino cu acelaşi aer bucuros.

— Nu-i adevărat! am răspuns fără zăbavă, încercând să nu mă gândesc la nimic.

Ca de obicei.

— E-n regulă, noi doi semănăm, aşa că te-nţeleg.

— Îhî, am mormăit. Mai bine vino odată cu strugurii ăia, am adăugat şi am dat să închid telefonul.

— Stai! m-a oprit Nishino. Voiam să murim împreună, dar n-a fost să fie. Probabil am dus o viaţă neînsemnată, de fapt.

Telefonul s-a întrerupt brusc. De undeva se auzea sirena unei ambulanţe. Fără să înţeleg ce se întâmplă, m-am vârât la loc în pat.

Mi-am dat seama că mi-a crescut brusc febra. Între trezie şi somn, m-am încredinţat că Nishino murise cu adevărat. Nu ştiu de ce, dar eram ferm convinsă.

Voiam să mănânc struguri, am murmurat, apoi m-am cufundat într-un somn puţin adânc, dar încăpăţânat. Ce bine că azi n-am cătuşele, a fost ultimul lucru la care m-am gândit.

*

Înmormântarea a fost magnifică. Mulţi parteneri de afaceri de-ai lui au venit şi s-au aşezat la rând să aprindă beţişoare parfumate, ceea ce a durat. Printre partenerii de afaceri, amestecându-se pe ici, pe colo, erau şi câteva femei, foarte diferite.

Venise şi cea cu care fusese cândva Nishino la Enoshima. Ca întotdeauna, pe glezna fină şi subţire, acoperită de ciorap negru, purta aceeaşi brăţară argintie.

— Ai! m-a strigat ea când terminasem de aprins beţişoarele de santal şi mă refugiasem în spatele templului să răsuflu.

Avea mai multe riduri decât data trecută, dar era încă o femeie frumoasă.

— S-a dus, a zis neutru.

— Mă cunoaşteţi? am întrebat-o, iar ea a încuviinţat.

— Uneori ne întâlneam şi-mi povestea despre tine.

— Vă întâlneaţi des?

— Cam o dată pe lună.

Tipic pentru Nishino, mi-am spus cu un surâs. Mie îmi pune lanţuri la picioare, iar el se vede pe ascuns cu fosta.

— Dar doar luam masa împreună, a zis zâmbind femeia.

S-a uitat în ochii mei şi m-a întrebat:

— Până la urmă, tu nu l-ai iubit pe Nishino, nu?

N-aveam niciun motiv să răspund unei necunoscute la o aşa întrebare, dar cumva femeia asta îmi plăcea. Fără vreo raţiune.

— Probabil, am răspuns încet.

— Bine de tine, a şoptit.

Nu am mai zis nimic.

— Dar să ştii c-ai avut de pierdut, a continuat.

— Ce? Cum adică?

— Să-l iubeşti pe Nishino e ceva fără sorţi de izbândă, dar e şi plăcut. A fost o corvoadă care a meritat, a zis femeia din Enoshima şi a râs.

Avea un râs limpede. Eu nu am râs. Mă gândeam la struguri.

Oare ce fel de struguri voia să cumpere Nishino? Negri sau verzi? Cu boabe mici? Voia să-i ţină la rece, apoi să-i stoarcă şi să-mi dea să beau sucul cu linguriţa?

Nishino-san! am strigat în sufletul meu. Nishino-san, aşa e, nu te-am iubit până la urmă. Îmi pare rău! Aşa am strigat. Mi s-a părut că îi aud oftatul, dar era, fireşte, o năzărire.

— Peste treizeci de milioane de ani n-o să mai existe noapte pe lume, am spus cu voce tare, iar femeia din Enoshima m-a privit surprinsă.

— Serios? m-a întrebat, apoi mi-a întors spatele.

— Da, serios! am strigat după ea.

Serios. Peste treizeci de milioane de ani, pe aici n-o să mai fie întuneric. Oare ce-i de făcut? Ce-ar trebui să fac?

Termometrul cu mercur

Vreau să vă povestesc despre Nishino.

Era un băiat cam ciudat. Unul cum nu mai întâlnisem şi nici n-aveam să mai găsesc. Pe atunci credeam că or fi nu ştiu câţi ca el, dar nu s-a dovedit aşa. Zicea că-i este dor de mine, Însă acum mi-e mie dor de el. Oare cum o mai duce şi pe unde îşi face veacul? Fie că mai trăieşte, fie că a murit, cert e că imaginea lui rămâne vie în mintea mea. Aşa că mi-e egal dacă mai e sau nu în viaţă.

Yukihiko Nishino. Pe vremea aceea împlinise optsprezece ani. Fără realizări, dar şi fără probleme. Nu avea cine ştie ce calificări. Sănătos. În perioada respectivă, era interesat de ţevi din lut.

*

— Tu nu eşti Nozomi Misono? au fost primele cuvinte pe care mi le-a adresat.

Auzindu-i vocea venind de sus, mi-am întredeschis ochii. Nu se mai ţinea al treilea curs, aşa că moţăiam singură pe iarbă, în curtea din spate, umbroasă, plină de tufe de iasomie. Era tocmai anotimpul când ramurile i se umpleau de flori mici, de un galben palid, şi ţi se părea că ajunge să şezi lângă ele ca să te îmbibi şi tu de mireasma lor plăcută.

— Ba da, dar tu cine eşti? am întrebat la rândul meu, ridicându-mă.

— Eu sunt Yukihiko Nishino. Sunt în anul întâi la Economie.

— A, da? am zis şi l-am privit fix pe Nishino.

Părul cu reflexe maronii, fără vârtejuri, era tuns cuminte. Purta blugi şi un tricou alb, iar pe deasupra avea o jachetă de blugi, descheiată până la al treilea nasture.

Nu ţineam minte să-l mai fi văzut. Nu ştiam decât doi băieţi de la Economie, iar aceştia erau, ca şi mine, în anul trei.

— Nu sunt vreun dubios, a zis el făcând ochii mari.

— Nu-i dubios tocmai faptul că spui asta? l-am întrebat zâmbind şi a zâmbit şi el.

— Am fost în acelaşi liceu cu tine, eram într-o clasă mai mică.

— Aha.

În liceu fusesem preşedinta asociaţiei elevilor. Pe atunci era destul de neobişnuit ca asociaţia să fie condusă de o fată şi aşa se face că şi acum, deşi absolvisem de trei ani, când mă întorceam acasă mereu intrau în vorbă cu mine oameni care învăţaseră în acelaşi liceu, unii dintre ei cunoscuţi, dar şi necunoscuţi.

— Şi?

Acasă eram aşadar renumită, dar de când ajunsesem la Tokyo, la facultate, devenisem pur şi simplu o tipă din mulţimea de studenţi. În liceu candidasem numai din curiozitatea de a şti cum e să deţii poziţia aceea. Dar, odată înscrisă, am obţinut un număr de voturi nemaiîntâlnit până atunci. Era într-o vreme şi un loc în care cuvântul „femeie" mai însemna ceva. De atunci rămăsesem una din persoanele memorabile ale şcolii.

Intrată la facultate, scăpasem în sfârşit de sentimentul acela neplăcut. Îmi alesesem cu multă atenţie o universitate de nivel mediu, nepretenţioasă şi relativ obscură, la mine acasă. Reuşisem să iau admiterea şi, de atunci, în Tokyo nu mai întâlnisem pe nimeni care să fi fost în acelaşi liceu cu mine.

— Nu te supăra că te întreb, dar e adevărat că tu te culci cu oricine? m-a întrebat Nishino, cu ochii şi mai mari ca înainte.

Puteai să crezi că încerca să se dea la mine, dar nu, aşa deschidea el ochii larg când devenea serios. Pe atunci însă nu ştiam lucrul acesta.

— Nu numai că nu se cuvine să întrebi una ca asta, dar pe tine nu te-a învăţat mama ta că nu-i frumos să te holbezi aşa la oameni? am zis şi l-am lovit cât am putut de tare în fluierul piciorului cu cotorul manualului de termodinamică pe care-l aveam în mână.

A icnit şi s-a încovoiat. Tufa de iasomie s-a clătinat şi câteva floricele s-au desprins. M-am ridicat agale, m-am scuturat de iarbă şi, fără să-i arunc vreo privire lui Nishino, am luat-o din loc.

*

Data următoare l-am întâlnit o lună mai târziu.

Mergea pe un culoar alături de o fată, în clădirea facultăţii de Litere. M-am gândit că nu arăta a studentă la universitatea noastră.

Adică nu era „drăguţă". Sigur că şi la noi în universitate învăţau multe fete drăguţe, dar, la fel cum universitatea era de nivel mediu, aşa era şi frumuseţea lor, de nivel mediu.

Fata care mergea alături de Nishino trecea dincolo de treapta asta, era de-a dreptul minunată. Era frumoasă, clar ca bună ziua.

Probabil îşi croia drum prin viaţă ca o veterană a frumuseţii. Nu avea nici cea mai neînsemnată îndoială în privinţa şarmului ei.

— Hei, a zis Nishino şi a ridicat mâna.

— Hei, i-am răspuns.

Nu-mi doream vreo legătură cu băieţi prost crescuţi, dar îmi stârnise curiozitatea faptul că era în stare să convingă o fată atât de frumoasă să vină de la altă universitate aici, în campusul nostru.

— Bună, a spus fata de lângă el, cu capul plecat.

Nishino avea o atitudine relaxată. Arătau ca un cuplu căsătorit de mulţi ani.

— Iubita ta? am întrebat.

— Îhî, a spus Nishino fără să-şi piardă cumpătul. Ea e Kanoko-chan, a continuat.

— Nu mai spune *chan,* a zis ea cu o voce superbă, întorcându-se către Nishino cu un aer dezaprobator.

A apucat însă să-mi zâmbească şi mie, cât să nu fie nepoliticoasă.

Pff, ce rateu, mi-am zis. Ar fi trebuit să mă prefac că n-am observat nimic şi să mă retrag cât mai degrabă.

— Eu sunt Misono. Bine, păi vă las.

M-am răsucit pe călcâie şi am dat să plec.

Nishino avea în continuare un aer netulburat.

— A! a făcut Kanoko-chan.

Fără să mă întorc, le-am aruncat o privire cu coada ochiului.

Kanoko-chan se supărase. Observase că, în chip ciudat, dacă mai stăteam alături de ei, ieşeau scântei în chip şi mai ciudat, îi părea rău pentru asta.

Dată fiind situaţia, nu puteam să mă retrag pur şi simplu, aşa că m-am oprit din drum.

— Mi-a părut bine că te-am cunoscut, a zis Kanoko-chan, după o scurtă ezitare.

— Îhî, am răspuns întorcându-mă pe jumătate spre ea.

Auzindu-mă, lui Kanoko-chan i-a mai trecut.

Uneori mă întreb cum percep bărbaţii negocierile pentru putere dintre femei, desfăşurate în tăcere, dar care se apropie de discuţiile diplomatice dintre două ţări. Probabil mare parte din ei nici nu le sesizează. Ba mai mult, probabil nici nu-şi imaginează c-ar exista aşa ceva.

După cum bănuiam, Nishino stătea acolo cu un zâmbet senin pe faţă, fără să aibă habar de ce se întâmplă.

De data asta chiar m-am întors cu spatele la ei.

— Mergem? l-am auzit pe Nishino.

Kanoko-chan nu a răspuns, însă li s-au auzit paşii ritmaţi şi mi-am dat seama că o luaseră din loc, păşind armonios.

M-am îndreptat în grabă spre facultatea de Fizică, în capătul campusului.

*

După asta, nu l-am mai văzut pe Nishino multă vreme. Probabil că nici nu mi-aş mai fi amintit vreodată de existenţa lui.

Numai că a fost întâmplarea cu ţevile din lut. Din cauza lor, ne-am întâlnit din nou.

Avusesem o săptămână foarte ocupată. Luni fusesem cu Minagawa. Marţi la prânz, cu Suzuki, iar seara, cu Kaneko. M-am întors acasă după miezul nopţii, când m-a vizitat Munakata. Miercuri şi joi am avut laboratoare şi am stat până târziu la şcoală, aşa că am fost singură, dar vineri şi sâmbătă am înnoptat la Nakajima.

M-am culcat cu fiecare dintre ei, bineînţeles.

Nu ştiu dacă-i o chestie total ieşită din comun să te culci într-o săptămână cu cinci băieţi, sau dacă e ceva cât se poate de firesc. Doar că, la întrebarea pe care mi-o pusese cândva Nishino, dacă mă culc cu oricine, răspunsul era negativ.

Nu mă culc cu oricine. Nu m-am culcat niciodată cu un bărbat care să nu-mi stârnească interesul. Întotdeauna fac sex din pură curiozitate. La fel cum în liceu am candidat la conducerea asociaţiei elevilor.

Aşa că în săptămâna aia am petrecut momente intime cu fiecare dintre cei cinci. Partea ca lumea când sunt cu un tip sunt momentele intime. El se obişnuieşte cu mine. Îmi destăinuie afectuos părerile. Îşi pierde puţin din maniere. Se simplifică. Apoi, dacă lucrurile merg cum trebuie, începe să mă îndrăgească.

Duminica am petrecut-o singură. Duminicile sunt zile de odihnă. Spăl, fac curat, gătesc, mă uit la televizor, la baseball sau la vreun maraton, iar în sezonul de sumo mă uit la sumo. Cu toată curiozitatea mea, obosesc să petrec 24 din 24 în compania oamenilor.

Când se înserează merg într-un parc mare din apropiere. Un colţ e amenajat cu leagăne pentru copii, dar există şi o parte care e practic un câmp lăsat la voia întâmplării.

Mereu intru în câmp. Stau în iarba care-mi gâdilă gleznele şi mă uit la balansoare şi la tobogane. La ora aia nu se zăreşte nimeni în parc. Balansoarele se leagănă în bătaia vântului. Scârţ, scârţ. Iarba de la picioarele mele foşneşte.

În parcul ăsta mă strecuram uneori în ţevi. În mijlocul terenului sălbatic, într-o parte unde iarba creştea luxuriant, ploile scoseseră la iveală

câteva ţevi din lut, largi de peste un metru. De cum le-am văzut m-am gândit că o să mă destind dacă mă bag în ele, aşa că asta am şi făcut, fără întârziere. Ştiu că repet, dar sunt fidelă curiozităţii mele.

Şi în duminica aia am intrat într-o ţeavă. Am deschis un album de fotografie pe care îl adusesem cu mine şi, sprijinindu-mi spatele de rotunjimea ţevii, am început să mă uit la poze alb-negru. Era întuneric, fiindcă intrasem mai adânc decât de obicei. Am privit îndelung o fotografie cu vreo paisprezece pisici pe malul mării. Din toată cartea, poza asta avea cel mai puternic contrast între nuanţele de gri şi se vedea uşor în lumina slabă.

Se pare că am aţipit fără să îmi dau seama.

— Ia uite-o pe Misono-san! s-a auzit o voce care m-a speriat şi m-a trezit.

M-am lovit cu capul de ţeavă.

— A! am icnit.

— Ah, scuză-mă, a răsunat glasul din nou. Dar acum suntem chit.

Mi-am frecat ţeasta şi m-am uitat spre gura ţevii. Bărbatul care părea să fie stăpânul vocii se ciucise şi dădea să intre. Având lumina în spate, nu-i puteam vedea chipul. Dar aveam idee cam cine putea fi.

Vocea aia curată şi relaxată nu-i putea aparţine decât lui Nishino.

*

— Ţeava asta e grozav de plăcută, a zis el, odată ajuns lângă mine.

Se înserase de-a binelea. Eu, obişnuită cu întunericul, distingeam clar profilul lui Nishino, dar el, abia intrat, probabil nu vedea mai nimic. Bâjbâind cu mâinile, s-a sprijinit cu spatele de ţeavă.

— Îmi plac ţevile din lut. De aia în general duminica umblu să văd ţevi, a zis Nishino.

— Îţi plac ţevile? am întrebat uimită. Ce tip bizar! Cum se aşezase lipit de mine, îi simţeam căldura corpului. Era foarte liniştitor cu el acolo, înăuntrul ţevii. La fel de bine ca singură. Nu simţeam că mă aflu lângă un străin. Cred că semăna puţin cu atunci când eşti în toiul unei partide de sex.

— Scuză-mă pentru ziua aia, a zis Nishino uitându-se scrutător la mine.

Cred că se obişnuise suficient cu întunericul, pentru că mi-a atins deodată bretonul cu degetele.

— Pentru care zi?

— Când ţi-am pus o întrebare cam ciudată.

— Întrebarea a fost cum a fost, dar mai ciudat mi se pare ca un tip pe care nu-l cunosc să ştie amănunte despre viaţa mea sexuală, am zis.

— Mi-a povestit Minagawa-san.

— A, da?

Minagawa era tipul de luni. Ba nu, de marţi? Nu-mi amintesc prea bine. În orice caz, era unul dintre cei doi băieţi de la facultatea de Economie pe care îi ştiam. Avusesem o oarecare bănuială că Minagawa e cam nesăbuit şi uite că nu mă înşelasem.

— Dar de ce m-ai întrebat direct aşa ceva? am zis după câteva clipe de tăcere.

— Voiam să ştiu, a mărturisit Nishino.

Deschisese larg ochii. Avea aceeaşi expresie ca prima dată când mă întrebase.

— Ce voiai să ştii?

— Cum să faci să iubeşti.

— Hă?

De unde până unde? Într-o ţeavă! Să mă întrebe unul din lucrurile atât de importante din viaţă. Ce-o mai fi şi cu tipul ăsta?

Aşa ce m-a surprins, că m-a luat sughiţatul. Sughiţurile ţâşneau ca dintr-un gheizer, de câteva ori puternic, apoi la fiecare câteva secunde, încet.

— Nu te mai opreşti, a chicotit Nishino.

— Nu! am răspuns printre sughiţuri.

— Hai să te ajut.

În secunda în care a zis asta, mi-a ridicat bărbia şi şi-a lipit buzele de ale mele. Şi-a băgat limba în gura mea şi a plimbat-o peste tot. O vreme a încercat de tot felul.

— Dar uite că tot nu mă opresc, am spus când Nishino s-a îndepărtat de faţa mea.

Şi-a umflat obrajii, îmbufnat.

— De bună seamă, nu-s bun de nimic. Nici măcar să opresc nişte sughiţuri.

Părea îngrozitor de trist. Am crezut că glumeşte, dar devenise neobişnuit de serios.

— Măi, măi, am râs.

În ţeava de pământ. Bătându-l pe Nishino peste obrajii umflaţi.

Mi se stârnise o curiozitate grozavă în privinţa tipului ăstuia.

— Vrei să vii la mine azi? l-am întrebat repede.

— Îhî, a răspuns el.

Ne-am târât până la ieşirea din ţeavă. Afară se înnoptase de tot. Sughiţul mi-a trecut la un moment dat.

*

Numai că în seara aia nu m-am culcat cu el.

În schimb, i-am gătit cina. Pe lângă cartofii fierţi pe care-i făcusem la prânz, am prăjit nişte ouă cu şuncă. Apoi, supă miso cu tofu. Până la urmă, duminica e zi de relaş, poate că de-asta evitasem, inconştient, să mă culc cu el.

În compensaţie, Nishino mi-a istorisit viaţa lui.

— E destul de straniu să spun lucrurile astea unei fete de la prima întâlnire şi, chiar dacă aş vrea s-o fac, de multe ori mi-e absolut cu neputinţă, a zis el ca introducere.

— Nu suntem la prima întâlnire, l-am corectat şi el a încuviinţat, cu ochii larg deschişi.

— Da, aşa e. Şi chiar dacă abia te-am cunoscut, totuşi...

A dat să spună ceva şi şi-a înclinat capul într-o parte. Ciudat băiatul, mi-am zis. Îţi atrage atenţia. Dar ceva e în neregulă.

— Tu nu eşti un om pe care-l întâlnesc întâia oară. Eşti cineva foarte apropiat şi de care mi-e dor, a continuat el liniştit.

— Ce? Iar faci ca la ţeavă, de ce dai buzna aşa în lumea mea?

— Ah, scuză-mă, şi-a cerut iertare pe un ton sincer. Dar să ştii că aşa e, mi-e foarte dor. Stai puţin, nu *de tine* mi-e dor, te-am luat prea repede. Deci...

Şi-a continuat povestea. Pe scurt, iată despre ce era vorba...

*

Nishino avusese o soră mai mare cu doisprezece ani.

Fata se căsătorise când Nishino era în şcoala primară.

Câţiva ani mai târziu, născuse o fată.

După jumătate de an, copilul murise brusc din cauza unei maladii cardiace congenitale.

Relaţia dintre ea şi soţul ei, care nu mersese niciodată tocmai ca unsă, se complicase.

Starea de sănătate a femeii nu era deloc grozavă după moartea copilului.

Femeia se întorsese la părinţi.

Cu trei veri în urmă, când Nishino era într-a zecea, sora lui se sinucisese.

De atunci regreta toate lucrurile pe care nu le făcuse pentru ea şi se întreba dacă nu cumva încercase sentimente de iubire incestuoasă.

Iar eu, Nozomi Misono, eram leit sora lui.

*

— I-auzi, am spus eu precaută, când şi-a încheiat istorisirea.

Nu mi-ar fi trecut prin cap că pe sub pielea sănătoasă, fără niciun rid, dincolo de muşchi şi ţesut conjunctiv, se ascundea în el o asemenea poveste.

Îmi spusese totul în timp ce dădea gata patru ochiuri cu şuncă - el ceruse atâtea. Era atât de lipsit de orice apăsare, încât îmi venea să-l întreb dacă glumise.

— Trebuie că ţi-a fost greu, am zis în continuare, şi mai precaută.

Sfaturile despre viaţă erau în afara domeniului la care mă pricepeam. Cu-atât mai mult dacă venea vorba de iubiri incestuoase.

— Auzi, după masă, ce zici, facem sex? l-am întrebat, fiindcă prea părea detaşat după ce-şi terminase de spus povestea.

Părea atât de calm, încât cred că mă speriase puţin.

— Nu, nu pot să fac sex cu tine. Cel puţin nu acum. N-am reuşit încă să-mi dau seama dacă voiam să mă culc cu sora mea sau nu, mi-a răspuns serios.

Am vrut să-i zic că eu nu sunt sora lui, dar am renunţat.

Nishino luase un măr din coşul de pe masă şi-l răsucea în mână.

— Să ţi-l curăţ? am întrebat.

— Da. Dacă poţi, tai bucăţile în formă de iepuraş?

Ia uite, un tip pe care îl încântă să tai coaja merelor în formă de urechi de iepure!

— Sigur, dar s-ar putea să nu-mi iasă cum trebuie, am răspuns şi am început să tai mărul.

Nishino se uita bucuros la mâinile mele manevrând cuţitul.

— Aşa mi le curăţa sora mea pe vremuri, a zis el şi a râs.

Mi-am înghiţit un nod în gât.

— Ba nu, nu mă mai gândesc la chestii dubioase, sunt ancorat în prezent! a zis Nishino deschizând larg ochii.

— Cu-atât mai dubios e să spui chestii din astea, i-am răspuns după un moment de pauză, cu un aer cât am putut de pozitiv.

Din pricina relaxării de după încordare, a fost cât pe ce să scap cuţitul din mână. L-am apucat bine, ca să nu-şi dea seama Nishino, am făcut doi iepuraşi şi i-am pus în faţă. Am tăiat încă două felii normale din fruct şi le-am mâncat.

În încăpere nu se auzea decât ronţăit de mere.

*

— Dar de ce? a întrebat Nishino.

Până la urmă, în ziua următoare m-am culcat cu el. În timp ce spunea că „cel puţin deocamdată nu pot“.

Nishino o lălăise la mine şi până la urmă nu mi-a mai venit să încerc să-l fac să plece, aşa că l-am ţinut peste noapte. Asta deşi hotărâsem că numai Munakata, care avea nevastă şi copil, putea rămâne la mine - fiindcă mă gândeam că cineva cu nevastă şi copil nu obişnuieşte să doarmă prin alte părţi.

Nishino avea un apetit sexual pe măsura celui pentru mâncare.

Toţi băieţii de douăzeci de ani vor s-o facă cât mai mult, aşa zicea Munakata, dar sunt diferenţe mari de la om la om. Existau băieţi cu libido ca al lui Nishino, dar şi băieţi pe care nu-i interesa mai deloc sexul. Apoi, faţă de marea masă a băieţilor, apetitul lui Nishino era mai viu. Libidoul lui avea, cum să zic, ceva vârtos în sine, care nu exista la alţi băieţi.

Un apetit sexual vârtos nu înseamnă neapărat că sexul e reuşit, dar cu Nishino era bine. Mă gândeam că-l aşteaptă un viitor mare. Deşi nu era clar ce însemna „mare". Mă tot întrebam şi chicoteam.

Nishino m-a întrebat ce am de râd.

— Nimic, i-am zis, dar răspunsul nu l-a mulţumit.

În privinţa asta era ca toţi ceilalţi băieţi.

— Dar de ce te culci totuşi cu tot felul de tipi? m-a întrebat alene când în sfârşit se potolise, iar eu îmi trăsesem plapuma până sub bărbie şi mă pregăteam de somn.

— Păi şi tu cu Kanoko? am întrebat la rândul meu.

— Ah, da? a făcut Nishino, surprins. Cum adică, înseamnă că umblu cu două în acelaşi timp?

— Ce prostii spui, i-am zis încruntându-mă.

Aş fi putut să râd, dar nu-mi venea. Fiindcă mi-am dat seama că Nishino era cu adevărat dezorientat. În momentele alea, uitase cu desăvârşire de Kanono-chan.

— Nu suntem încă atât de apropiaţi încât să poţi să spui că umbli şi cu mine, i-am trântit-o.

Kanoko îmi stătea pe cap. Dar în niciun caz nu-mi era nesuferită. În situaţia asta, mai degrabă Nishino mi-era nesuferit.

— Dar nu vreau ca noi doi să ne oprim aici.

— Cum ne-o fi soarta, i-am răspuns plat.

Mi-am adus aminte de întrebarea lui, cum să faci să iubeşti pe cineva. Dar e atât de uşor să iubeşti, am blestemat în sinea mea.

Tocmai pentru el, pentru care totul se desfăşura atât de simplu, mi-am zis. În secunda aia mi-a repugnat Nishino. Şi sexul ăla bun cu el mi-a repugnat. A fost cât pe ce să-i spun să plece. Dar nu i-am zis. Fiindcă ştiam că să-l detest Nishino însemna, de fapt, să mă detest pe mine însămi.

Nishino era rece. Însă răceala lui avea în ea un strat de căldură. Era mult mai rău decât dacă ar fi fost rece în întregime. De exemplu, era ca şi când aş fi vrut să-i iubesc pe toţi băieţii cu care mă culcam, dar în realitate nu l-aş fi iubit pe niciunul.

— Sora ta ar fi tristă, i-am spus.

Nishino s-a schimbat la faţă.

— Eşti urâcioasă, mi-a şoptit.

— Aşa e, am răspuns zâmbind.

Nishino s-a îmbrăcat şi a plecat. Apoi, multă vreme, n-a mai luat legătura cu mine.

*

Pentru câte puţin, mi s-au schimbat partenerii de sex.

M-am despărţit de Minagawa - odată ce am aflat că e nesăbuit, m-am îndepărtat de el -, Kaneko a terminat facultatea şi ne-am înstrăinat, iar Munakata-san era ocupat cu serviciul, în schimb au apărut Hakozaki, Taishō şi Nozue. Când s-au adăugat şi Nekoda şi Minakata, numărul „bărbaţilor pe care îi iubeam" a ajuns la maximum şi, în anul patru, echipa de lucru era aranjată.

Aveam parteneri cărora le declarasem că „iubesc" mai mulţi bărbaţi, dar şi parteneri cărora nu le destăinuisem - chiar dacă or fi bănuit ei ceva. Le spuneam sau nu, în funcţie de caracterul fiecăruia.

Printre bărbaţii cărora socotisem că le pot spune nu se număra niciunul care să se împotrivească vehement faptului că mă văd şi cu alţii. Nu ştiu dacă asta indica nepăsarea lor faţă de mine sau o atitudine de detaşare generală, dar pot spune măcar atâta lucru: mă pricepeam să judec caracterul oamenilor. Doar cu Minagawa cel nesăbuit se poate spune că o cam dădusem în bară.

În felul ăsta îmi petreceam vremea, fără să se întâmple nimic deosebit. De Nishino aproape că uitasem. Cu atât mai mult m-a uimit când l-am revăzut, cam la un an după ce ne întâlniserăm la ţevile din lut şi făcusem sex a doua zi.

Ne-am ciocnit unul de altul la toaleta comună a unei cârciumi de lângă universitate.

— Nozomi, mă simt gol pe dinăuntru, mi-a zis Nishino în clipa când a dat cu ochii de mine.

Vorbea de parcă nu ne văzuserăm decât de o zi.

Aşa cum îl ştiam, un tip care aluneca foarte uşor în lumea lui.

— A, da? am răspuns rece.

Nishino era destul de beat. Respiraţia i se îmbibase de alcool.

— Nu ţin la băutură, mi-a şoptit.

În următorul moment, fără să-mi lase timp să mă feresc, m-a sărutat fără vreun pic de ezitare, în faţa chiuvetei, tot aşa, de parcă tocmai ce ne întâlniserăm cu o zi înainte.

— Hai să fugim în lume, mi-a propus, cu un fir de salivă transparentă şi lucioasă scurgându-i-se pe buze.

— Nu vreau.

— Atunci, vrei să fii în schimb iubita mea?

— Să fugim împreună şi să îţi fiu iubită nu sunt deloc lucruri opuse, de ce zici „în schimb"?

— A, da? a făcut el, cu ochii larg deschişi.

O vreme a rămas pe gânduri.

La cât de beat era, m-am gândit să mă întorc la masă, şi i-am întors spatele. În clipa aia, spre uimirea mea, Nishino a izbucnit în hohote de plâns.

*

— Ua, ua! făcea.

Plângea nu în tăcere, ca un bărbat la vârsta studenţiei, ci ca un ţânc de cinci ani.

— Nozomi-san, sunt foarte trist, mi-a zis printre sughiţuri.

— Potoleşte-te, am murmurat, dar vocea mea nu a ajuns până la el.

Nishino plângea întruna.

— De ce-i lumea aşa, fără capăt? a întrebat.

— Ei, am zis, dar şi de data asta glasul mi-a fost acoperit de plânsul lui.

— Mi se pare insuportabil lucrul ăsta!

— Aşa e, am încuviinţat.

Ce altceva să fac?

— Nozomi, tu o să fii om de ştiinţă, nu? În cazul ăsta, poţi să-mi explici de ce e lumea aşa cum e, nu?

— Probabil n-o să fiu om de ştiinţă. Nu sunt făcută pentru asta.

— Deci lumea e din ce în ce mai fără capăt?

— Îhî. Lumea chiar că nu are capăt. Dar n-ai ce-i face, aşa e, pentru că de la Big Bang, universul continuă să se expandeze, i-am răspuns serios lui Nishino, încercând cumva să-l liniştesc.

— Universul se expandează? m-a întrebat cu ochii larg deschişi.

— Aşa se zice.

— Şi de partea cealaltă a universului ce e?

— De partea cealaltă?

— Da. Dincolo de capătul universului în expansiune, acolo unde încă nu e univers?

Am rămas fără cuvinte. La asta nu mă gândisem niciodată. Spaţiul gol de dincolo de lumea noastră? Nimic? Dar oare chiar nu e nimic pe partea cealaltă?

Şi nimicul ăsta, concret, ce înseamnă?

— Dincolo nu există nimic, am reuşit să zic până la urmă.

Dincolo nu există nimic. Nimica, nimicuţa. Cu convingerea asta în adâncul sufletului m-am întors spre Nishino. Ca să faci faţă unui copil de cinci ani cu nervii întinşi, trebuie să ai şi tu nervii la fel de întinşi.

— Da? Dincolo de lumea fără capăt nu e nimic? a repetat Nishino după un timp.

În sfârşit vocea îi revenise la normal. Nu mai plângea.

— Nozomi-san, scuză-mă!

A urmat o tăcere.

— Nu mai plânsesem de mult. Cred că de când a murit soră-mea.

Cuvintele lui m-au luat pe nepregătite şi a fost cât pe ce să încep şi eu să plâng. Probabil că era contagios.

— Nasol, am zis şi m-am întors cu spatele la el.

Apoi, fără să mă mai uit în urmă, am ieşit din toaleta comună.

M-am întors la masa mea unde colegii de grupă cântau un cântec deocheat. Am oftat şi mi-am umplut din nou ceşcuţa cu băutură. Am mai oftat de câteva ori şi am sorbit apoi puţin câte puţin din sake-ul care se răcise.

*

Cu Nishino m-am mai văzut numai o dată, cu o zi înainte de terminarea facultăţii.

Îmi găsisem de lucru convenabil şi nici nu trebuia să mă mut de unde locuiam, aşa că în perioada aia eram foarte relaxată, observându-i de pe margine pe colegii prinşi până peste cap.

Am auzit o bătaie în uşă. Dar am interfon, mi-am zis şi am întredeschis suspicioasă uşa, fără să scot lanţul.

— Hei! a pătruns prin deschizătură vocea lui Nishino.

— Hei, am răspuns şi am desfăcut lanţul.

Nishino a intrat nonşalant în casă. Există nenumărate feluri în care un băiat intră întâia oară în casa unei fete, dar există şi mai multe feluri în care intră în casa unei fete cu care s-a culcat deja.

Nishino, fără a fi prea familiar sau excesiv de relaxat, cu un aer cât se poate de potrivit, a intrat. Sigur îl aşteaptă un viitor mare, mi-am zis.

— Uite, vreau să-ţi dau, a zis Nishino şi a scos din buzunar un obiect lunguieţ, care lucea albăstrui.

— Un termometru?

Nishino ţinea în palmă un termometru cu mercur, ca de pe vremuri, într-o cutiuţă cu capac albastru.

— Îhî. A fost al soră-mii.

— Ah, mi-am înghiţit un nod. Nu pot primi aşa ceva, am spus automat.

— E scârbos, nu? a zis Nishino şi a râs.

— Da, e scârbos, i-am spus cinstit.

— Dar să ştii că după moartea ei, eu l-am folosit mereu, a încercat Nishino un argument cam îndoielnic.

— Asta e şi mai scârbos, am zis, iar Nishino s-a scărpinat în creştet.

— Deci nu-l vrei? Deşi are căldura mea?

— Iar te afunzi în lumea ta.

La cuvintele mele, Nishino a izbucnit în hohote de râs. Apoi şi-a luat o expresie neutră. Nishino-san, cel care apărea în momente neobişnuite, ca să-ţi aducă lucruri neobişnuite.

Am mâncat împreună de seară curry-ul care-mi rămăsese de la prânz şi ne-am despărţit fără să facem sex.

*

Asta a fost întreaga poveste despre Nishino.

Un băiat ciudat, îmi zic şi acum când mă gândesc la el. N-am fost noi cine ştie ce apropiaţi, deşi cu impresia asta am rămas. Într-un fel, un tip cu sensibilitate, deşi nu părea să simtă unele lucruri.

Mă întrebam dacă aşa or fi copiii. Dacă stau să mă gândesc, în ziua în care l-am întâlnit la ţeava din lut, chiar înainte de a adormi mi-a zis că ar fi preferat ca sora lui să fi născut un băiat, nu o fată. L-am întrebat de ce şi mi-a răspuns, după o clipă de tăcere:

— Ar fi fost reincarnarea mea.

— Păi cum să fie, dacă tu trăiai? N-avea cum să fie reincarnarea ta.

Şi-a ţuguiat buzele.

— Dar măcar ar fi fost uşor să mă proiectez în el, nu s-a lăsat Nishino.

A doua zi dimineaţă, când mă spălam pe dinţi, a venit în spatele meu şi mi-a zis:

— M-am răzgândit.

— Cu ce? am întrebat cu periuţa în gură.

— Morţii sunt morţi, n-o să mă mai gândesc la trecut. În schimb, o să fac eu o fetiţă, în locul surorii mele, a zis.

— Asta-i şi mai greu de realizat, i-am trântit-o sec, iar Nishino şi-a lăsat capul în pământ.

— În orice caz, nu sunt mulţumit, a zis cu capul adânc plecat.

Cred că de-aia m-am culcat cu el până la urmă, din pricina felului în care îşi lăsase capul în jos.

După ultima întâlnire n-am mai avut nicio veste de la el. Pentru că insistase, acceptasem până la urmă termometrul. Uneori, fără niciun sens, îmi iau temperatura. De obicei e normală.

Când scutur termometrul, mişcând iute din încheietura mâinii, se aude şuierul uşor al obiectului despicând aerul. La auzul sunetului ăluia nu pot să nu mă gândesc de fiecare dată la viaţa lui Nishino.

Cândva, într-o bună zi, va reuşi oare să-şi întâlnească sora şi nepoata?

A reuşit să afle ce este dincolo de universul în expansiune?

A reuşit să iubească pe cineva?

În lumea asta fără capăt, a reuşit să îşi găsească un loc al lui?